

Công Tằng Tôn Nữ Thị Thu Đạm

Cái Lộn

CALI 1

Tiểu thuyết dành cho người lớn trên 18 tuổi

Gái Loạn Cali

Tôn Nữ Thị Thu Đạm

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương I

Bác sĩ Đoàn sửa soạn, mặc đồ xong, định xách cặp? đi làm, thì ông bỗng cúi xuống hôn bà vợ trẻ một cái rất khẽ, kéo chăn đắp lên ngực bà, xong rón rén bước khỏi phòng, khép nhẹ cánh cửa.

Ngay lúc đó, bà Nguyễn, vợ ông, cũng mở mắt, kéo cái chăn xuống khỏi gối, phơi tấm thân loã lồ thơm phưng phức, mời mọc. Bà quay qua ôm chiếc gối, gác một chân lên. Gương mặt bà có vẻ hậm hực, tức tối. Vì lúc hai giờ sáng, bà tự động trần truồng hết ra, lay ông chồng già thức dậy, dùng các thủ thuật tân kỳ nhất, mời ông lên xơi một "phù". Mà ông như thầy ma đã chết lâu ngày, không hưởng ứng, bất động. Thê thảm nhất là khúc gân bèo nhèo, lũng lảng, vô tích sự. Bà không nhớ đêm nay nữa là mấy trăm đêm buồn thảm, thê thiết đến thế.

Gương mặt bà đang hậm hực, vì lòng thì rất thêm xác thịt. Mà ông chồng thì đã mất hẳn thời thanh xuân. Bà tự giận mình đã ham giàu, nhào vào làm vợ một bác sĩ đã hơn bà gần 20 tuổi. Vật chất thì hiện bà không thiếu một món gì. Mà tình yêu thì gần như không có. Tim bà như đang khô dần với thời gian.

Đêm qua dự tiệc sinh nhật một bạn thân, bà chủ chợ Hoà Phát, trong dạ vũ, bà Nguyễn được ôm Đoàn Hùng, một kỹ sư điện tử, nhảy bản slow. Suốt bản nhạc, bà thấy mình trẻ hẳn lại, yêu đời và muốn vỗ cánh bay lên tìm tình yêu như thời con gái. Sau bản slow, Đoàn Hùng lại tiếp tục mời bà thêm những bản tango, mambo, boléro - Bà Nguyễn quên khuấy mất ông chồng già đang ngồi uống rượu khè khà vui với các bạn già khác.

Sáng nay ôm gối, bà Nguyễn bỗng nhớ lại hết gương mặt trẻ trung, tiếng nói, giọng cười, cùng những cử chỉ hào hoa của Đoàn Hùng. Lúc này chồng bà cúi xuống hôn, và đắp chăn cho bà, bà đã vờ nhắm mắt.

Lúc này, khi chồng bà cúi xuống hôn và đắp chăn cho bà, bà đã vờ nhắm mắt ngủ. Nhắm mắt để khỏi phải đối thoại nhì nhàng với lão chồng bất lực, và để bà được sống với tí mộng mơ của buổi sáng nằm loã lồ, vô duyên, vô tình tự.. Tiếng gõ cửa. Bà hỏi:

- Ai đó?

- Con đây mẹ. Tuyệt!

Bà kéo chăn đắp kín đến cổ, rồi bảo Tuyết vào.

- Bữa nay mẹ không ra phòng mạch với ba?

- Mẹ lười quá. Muốn ngủ thêm chút nữa. Có gì không con?

- Mẹ cho con thêm một ít condom nữa đi mẹ.

- Chết! Hai tuần trước mẹ đã cho con mười cái. Xài nhanh quá vậy? Lo học hành với chứ!

- Thì con vẫn đi học. Nhưng con cũng phải có fun với bạn bè con chứ. Học quá, thành bà già rồi sao?

- Con mới 15 tuổi mà già gì.

- Nhưng nếu con chỉ lo học mà không vui con sẽ già. Đi mẹ! Cho con thêm một ít nữa đi.

Tuyết ngồi xuống bên mẹ, phụng phịu, cầm tay bà Nguyễn nhõng nhẽo, đòi cho được một ít condom nữa.

- Nghe mẹ hỏi: một tuần con gần gũi với bạn trai của con mấy lần? Nói thật cho mẹ nghe.

- Không chừng. Có khi hai, có khi ba, hoặc bốn lần. Mẹ không lo cho con, để con dính bầu, mẹ chịu à.. Cô giáo dặn hằng ngày là phải dùng condom, để tránh bầu và tránh bệnh Aids. Cho con, đi mẹ!

Bà Nguyễn cầm tay con gái, ân cần hỏi:

- Một tuần con make love đến ba, bốn lần?

- Là ít đó mẹ. Bạn con, có đưa mỗi đêm năm sáu lần.

Bà thở ra. Không phải vì ngao ngán mà vì bà tủi cho thân mình không

được sung sướng như cô con gái 15. Bà nhớ lại hình như gần mười năm rồi, bà chẳng gần gũi lần nào với ông chồng bất lực. Chỉ có vài lần ngoại tình với bồ nhí tên Phong, ở khách sạn, thế thôi. Thấy mẹ thờ ra với gương mặt buồn xa xăm, Tuyết hỏi:

- Con make love ba bốn lần một tuần, làm mẹ buồn hả?

Bà cố going cười, trả lời:

- À. Không. Mẹ buồn cho chính mẹ. Vì đã ngót mười năm nay, ba con đã chẳng còn làm bốn phận chăn gối với mẹ. Mẹ như chiếc lá héo, sắp khô choate, và rụng xuống.

Tuyết cúi xuống ôm bà Nguyễn hôn thật thân thương:

- Đã mười năm, mẹ không gần gũi hả? Mẹ chịu nổi sao?

- Không chịu, thì còn cách nào hơn đâu con.

- Nhưng mẹ còn quá trẻ. Trẻ đến độ các bạn con tưởng mẹ là chị của con. Như thằng Quang, có lần nói chơi, đã bảo con: "giới thiệu "chị" của Tuyết cho Quang đi". Mẹ muốn không? Con giới thiệu cho. Mười bảy tuổi, đẹp trai lắm. Đánh basket giỏi một cây.

Bà Nguyễn bóp tay con gái, rồi nhìn Tuyết, mặt hơi vui. Nổi vui lạ lùng, bất chợt làm bà thấy lằng lằng. Nhưng bà không dám nói ra, sợ Tuyết khinh.

- Mẹ có nhớ Quang, con bà bác sĩ Hải không?

Bà Nguyễn nhớ. Vì có vài lần bà bắt gặp Quang nhìn lên bà ở những bữa tiệc, hay đến đây chơi với Tuyết. Nhưng bà trả lời "không", để Tuyết đừng nói đến chuyện đó nữa. Mà cô bé cứ ngây thơ bồi thêm:

- Anh Quang mà hôm teat mẹ lì xì cho anh \$200 đó.

- Mẹ nhớ rồi. Nhưng Quang còn bé quá, Tuyết à.

Tuyết ôm ngực cười ngất, rồi nằm soài lên nửa người của bà Nguyễn, làm cái chăn tuột xuống, phơi bộ ngực tròn tỉnh hồng hào

của bà Nguyễn ra. Bà vội kéo chăn lên. Tuyết chận lại, ngấm đôi vú bà một lúc, rồi nói:

- Vú mẹ còn đẹp hơn vú con nữa à. Cho con nhìn tí nhe.

Tuyết lấy tay xoa nhẹ nhẹ lên cặp vú của mẹ:

- Như thế này mà ba con không biết hưởng. Uổng quá.

Bà Nguyễn nghe mũi lòng. Niềm đau của bà chỉ riêng mình bà biết. Hôm nay lần đầu, bà tâm sự với con gái.

Bàn tay Tuyết thoa và mân mê đầu cặp vú, khiến bà Nguyễn nổi ốc. Thấy vậy, Tuyết nói thêm:

- Mà mẹ chịu không? Quang nhỏ tuổi, nhưng chuyện người lớn, ảnh rất rành. Con cam đoan mẹ sẽ rất hài lòng, và chỉ có mình con biết thôi, không sao đâu!

Bà Nguyễn lắc đầu goingsạo, nhưng lại nói hớ:

- Làm sao con biết được chuyện Quang rành chuyện người lớn?

- Vì ảnh đã từng make love với bạn con. Tụi nó khen ảnh hết lời đó mẹ. Kệ, mẹ cứ thử. Được thì làm boy friend. Không thì thôi, đâu có mất gì.

Trong bụng, bà Nguyễn muốn ừ để thử xem tài nghệ thuật thằng bé 17. Nhưng ngoài mặt, bà vẫn khư khư từ chối, vì sợ con gái khinh:

- Cám ơn con. Nhưng mẹ đã trót nhin được mười năm. Có nhin thêm nữa cũng không sao - Thà là ngoại tình với một người lớn tuổi. Chứ với Quang. Mới có 17. ngại lắm.

Thình lình, Tuyết phun ra một câu làm bà chới với:

- Vậy chớ mẹ đưa Phong vào khách sạn, sao không ngại?

Bà Nguyễn ngồi bật dậy, dựa lưng vào thành giường, hai tay nắm chặt tấm chăn, nhìn trần trời Tuyết, hỏi:

- Hả? Con nói gì, Tuyết? Mẹ đã đưa Phong vào khách sạn? Ai nói với con? Ai?

- Con thấy chớ không ai nói hết. Con còn biết số phòng mẹ "ngủ" với Phong nữa. Có phải số 302 không?

Đôi mắt bà Nguyễn đang dương to, bỗng xiu xuống, gương mặt tái xanh, mấy ngón tay run lẩy bẩy:

- 302? Làm sao con thấy được? Hả Tuyết?

- Vì hôm đó, con cũng vào khách sạn với bồ con. Con đi sau lưng mẹ có mười thước. Mẹ mặc áo nhung tím. Phong mặc áo da nâu, quần jean.

Hai tay bà Nguyễn bưng mặt. Phần xấu hổ với con gái, phần bà lo chuyện này thấu đến tay chồng bà. Thấy mẹ bối rối, Tuyết gỡ tay mẹ ra, và ân cần:

- Mẹ đừng lo. Con hiểu và thương mẹ hơn ai hết. Chính con còn nhỏ, mà cũng đã có đến hai ba thằng bồ mới thoả hết sự đòi hỏi của da thịt. Trách gì mẹ đã gần 40, mà đã ngót 10 năm không gần được đàn ông. Bởi vậy, con mới táo bạo đề nghị mẹ hãy thử Quang. Quan chỉ thua Phong có một tuổi.

Bà Nguyễn vẫn thoái thoát, nhất định không chịu.

- Không con à. Trót lỡ một lần với một người thôi. Mẹ không can đảm bước thêm một lần hư đồn nữa. Ngượng lắm!

- Thì thôi, tùy mẹ. Con chỉ muốn giúp mẹ phần sống vật chất, cho mẹ đỡ u sầu phần tâm hồn. Nhưng mẹ đừng quên, bên mẹ, có con. Đứa con không bao giờ quên mẹ. Và mẹ cũng đừng quên cho con thêm một ít condom nữa.

Tuyết sè tay. Bà Nguyệt với tay lấy cái bóp, mở ra trao cho Tuyết nguyên hộp condom còn mới tinh:

- Đó con. Ba mươi cái. Mẹ mong con xài được ba tháng.

Tuyết cầm hộp condom. Miệng mím cười khó hiểu. Vì Tuyết vừa nghĩ tới nhãn hiệu hộp này khác với loại bà Nguyễn cho Tuyết tuần qua. Mỗi hộp ba mươi cái. Bà chỉ cho Tuyết có 10 cái. Vậy còn 20 cái kia nằm đâu?

Chương II

Tuyết ra khỏi phòng. Cánh cửa được đóng lại. Bà Nguyệt một mình, vẫn trần truồng nằm ôm gối. Tâm hồn bà chao đảo như cây phong trước gió vì đề nghị táo bạo của Tuyết. Chao đảo phần khác vì Tuyết đã biết bà ngoại tình với Phong. Từ nay bà không còn dựa trên một cái thước đạo đức nào để la rầy con cái nữa. Rồi, chợt bà nghĩ tới Quang, cậu con nít hay đến chơi với Tuyết mỗi cuối tuần. Thằng bé xinh trai thật. Có lần bà cũng nhìn Quang. Bỗng bà có ý nghĩ gì đó lạ lùng lắm - Nó làm bà vui, yêu đời thoáng chốc - Nó làm bà thấy mình trẻ hẳn ra, phơi phơi.

Bà đã ngủ với Phong nhiều lần chứ không phải đôi lần. Phong là thanh niên lực lưỡng, làm nghề giao bàn ghế. Một hôm Phong đến giao chiếc giường Ý bà đặt mua. Trong khi Phong dọn bỏ chiếc giường cũ trong phòng bà, đột nhiên chàng nhìn thấy con cặc giả nằm dưới tấm nệm. Phong liền từ đưa trả lại cho bà:

- Thưa, cháu gửi trả bà cái này.

Bà Nguyễn nhận lấy, gói trong tờ giấy báo, cất kỹ vào ngăn tủ, rồi hỏi Phong:

- Anh có biết cái đó để làm gì không?

Phong biết, nhưng vờ nói "không", với dáng ngây thơ.

- Cái đó là "đồ chơi" của những người đàn bà thiếu tình.

- Bà giàu sang như thế này mà thiếu tình?

- Giàu sang là một chuyện. Mà thiếu tình là chuyện khác.

- Cháu muốn nói: bà có thể dùng tiền để mua tình.

- Ở đâu có bán? Anh chỉ giùm tôi.

- Bà có khó tính lắm không?

- Một thanh niên lực lưỡng, cao ráo, ăn nói lịch sự.

Vừa nói bà vừa nhìn Phong từ đầu đến chân, làm Phong hơi nhột nhột. Phong cảm thấy như chàng là món hàng bà đang diễn tả. Bà tiếp:

- Và thanh niên đó lại hiền lành, thông minh.

Nói xong, bà nhìn thẳng mắt Phong, cười hơi lả lơi. Dù khoái lắm, Phong cũng không can đảm nhìn bà Nguyễn lâu hơn - Vì bà có cái gì sang trọng. Nó cách thể đứng của Phong hằng mấy trăm bực. Phong tìm việc để làm, để dấu cử chỉ lung túng, bối rối trước mặt bà.

- Tôi có thể mời anh một lon bia không?

Nói xong, bà đến phòng ăn, mở tủ lạnh lấy lon bia.

- Thưa bà cháu không dám uống trong khi làm việc. Nhất là lát nữa, cháu phải lái xe.

- Anh gọi tôi bằng chị được không? Tôi tên Nguyễn. Hay gọi tôi bằng tên cũng được. Uống tý bia cho khỏe.

Phong đỡ lon bia, húp một ngụm, rồi lại đứng đó bối rối trước cặp mắt nhìn chăm bẵm của bà Nguyễn.

- Anh tên gì?

- Thưa. cháu tên Phong.

- Lại cháu với chắt. Tôi còn trẻ mà Phong. Tôi đã chọn được món hàng. Phong, anh có sẵn lòng để bán không?

Vừa nói, bà vừa tiến sát đến Phong. Mùi nước hoa sang trọng từ thân thể hấp dẫn của bà toát ra, làm Phong choáng ngợp. Bà đưa tay vuốt cánh tay lực lưỡng của Phong làm tim chàng đập tới tấp.

- Anh bán giá bao nhiêu tôi cũng mua. Anh có nghe Nguyễn nói gì không? Em cần lắm, cần lắm.

Nghe bà đổi cách xưng hô, Phong hơi ngẩn đầu lên:

- Chị làm Phong sợ quá. Một lần khác và nơi khác, được không? Ở đây. Phong không dám.

Bà Nguyễn đến khoá trái cánh cửa. Lúc trở lại thì chuông điện thoại reo. Đầu giây bên kia, chồng bà nói:

- Em vẫn còn ở nhà hả?

- Em đang xem cho thợ ráp cái giường mới.

- Nhanh lên đến đây đi ăn cơm với anh. Nhé!

Bà để điện thoại xuống và nói cho Phong yên lòng:

- Chồng em gọi. Cứ nửa tiếng gọi một lần. Lần nào cũng có lý do. Nhưng lý do chính là kiểm soát xem em có rời nhà đi đâu không. Ông ấy đã bắt lực, nên gọi chừng để yên trí là em không ngoại tình. Cần gì phải đi đâu mới ngoại tình. Ở ngay đây, và trên giường này, được không anh Phong? Em cần quá, Phong ơi. Nói xong bà dìu Phong đi đến chiếc giường Ý chàng mới ráp. Sung sướng thì có mà Phong vẫn hồi hộp vì sợ ông chồng quá ghen của bà Nguyễn. Bà nói:

- Anh yên chí. Gọi mà có em ở nhà là chồng em không thắc mắc. Ông ấy chẳng bao giờ nghĩ là em ngoại tình ngay trong phòng này. Đừng lo. Gì mà run quá vậy? Hôn em đi Phong. Mười năm rồi, em.em.

Bà chồm lên, ôm mặt Phong, đặt môi, táo bạo hôn nồng nàn người thanh niên lực lưỡng. Phong đưa tay ôm mái tóc quăn sum sê của bà Nguyễn, rồi ngất ngây hết mấy phút thần tiên, cho đến khi bàn tay bà vuốt nhẹ từ lưng quần xuống tận chỗ hạ bộ đang song lên một đồng của Phong. Bà mừng vì từ lâu lắm,? hôm nay mới lại được cảm dương vật cứng cứng của đàn ông.

- Phong cởi áo cho em đi.

Hơi thở bà dồn dập, đứt quãng. Môi bà sà vào nút lười Phong như muốn ăn tươi nuốt sống. Phong cởi các chiếc áo ngủ màu hồng nhạt của bà, và tay chàng chạm vào cặp vú no tròn căng phồng của bà.

- Bóp ngực em đi Phong. Xin anh cho em một lần. Một lần thật tuyệt vời. Anh muốn gì cũng có. Hãy bỏ nghề giao bàn ghế đi. Làm nhân tình của em.

Tay bà đã kéo thắt lưng của Phong. Rồi zipper quần Phong được kéo ra, xì líp được tụt xuống. Con cặc quần của Phong bung lên, sừng sững. Bà Nguyễn quay mặt lại nhìn. Nhìn thèm khát, đam mê như nhìn viên kim cương. Bà nghiêng rãnh bóp mạnh cặc Phong rồi nói:

- Cám ơn Trời đất đã cho em bảo vật này. Đẹp quá Phong ơi! Anh cởi giùm quần em luôn đi.

Bà quay ngược người lại. Phong tuột hẳn chiếc quần cũng màu hồng nhạt ra khỏi người bà, trong khi dưới kia miệng bà đã ngoạm vào bú say sưa cặc Phong. Mắt bà nhắm khít. Da mặt hồng ửng màu dâm dăng. Hai má hóp vào vì bà mút mạnh cặc Phong.

Hai bàn tay Phong lần đưa nguyên hạ bộ bà Nguyệt đặt lên miệng chàng. Chùm lông lồn rậm rì đen thui của bà Nguyễn đã ụp sát lên môi Phong. Rồi mạnh ai nấy bú. Dầu cặc Phong nằm ú trong mồm, bà Nguyễn vẫn rên âm ỉ, thê thiết. Đầu bà nhồm lên, dâm xuống. Cặc Phong có lúc đã thọt ngay đốc hòng bà. Đít bà nắc mạnh? trên mồm Phong làm Phong ngộp hơi hết mấy lần.

Như cá gặp nước, bà Nguyễn bú chết sống với con cặc Phong khoảng nửa tiếng thì Phong la làng:

- Chết, chết Nguyễn ơi. Tha tội cho ah. em uống đi.

Phong bắn tủa xua vào mồm bà chị. Bà mút mạnh hơn và ực hết những tia khí đặc quánh, mần mẫn, thơm nồng của Phong vào đốc hòng. Rồi cứ thế bà bú tiếp. Lần này, bà liếm cả hai hòn dái của Phong. Bà xoay người, nằm trên Phong, nhét cặc vào lồn đụ chát chúa, đụ hung tàn như hãm một thằng trẻ con. Bà đụ không cần Phong sướng. Bà tự phục vụ cho mình vì không biết có còn dịp khác vàng ngọc hơn. Điện thoại lại reo:

- Em vẫn còn ở nhà hả?

- Dạ, cái giường đẹp quá, mà hai người thợ ráp chưa xong. Hay anh đi ăn một mình đi. Chiều tối mình gặp nhau.

Bà đặt điện thoại xuống, dụ tiếp:

- Phong ơi! Em sẽ nuôi anh. Đừng làm nghề giao hàng nữa. Mỗi tuần em sẽ đón anh vài lần. Mình dụ ở phòng ngủ, nhen?

Phong sượng như rỗng gặp mây. Chàng sẽ được giã từ cái nghề cu li ít lương mà nhiều trách nhiệm này. Chàng sẽ được người yêu tên Nguyễn phát lương, mượn nhà ở và mỗi tuần bà sẽ đến đón, đưa chàng vào khách sạn làm tình. Đang từ địa vị thằng nghèo cháy túi, bỗng trở thành nhân tình của bà bác sĩ giàu nhất nhì đường Bolsa. Phong gật đầu lia lịa. Chàng tha hồ làm cho bà Nguyễn sung sướng để xứng với tấm tình của bà dâng cho. Hai tay Phong hai chân Phong quăn chặt lấy tấm thân no tròn mát rượi của bà Nguyễn.

Ở trên bà nấc xuống, phía dưới Phong hẩy lên, nhịp nhàng, ăn khớp. Mồ hôi trên trán bà đã róm ra. Phong bung mặt bà mà hôn bằng mũi. Vừa để thưởng thức mùi thơm của nước hoa hảo hạng, vừa để hôn luôn tấm nhan sắc mặn mà của bà chị dâu đang gần 40!

- Thế là anh với em khai trương cái giường mới đất tiền này?

Phong nhìn bà Nguyễn, rồi nói thế. Bà trả lời:

- Anh không khai trương, rồi cái giường này cũng sẽ nguội lạnh như tảng băng. Không biết tại sao chồng em lại thích mua giường mới, trong khi sinh lý ông đã nguội lạnh, cũ kỹ từ lâu. Em phải ngoại tình với anh. Nếu không em sẽ là con ấ. Một con ấ hành nghề để thoả mãn xác thịt, chứ không vì tiền bạc. Hên cho em quá. Em tưởng đời em đã chấm dứt, không còn biết tình dục là gì. Đừng bao giờ bỏ em nhen Phong? Nhớ nhen?

Phong sung sướng gật đầu. Bà lật Phong lên nằm trên:

- Anh lên làm cho em vài lần đi cưng.

Phong quỳ thẳng người. Hai tay bợ móng dít bà Nguyễn lên, cắm cặc vào xay luau. Bà Nguyễn cho một ngón tay vào mồn cắn mạnh để

mồm đùng la lớn. Con cặc của Phong đã lớn hơn của chồng bà, dài hơn của chồng bà. Mà sức lực trai tráng của Phong lại càng dẻo dai hơn. Bà nhìn Phong hí hục đụ. Bà sướng vì tuổi Phong chỉ 18, còn nhỏ thua con trai lớn của bà. Đúng là có tiền mua tiên cũng có! Sau buổi trưa đụ nhau chí choé đó, Phong đã trở thành bồ nhí của bà Nguyễn, và lâu lâu họ hẹn nhau ở khách sạn Hilton, hoặc Mirada để làm tình mỗi lần vài ba tiếng.

Chương III

Sáng nay, nằm chờ vợ với chiếc gối ôm, sau khi nghe Tuyết nhắc đến tên của Phong, bà bỗng giật mình. Vì chuyện ngoại tình lén lút đó chỉ có hai người biết. Mà bây giờ lại có thêm Tuyết biết nữa. Đã vậy Tuyết còn muốn gài Quang thêm cho bà. Bà nhất định cự tuyệt, vì bà đã có Phong. Và cũng vì, nếu nhận lời ngũ thêm với quang, bà sẽ hết uy với Tuyết. Bà bốc điện thoại định gọi cho Phong, hẹn chiều nay ở Hotel Hyatt, thì nghe Tuyết đang nói chuyện với Quang:

- Người đó không phải chị em mà là bà bồ của em!
- Mom gì mà trẻ măng vậy. Đẹp hơn thiếu nữ chưa chồng.
- Rồi sao? Rồi anh rút ý kiến hả?
- Ý! Không, không! Khen bà trẻ vậy mà! Em định chừng nào thì cho anh gặp mặt"chị" em?
- Đã bảo là my mom. Cứ chị, chị hoài à.
- À quên! Your mom? Chừng nào, chừng nào? When?
- Ngay bây giờ được không? Mom đang trần truồng nằm trong phòng. Hấp dẫn lắm. Mau lên nhen!

Rồi Tuyết cúp điện thoại. Bà Nguyễn cũng đặt điện thoại xuống. Như vậy là bà sắp có thêm một kếp nhí nữa. Bà đã thoát thoát, mà cô con gái nhất định đẩy bà vào. Nhưng hình như lòng bà cũng muốn toa rập theo với Tuyết. Vì nếu muốn, bà có thể ngồi dậy, sửa soạn, lánh mặt. Đằng này, hình như máu dâm của bà cũng đang xoè hai tay, chuẩn bị đón Quang, thanh niên mới 17 tuổi.

Mười mấy phút sau, dưới nhà có chuông gọi cửa. Bà đoán biết Quang đã đến! Quái lạ! Tim bà hồi hộp. Hồi hộp giống hệt phút đầu tiên bà hẹn hò với nhân tình. Bà đang bối rối không biết lát nữa, Tuyết dẫn Quang vào phòng này, bà sẽ phải đón tiếp thế nào cho tiện, xưng hô thế nào cho phải phép.

Tiếng gõ cửa. Tim bà lại càng đánh thùm thụp:

- Tuyết đây mẹ. Con vào nhen?

Rồi không đợi bà trả lời, Tuyết mở cửa dẫn Quang bước vào. Quang khép nép như chàng rể mới qua nhà vợ lần đầu.

- Mẹ, đây là anh Quang, người tưởng mẹ là chị của con.

Bà nhìn Quang kỹ hơn. Quang cao ráo vì là cầu thủ bóng rổ. Đẹp trai. Cái đẹp quý phái hơn Phong, vì Quang nhà giàu, lại có học. Tự nhiên bà có cảm tình ngay, vì không phải lần đầu tiên bà gặp Quang.

- Xin lỗi Quang, cho phép tôi nằm nói chuyện, vì, vì, vì tôi không có mặc đồ. Hay là Tuyết, con dẫn anh ra phòng khách, chờ mẹ mặc quần áo quần xong rồi hẵng hay.

Tuyết líu tíu như con chim, xoa xoa tay nói:

- Không sao, không sao. Quang biết mẹ đang trần truồng mà. Con có nói trước với anh như thế.

Kỳ thực, lúc này bà cũng nghe Tuyết nói với Quang rồi, mà bà vờ đóng kịch cho ra cái điều lịch sự. Rồi bà lại đóng thêm một lớp nữa:

- Quang đến đây có chuyện gì không?

Quang đứng ngượng chín người. Chàng hệt hững, hoang mang. Cứ tưởng là đã mọi việc đã xong xuôi, Quang mới bạo dạn vào đây. Ai ngờ. Rồi Tuyết nhăn nhó:

- Kìa mẹ! Mẹ quên hỏi này con có nói sơ với mẹ về Quang.

- À mẹ quên! Mẹ quên! Xin lỗi Quang nhen!

Quang thở ra cái ào, hết ngượng và nói:

- Thật không ngờ Mom của Tuyết trẻ đẹp như vậy.

Rồi Quang đứng đó ngấm bà Nguyệt như ngấm một đoá hoa. Bây giờ đến phiên bà ngượng và bối rối. Bà biết buổi sáng trên mặt bà

không chút phần son. Phần còn lại là thân người và da thịt thì đã bí cái chăn nhung che phủ. Bà không còn gì để phô trương hấp dẫn. Có lạ không? Mới buổi sáng, khi nghe Tuyết đề nghị bà kết bồ với Quang, bà đã vội lắc đầu. Thế mà bây giờ, đối diện với cậu bé, lòng bà bỗng nôn nao, hồi hộp. Dâm tính bà đã9 trỗi dậy. Cái máu dê tình dục đã khiến cho bà xôn xao một nỗi vui lẫn hy vọng gì đó.

Tuyết đứng nhìn mẹ bối rối lảng xảng mà mím cười. Ai có tình yêu cũng thế. Nhất là tình yêu mới. Sáng nay Tuyết nói với mẹ là hôm bà đưa Phong vào phòng ngủ của khách sạn Hilton thì Tuyết cũng đưa nhân tình vào đó, và đi sau bà có 10 thước. Điều đó không đúng. Sở dĩ Tuyết biết người tình của mẹ tên Phong và đưa vào địa điểm trên, bởi vì Tuyết nghe lén đường giây điện thoại. Giống hết sáng nay bà Nguyễn nghe lén đối thoại của Tuyết với Quang.

- Quang ngồi chơi. Bà Nguyễn mời.

Quang ngó không có cái ghế. Quang nhìn quanh không biết ngồi đâu. Thì Tuyết đẩy Quang lại ngồi ở mép giường nơi bà Nguyễn đang nằm. Cử chỉ của Quang trông thật tội nghiệp, vì anh chàng bị Tuyết đẩy vào hoàn cảnh thật khó ăn, khó nói. Phần vì bà Nguyễn là mom của Tuyết.

- Thôi hai người ngồi đó nói chuyện và. enjoy, hưởng nhé. Tuyết về phòng, học bài, canh điện thoại, và canh cửa cho. Anh Quang cứ tự nhiên như. người nhà. Bye!

Tuyết thoát ra khỏi phòng, đóng sập cánh cửa. Độ một giây, Tuyết lại mở cửa, ló đầu vào, nói với:

- Nhớ khoá chặt cửa. Chúc hai người hạnh phúc!

Căn phòng bỗng im lặng. Chỉ còn tiếng máy lạnh kêu êm êm ở góc tường. Đồ đạc bày biện trong phòng thật sang. Nhất là chiếc giường Ý bà Nguyễn đang nằm. Tất cả như tiếng mời mọc của tình yêu. Như sức xô đẩy của tình dục. Mùi nước hoa đắt tiền phảng phất trong không khí, làm Quang mê mẩn. Quang nhìn bà Nguyễn im lặng. Thật im lặng mà như chàng đang nói nhiều mà chẳng mở môi nói. Bà bàng hoàng vì không tin cậu bé ngồi cạnh đó đã yêu bà thật. Tuổi Quang mới 17, mà Tuyết quảng cáo là "Quang còn nhỏ, nhưng rất rành

chuyện người lớn. Các bạn con ai cũng phục."

Chuyện? người lớn? Là chuyện gì nếu không phải là chuyện ái ân, xác thịt? Nên bà mở lời:

- Tuyệt bảo Quang rất rành chuyện người lớn?

- Vâng. Quang cũng biết "qua loa". Rành thì không dám. Nhưng các cô đã gặp Quang, ai cũng khen Quang nhiệt tình và... và... dai sức. Không biết họ khen có đúng không? Vì Quang không biết cái sức của người lớn là bao lâu. Và họ cần? những gì? Cho nên Quang có khuynh hướng thêm yêu và gần gũi người lớn. Có mấy lần đến đây chơi, thú thật Quang nhìn...chị, nhìn lên thôi, và lòng rạo rức một nỗi thêm khó tả. Cứ tưởng chị là chị của Tuyệt. Sao chị trẻ và đẹp quá vậy?

Bà Nguyễn luồn một bàn tay khỏi tấm chăn nhung, cầm bàn tay Quang, vì bà vừa nhận thấy ánh mắt Quang có cái gì thành thật khi khen bà trẻ, đẹp Quang nâng bàn tay có đeo chiếc nhẫn kim cương của bà Nguyễn lên hôn một cái khá lâu, và mắt vẫn nhìn đắm đắm gương mặt bà. Cả hai, bây giờ không còn ngượng ngập.

- Anh lại khoá giùm cánh cửa cho em đi!

Lòng Quang rộn lên một hạnh phúc tuyệt trần khi nghe bà Nguyễn gọi chàng bằng anh và xưng em. Bà gọi như thế để chuẩn bị cái không khí yêu đương, và cũng để Quang không còn mang mặc cảm là trẻ con đi yêu người lớn. Quang đến khoá cửa, rồi trở lại từ từ. Trên giường, bà Nguyễn đã kéo tấm chăn xuống khỏi ngực. Mắt Quang hoa lên đom đóm khi nhìn hai quả đào mơn mơn, trắng hồng của bà Nguyễn nhô lên. Chàng đứng lại một giây để ngắm. Nuốt ực nước miếng. Một bàn tay che hạ bộ không cho bà Nguyễn thấy mình đã hứng tình.

Cặp môi bà Nguyễn hé nhỏ, đưa mấy chiếc răng trắng sáng. Mắt bà song lên, trữ tình, mời gọi. Một chân bà co lên, làm cái chăn nhung càng tuột xuống thêm, phơi trần toàn bộ đôi vú đẹp tuyệt trần ra. Quang đến cạnh giường, quỳ xuống. Dáng dấp của một Gentleman khi tỏ tình với giai nhân. Chàng lại đặt một nụ hôn nồng nàn khác lên mu bàn tay bà Nguyễn:

- Chị Nguyễn. Cám ơn chị đã làm mộng của Quang thành sự thật. Quang chỉ sợ tình của Quang không đáp đầy với ơn chị. Sắc đẹp chị làm Quang không ngừng được.

Bà kéo Quang lên nằm úp lên? nửa người bà, rồi ôm chặt. Lần đầu tiên, bà nghe những lời tỏ tình vụng dại của cậu bé 17. Mắt bà nhắm để hồn du lang lang cõi mây xa. Có thể như thế này chăng? Bà lớn hơn Quang đến gần 21 tuổi. Làm sao buổi sáng nay cuộc đời bà lại ôm một mối tình lạ lùng, chênh vênh tuổi tác đến thế. Quang đang dùng mũi hôn đề mê trán, tóc, má, cổ, lỗ tai bà làm hàng vạn ốc trâu nổi gai khắp người. Mười ngón tay Quang đan vào đầu tóc quần sum sê phủ trên gương mặt đẹp sâu mộng của bà Nguyễn. Chàng vẫn ngấm say sưa nhan sắc người đàn bà đến tuổi chín mùi. Tuổi của hực lửa, tuổi của bão táp. Tuổi của những cơn mưa dầm mùa đông.

- Nguyễn có cái gì mà anh ngấm lâu thế?

- Không biết. Chỉ biết nó đặc biệt mà những cô gái thường không có. Dung nhan chị quyến rũ, thu hút như nam châm. Hơi thở chị mùi nhãn lồng, mùi măng cầu. Em muốn ôm hơi thở đó. Có được không?

Bà Nguyễn hé môi, làm một cửa chỉ yêu đương. Quang ập tới. Sóng gió nổi lên. Hai cặp môi dính khấn khít. Bà Nguyễn vực toàn thân của Quang nằm hẳn lên người bà sau khi bà đã dùng đôi chân kéo tám chân xuống. Hạ bộ Quang đang cứng ngắt trên mu lồn đầy áp lông đen rậm rì của Nguyễn. Im lặng. Tiếng hôn tí tách vang lên với tiếng nệm giường là âm thanh duy nhất lúc đó. Hai tay bà côi áo, ghì sát, lẫn lộn, với nụ hôn nồng nàn, say name, bắt chột! Con cặc Quang cà hờ hững ở khe lồn bà Nguyễn. Bà dang rộng hai đùi ra chờ đợi. Bà muốn của Quang phải vào tức khắc. Mà Quang thì cày tới, cày lui. Cặc cằng dính đầy nước nhờn của bà Nguyễn. Chàng làm cho bà thèm chết được: hoặc tự tay bà cầm lấy, đút vào, hoặc bà mở lời xin? Quangnhấn hết tình Quang vào cho âm đạo bà tuyệt cùng sung sướng. Cặc Quang vẫn nằm ở ngoài mà bà Nguyễn hầy dít không ngừng như hai người đang ân ái. Bản lĩnh Quang cao thật. Chàng nhất định kiên nhẫn vì Quang biết, trận đầu mà không thắng được, chàng sẽ bị bà Nguyễn xem thường.

Bà lẫn lộn như con hổ đói thêm thịt. Có lúc bà canh lỗ lồn nằm ngay

đầu cặc. Mà Quang cố tình lách đi! Hậm hực, tức tối, thèm da diết. Mà bà không dám mở lời. Quang như thằng nài giỏi đang trên lưng một con ngựa bất kham! Hai bên bẹn bà Nguyễn ướt đầm nước nhờn. Khúc gân của Quang như đang nằm trên giòng sông. Một lúc sau bàn tay bà Nguyễn đã tự động thò xuống, cầm con cặc Quang, canh ngay miệng lớn, đút vào.

Chương IV

Nó len vào chật chội, từ từ, rồi lút hết trong xa.

- Sao anh ác với em quá vậy? Hà Quang? Anh để cho em thêm rã ruột và tự động tìm tới. Sao vậy?

- Như thế mới đúng nghĩa là tình yêu. Cũng như sáng nay Quang đã tự dẫn xác đến tìm em!

Bà Nguyễn sượng ngây người khi Quang gọi mình bằng em. Ủ ờ nhỉ? Sao bà yêu Quang, gọi chàng bằng anh mà Quang lại không quyền gọi bà bằng em. Rồi bà cảm thấy Quang lớn quá, đang áp ứ toàn bộ tấm thân khát tình dầu sôi lửa bỏng của bà. Nhất là khúc gân đồ sộ của Quang đã vào trong xa tử cung. Nó chật ứ. Suýt cao. Nhịp nhàng. Linh động. Nệm giường nằm yên. Mà thân thể cả hai như gặp cơn bão dữ. Nhấp nhô, uốn lượn, quằn quại, đê mê, điên cuồng như đôi gấu vật nhau:

- Thích quá Quang ơi! Quang có khinh em không? Chồng em đã không còn đủ khả năng cho em một phần triệu của sáng nay. Em xé lòng, tìm chút tự do, ân ái cho tâm em không khô cằn mà chết rục. Quả thật, em chẳng bao giờ dám ngờ mình hạnh phúc đến độ được người tình trẻ như con mình, đang giao hoan với mình, đang làm mình bay khắp chốn thiên đàng! Đã có lần em lắc đầu từ chối khi Tuyết đề nghị cho em kết tình với anh. Em lắc đầu nghĩ tuổi xuân của mình qua rồi, đâu còn gì hấp dẫn Quang 17! Nhưng rồi em đã u mê quần lầy anh, cho anh, để được sượng ngất với trận làm tình không tiền khoáng hậu này Quang ơi! Mình đang đụ nhau đây hả Quang? Tại sao anh lại yêu em, mà không yêu một cô gái trẻ khác. Ồi, anh nắc hay quá Quang ơi. Anh. anh cho em. ra trước một cái nhen, Quang. Đây nè, không cho em cũng ra. Em. cho mình dó người tình bé con ơi. Anh đụ hay quá, ối ối, chết con cha mẹ ơi. Sượng lạ lùng lắm. Trời ơi! Còn nữa, em còn bắn ra nữa đó mình ơi! Con ơi, con ơi!

Quang bặm môi, nhắm mắt, nắc càng mạnh hơn. Lồn bà Nguyễn vẫn cứ ra, cứ cứng, cứ hẩy lên tàn bạo. Bà đưa toàn bộ cặp mông lên cao trên không trung, hét lên một hơi dài, rồi thả xuống một cái bịch. Da thịt bà ướt đầm mồ hôi. Bà kéo Quang nút, rồi buông ra, soãi tay nằm thờ. Thân thể bà nhẹ hững như bông gòn. Mặt đỏ hừng như trái

gác. Môi khô khốc. Mắt nhắm nghiền. Miệng lý nhí dưới kia, bà vận chuyển những sợi gân trong âm hộ, mút mút con cặc Quang cách đề mê.

Quang rút cặc ra, tụt xuống liếm hết nước lồn ứa ra ướt đầm của bà Nguyễn. Chàng banh rộng hai mép lồn bà ra, liếm thật nhẹ. Nhẹ như lông tơ bay trong gió. Nhẹ như cơn gió thoảng ở trong rừng thông. Vậy mà bà Nguyễn đã đang cụ cựa, "sống lại", quằn quại:

- Người ơi! Người lại chọc phá em nữa đó phải không? Người muốn em ra hết nước của lồn em cho người bữa nay phải không? Bú đi Quang. Có chết, vâng, có phải chết bữa nay em cũng không màng. Trời ơi! Cái lười quái ác! Nó đang đánh đỉnh hột le của con nè trời! Sao cái gì của anh cho em cũng nhẹ nhàng mà em cảm thấy cả ngàn cân thế này. Bung em giật quá anh có thấy không? Cặp đùi em nữa. Nhìn đi. Nhìn kỹ để đừng bao giờ quên em, nhen Quang.

Quang thật bình tĩnh. Vừa bú lồn, vừa ngấm phần bụng dưới bà Nguyễn quặn lên từng chập theo nhịp môi chàng đang quét nhẹ chóp hột le. Nước lồn bà bốc thơm quá. Mùi ngây ngây, nồng nồng. Bộ lông dày, mềm nhuyễn nằm sấp lớp, bao khắp cái mu cao. Quang mê quá. Lần đầu tiên chàng được toại nguyện, bú cái lồn của một người nữ lớn hơn mẹ chàng. Chàng quên tuốt lên mấy con bạn gái: Khanh, Hoa, Lộc và cả Tuyết nữa. Bỗng Quang dậy lên nỗi sợ hãi rạo rạo vì chàng đã ngủ luôn cả Tuyết và bà Nguyễn! Chỉ khác một điều: ngủ với Tuyết, Quang phải đeo condom. Còn với bà Nguyễn, thì không. Có lẽ vì vậy mà Quang mê hơn chăng?

Chàng bợ một đùi bà lên, dùng lưỡi quét thật nhẹ từ đầu gối lên tới khe lồn. Rồi lại quét xuống. Bà Nguyễn rên không thành lời mà giọng thì náo nùng, thê thiết như tiếng một con chim đêm lạc vào cơn bão. Phong chưa làm thế bao giờ cho bà được thỏa cơn dâm. Mà làm tình đâu phải chỉ hỳ hục trèo lên, cặc cặc, xông xáo nắc như đốn củi, như cưa cây. Chiếc lông gà nhẹ gấp triệu lần cái rìu chặt gỗ, mà biết sử dụng, cả rừng cây sẽ đồng loạt nằm xuống, phủ phục!

Tại sao Quang không bú lồn mà lại cạp chỗ da non sau đầu gối, làm bà Nguyễn chịu hết nổi, phải chồm lên, chụp Quang mà hôn tới tấp? Tại sao Quang không nút hột le, mà xuống nút từng ngón chân ân cần, làm bà Nguyễn hai tay bóp vú, nước mắt trào ra? Quang liếc

thấy nước lồn bà Nguyễn lại ứa ra ướt nhẹt, lóng lánh. Hai bàn tay đẹp của bà đưa xuống vệt chòm lông rậm ra, banh luôn hai cái mép, cho Quang nhìn thấy miệng lồn hồng tươi, cái lỗ lồn sâu hoấp đen thăm thẳm. Bà le lưỡi làm ướt cặp môi rồi nói:

- Quang ơi. Tuyệt nó khen Quang đúng lắm. Không sai đâu, Quang là người "lớn" hơn em tưởng. Anh có nghĩ đây là lần đầu trong đời em được hưởng đường lưỡi kỳ ảo, ma thuật của anh không? Không tin, anh cứ nhìn miệng lồn của em đã ướt đến độ nào.

Quang trời lên, thật gần, nhìn miệng lồn bà Nguyễn. Nước chảy thành giòng, xuống thấm ướt chiếc nệm ra. Chàng lại liếm sạch và đút cặc vào đụ tiếp:

- Nguyễn ơi. Cũng chưa có người tình nào thật lòng với anh như em! Anh phải đụ em lần nữa. Anh muốn em phải ngất ngư. Anh muốn em không bao giờ quên anh!

Hai tay Quang bợ mông bà Nguyễn lên cho thật sát. Quang nắc thật chậm, nhưng xéo, rồi ngang. Mỗi nhịp nắc là một cơn động đất. Bà Nguyễn rã rời, bủn rủn, chết lặng, mê mẩn cả tâm thần. Bà cố nhướng mắt nhìn người yêu bé bỏng mà hai mí nặng trĩu. Tròng đen bà biến mất. Đôi mắt chỉ còn lòng trắng, dật dờ, khờ dại, hôn mê! Kép nhí Phong chẳng còn ký lô nào ở tâm khảm bà Nguyễn. Ông chồng già bất lực, Bác sĩ Đoàn, cũng trôi xa. Một thần tượng đồ sộ tên Quang đang bốc cháy bà bay thẳng lên không trung, bay vút vào mây.

Quang khoái nhìn gương mặt bà Nguyễn sượng quá đã nhăn nhó như muốn khóc. Quả thật bà không ngờ nổi một cậu bé 17 đã làm toàn thân bà tê tái đáng kể. Khúc dương vật Quang cứng ngất ngoài sức tưởng tượng! Quang ngừng đụ một chốc để hỏi bà Nguyễn:

- Em có nhận anh là người tình chưa?

Hai tay bà chấp lại như cầu khẩn, như nói với vị thần linh. Giọng khàn khàn, trầm xuống:

- Sao anh lại ngừng ngang vậy? Đụ em tiếp tục đi.

- Không anh muốn em trả lời thật rõ, nói đi.

- Dạ, Quang xứng đáng hơn một người tình. Em sẽ tôn thờ, chớ không chỉ có yêu thương anh đâu. Đụ như anh, người đàn bà nào không mê, không chết? Em sẽ nói thẳng với chồng em: một là chấp nhận cho anh làm chồng bé. Hai là em cuốn gói theo anh. Em đang ngồi trên nhung lụa. Có vài ba triệu trong tay mà tình yêu thì khánh tận. Làm sao, ở đâu, anh lại đến với em bằng cơn bão tố dữ dội này? Chết em Quang ơi, em muốn có chữa với anh. Em muốn có đứa con giống như anh - Đụ em dữ dội hơn đi! Em sẽ dẫn anh đi khắp thiên hạ để giới thiệu "Đây là chồng tôi!"

Quang đã lổ tai quá. Chàng rút cặc ra, đặt bà Nguyễn nằm xuống, rồi hai ngón tay xe hột le, tay kia cầm cặc ngoáy lỗ lồn, hích mòng đốc thật mạnh. Tiếng bà Nguyễn la to đến độ phòng bên cạnh, Tuyết nghe rõ mồn một. Hai tay bà quơ quào trong không gian như mẹ điên. Mồ hôi vã thành hột trên trán, trên ngực. Bây giờ bà chỉ còn hú từng hồi như chó sói hú dưới trăng rừng. Giọng bà đã khàn càng khàn thêm.

- Đụ! Đụ! Đụ đó hả? Ai đụ tôi dễ sợ vậy? Người ta hay quỷ thần đang làm tình tôi đây? Có phải cậu bé tên Quang, mười bảy tuổi không? Ôi mơ hồ, lãng mạng! Ôi tuyệt tình, khốc liệt quá, thánh thần ơi! Mòng đốc em đang được đầu cặc anh húc vào. Bể rồi, rã rồi, tan như băng trên biển cả. Ôi! Làm sao em ngừng được? Làm sao em stop được cơn sướng thần tiên này. Lại. ra. Em ra nữa đó mình ơi. Đâm cặc anh sâu vô đi. Nắc như lúc nãy cho me ra hết, ra cho trọn tình, ra cho hồn em lìa khỏi xác. Đó đâm vô ! Ôi, cặc anh hay cái gì vô vậy? Ủ! Đó nắc như vậy, mạnh hơn càng tốt. Nghe nè! Con ơi, má ra, má ra!

Hai tiếng gào chót "má ra" đã kích động Quang. Chàng tăng nhịp nắc.Ồ ạt. Âm âm. Hai hò dái chàng vỗ mạnh vào thành lồn bà Nguyễn. Tay chàng bóp siết cặp vú. Môi chàng rất tình tứ, rất chững chạc, những tia khí đặc quánh của tuổi thiếu niên vào đáy lồn bà Nguyễn, rồi không hiểu sao, Quang bỗng gào lên:

- Con cũng ra đó. Con bắn hết ra đó. Hứng đi, hứng đi!

Một phút mê mê tuyệt đỉnh, cả hai ôm nhau như sam.

- Sao em gọi Quang là con?

- Tại em lẳng mạn. Mà lẳng mạn là điều siêu thực. Như một thi sĩ viết "Hơi cô tát nước bên đàng. Sao cô múc ánh trăng vàng đổ đi!" Vậy mà thi sĩ vẫn viết. Viết với óc lẳng mạn. Mà vẫn có người khen hay. Cũng như em gọi: "Con ơi, má ra, má ra" đã khiến anh thấy thú vị, đã cùng ra với em và tự xưng "Con cũng ra đó, hứng đi!" Bây giờ anh biết việc gì đang xảy ra không?

- Không! Việc gì? Nói cho anh nghe với?

- Tình trùng của anh đang bò vào tử cung em, bùng trứng em.

- Và em sẽ có thai? Và chúng ta sẽ có con?

- Dạ. Đúng! Không có hôm nay, rồi sẽ có ngày mai. Em chả ngựa bằng thuốc, không cả bằng áo mưa. Em thản nhiên đón tình anh và quyết có con với anh.

Quang bùng mặt bà Nguyễn hôn cuồng đại, nồng nàn. Chuông điện thoại reo. Một lần. Hai lần. Bà Nguyễn bốc lên nghe: tiếng của Tuyết trả lời với đầu giây bên kia:

- Dạ thưa ba, mẹ đi chơi với mấy bà bạn dưới Long Khánh rồi. Có lẽ chiều mới về.

- Mẹ về nói mẹ ra phòng mạch cho ba thăm chút.

Bà uể oải đặt điện thoại xuống, thầm cảm ơn Tuyết và chán ngán cho ông chồng già bất lực cứ gọi canh chừng trong khi ông chả làm ăn gì được với gối chần.

- Ai vậy?

- Chồng em. Cứ độ vài tiếng, ông gọi một lần. Ông khư khư ôm một "chiếc xe đất tiền" trong khi chân ông không còn đạp ga được. Cái ghen của ông bây giờ là do lòng ích kỷ, chứ không phải thương yêu. Không xài được, nhưng cũng không muốn cho ai xài.

- Vậy sao lúc nãy em bảo sẽ nói với chồng em nhận anh làm chồng

bé. Và.. em sẽ có thai với anh?

- Nhất định em sẽ phải nói như thế. Em phải chọn cho em một tình yêu cho phần sống còn lại. Hoặc không, thì em sẽ héo moon, chết khô trên đồng tài sản kết sù này.

Bà đặt Quang nằm nghiêng, song song với bà. Để bà vuốt tóc, nhìn Quang cho rõ. Quang đã đụ bà ra hai lần, vậy mà cho tới lúc đó, bà vẫn không tin bà đang nằm trên giường Ý với kếp nhí có 17 tuổi. Bà không tin bà có một hạnh phúc vĩ đại, tuyệt vời như thế. Gương mặt Quang vẫn là cậu bé mới lớn. Da dẻ hồng hào, non choẹt, mịn màng. Các bắp thịt chắc nịch bởi Quang là cầu thủ. Bà ôm Quang mà mơ hồ tưởng mình đang nằm mơ. Quang hấu cái đít tới để cặc chàng cà nhè nhẹ vào mu lồn bà. Bà nhắm mắt, tay sờ khúc gân:

- Tuổi bé, mà sao khúc gân này lớn bạo vậy hả anh?

- Em hỏi anh, rồi anh hỏi ai đây?

- Phải công nhận anh chì thật. Mà thương nhất vẫn là khúc gân tuyệt vời này.

Rồi bà nắn, bóp cặc Quang. Bà ngồi dậy, cúi xuống, đưa khúc gân vào mồm, bú thương yêu rào rạc. Mặt bà si mê như đã chìm vào giấc ngủ. Chỉ còn cái đầu cúi xuống, ngẩng lên cách đều đặn. Bàn tay Quang sờ đôi vú, sờ mông đít, rồi anh luồn qua đâm một ngón tay vào lỗ lồn bà Nguyễn.

- Nếu biết anh cũng là tình nhân của Tuyết, em có giận không? Và muốn có con với anh không?

Bà gậ đầu vì mồm bận bú cặc Quang. Quang hỏi câu đó hơi thừa. Bà từng nghe tiếng la của Tuyết và Quang xuyên qua vách khi họ làm tình. Bà "ăn" khúc gân của Quang trên nửa tiếng, rồi rủ Quang lên nằm đụ bà cho đến khi bà ra thêm một lần nữa.

Cũng như lúc nãy. Tiếng rên của bà vang lên. Bên kia Tuyết chịu không nổi, bèn chạy qua gõ cửa:

- Mẹ, Tuyết đây, cho con vào.

Quang trần truồng đến mở cửa. Tuyết cũng trần truồng bước vào, nhìn mẹ nhoẽn cườì:

- Khiếp, con bịt tai rồi mà vẫn nghe. Hấp dẫn quá. Chịu không nổi. Làm con muốn điên lên.

Bà nhìn cô con gái, rồi mệt mỏi uể oải nói:

- Chịu không nổi thì. có Quang đó, làm đỡ một cái đi.

Quang nhìn bà như xin phép, rồi dẫn Tuyết về phòng bên cạnh. Cánh cửa khép lại. Lại nằm một mình với chiếc gối ôm dài, bà Nguyễn nửa hạnh phúc, nửa hờn ghen, vì tiếng rên của Tuyết lại vang lên:

- Bú lồn em như đã bú mẹ em. Phải thật lâu và làm sao cho em ra vài lần nghe Quang.

Dù đã ra ba lần chan chứa với Quang, bà Nguyễn vẫn còn thèm lắm. Những trận làm tình như thế này với bà, bất quá là những lô an ủi, chẳng làm sao dịu được sức đòi hỏi to lớn như núi Thái Sơn. Bà ngồi dậy, vào phòng tắm, xả nước ấm, trùm mình. Đầu óc quay cuồng với những toan tính không tên. Làm sao phải thoát ly cảnh cô đơn lạnh ngắt này càng sớm càng tốt.

Chương V

Nằm trong bồn với nước ấm và nghe nhạc tình Trịnh Công Sơn, bà Nguyễn ngắm suốt thân hình nẩy lửa của mình từ hai vai xuống đến ngón chân. Bà đưa tay nâng đôi vú non lều cẳng cứng, lổm đóm những giọt nước, ngắm một lúc, rồi nhìn xuống chòm lông lồn đang vờn vờn trong nước như mớ rong rêu. Bỗng bà tự thấy mình chưa già. Và như lời khen của Quang: "Chị còn trẻ và đẹp lắm. Em cứ tưởng chị là chị của Tuyết!"

Sắc đẹp, tiền bạc, bà có đủ. Dư là đằng khác. Mỗi ngày, bác sỹ Đoàn, chồng bà, làm nghề sửa sắc đẹp, kiếm không dưới hai chục ngàn dollars. Tại sao bà phải khép mình sống "đạo hạnh" một cách cô đơn, lạnh lùng trong căn phòng hiu quạnh này? Một vài lần, bà đã bạo gan phá "ngục sắt", ngoại tình với Phong, rồi Quang. Những giờ giao hoan đó vẫn ngăn ngủ so với chuỗi dài cô độc từng phút quanh bà. Rồi bà nghĩ, mấy con bạn như bà Thuy Khanh vợ kỹ sư Hải, bà Trầm Phương vợ Thầu Khoán Danh, bà được sỹ Hạnh v.v. Bà nào cũng có riêng một vài kếp nhí, đi chơi, đi shopping công khai.

Vậy tại sao bà không có riêng cho mình một nhân tình, không chỉ trên giường, mà còn ngoài phố nữa. Cho nên lúc này, ôm đụ Quang, bà có nói: "Em sẽ công khai nói với chồng em rằng anh là chồng bé". Nhớ đến Quang, cậu bé 17 tuổi, bà nhớ lúc đang ra bà đã hú lên: "Má ra nè, con ời, con ời!". Tại sao bà bỗng la lên một câu lạ lùng như thế? Bà không hiểu.

Bà biết Quang nhỏ thua Chính, con trai đầu của bà đến hai tuổi. Vậy mà bà vẫn đụ, vẫn bú Quang như yêu một nhân tình, mà còn yêu say name là đằng khác. Bà nhất định phải lấy Quang và sẽ công khai bát phở với cậu bé. Bà phải loạn một chút cho đời lên hương. Và nếu cần, bà cặp thêm một vài chàng mới như thế để sống lại thời con gái. cái thời mà hầu như bà không có. Bởi lẽ, 18 tuổi, bác sỹ Đoàn đã cưới bà, xích chân bà suốt hai mươi năm. Cho đến giờ, "vũ khí" của ông đã sét rỉ, ông vẫn đóng gông cuộc đời bà, không cho chút tự do. Bà sẽ "đấu tranh dành độc lập."

Sáng hôm nay, tình cờ, bà được tràn đầy hạnh phúc ngay trên chiếc giường Ý thật mới tinh. Bà nhớ không sót một chi tiết. Từ lúc Quang bú lồn bà, bợ đít bà lên dùng đầu cặc hích cái mồng đóc; rồi bà ngậm

cặc Quang mà ngầu ngiến như ăn tươi nuốt sống.

Bống bà cho bàn tay nằm giữa lồn. Hai bắp đùi kẹp cứng lại. Đôi mắt nhắm để nhớ gương mặt hồng hào của cậu bé. Và bà thẳng thốt gọi nhỏ: Quang! Một chân bà cử động, ép cứng những ngón tay búp măng đang ngọ nguậy ở cửa mình:

- Mệt, nằm thiếp ngủ bên đó rồi. Lần nào cũng vậy. Anh trở lại đây, tìm em, và có lẽ sẽ chẳng bao giờ đến phòng Tuyết nữa.

Bà Nguyễn tháo chiếc khăn lông ra, buông xuống đất. Rồi bà nằm soài lên, áp lên người Quang:

- Sao vậy, lúc này, anh dụ Tuyết dữ lắm mà.

- Đúng. Anh cố làm cho cô bé ra lệ để anh trở lại đây gặp em. Anh dụ Tuyết không cảm, không hứng. Thần trí cứ nghĩ mãi tới em. Anh không hiểu tại sao. VÀ đừng hỏi!

Bà lại bưng mặt thẳng bé hôn ngầu ngiến. Quang ôm đầu tóc còn ướt của bà, tay đan vào, đê mê, chết sống. Chính Quang không hiểu tại sao ở bà Nguyễn có cái gì thu hút lắm mà những gái trẻ như Tuyết không có.

- Gần gũi với Nguyễn rồi, anh không muốn giao du với bọn con gái chơi chơi nữa. Nhặt lắm. Nguyễn mới làm anh yêu và say đắm được.

- Tại sao? Tại sao Quang lại yêu em hơn Tuyết?

- Quang đã bảo em đừng hỏi mà! Không trả lời được.

- Anh đừng làm em mê anh quá vậy, Quang. Có thương người ta không mà ồm ồm quá vậy. Đừng làm em trồng cây si, đừng làm bụng em song lên rồi quất ngựa truy phong nhen. Có tội lắm đó. Thà ngay bây giờ, Quang bảo thẳng là chỉ thèm xác thịt em, chứ không có tình yêu.

Quang chẳng trả lời gì hết, nhóm đít bà Nguyễn lên, bắt bà cắm lồn vào cặc, dụ tơi bời thí xác như buổi sáng. Môi Quang gấn cứng vào mồm Nguyễn. Chàng nuốt không biết cơ man nào là nước miếng của

Nguyễn. Đồng hồ gõ một giờ, rồi hai, rồi ba giờ. Hai thân hình trần truồng vẫn dính cứng. Họ quên ăn, quên nghỉ, và quên cả không biết đã ra với nhau mấy lần.

- Đủ để Nguyễn cho anh đưa con chưa? Quang hỏi.

Bà Nguyễn mệt mỏi, mà môi vẫn tươi:

- Chắc là dư rồi, người yêu ơi!

Rồi cả hai tỉnh dậy, mặc đồ, đưa nhau đi ăn ở tiệm Mỹ thật sang. Đang ăn, Quang được người bồi Mỹ mang lại mảnh giấy: "Chúc mừng con được người tình đẹp lòng lấy! Mẹ." Quang đảo mắt một vòng tìm bà bác sỹ Hải, mẹ chàng. Không thấy, nên Quang gọi người bồi hỏi. Người này chỉ mẹ chàng ngồi khuất sau cái ghế có lưng dựa cao, cạnh một kếp nhí, tuổi chừng 18, 19. Quang cầm tay bà Nguyễn chạy lại:

- Mom! Bất ngờ quá! Mom cũng đến đây ăn hả?

Cho con giới thiệu: Đây là Nguyễn, còn đây là mom mình. Và còn anh này (Quang chỉ kếp nhí của mẹ) anh này là.

- Tuấn, Joseph Tuấn Trần, "bạn", bạn rất thân của mẹ. Chắc con chưa gặp lần nào? Bà Hải nói.

Tuấn ngượng vô cùng. Mặt chàng đỏ như trái gấc. Chuyện tư tình lén lút với bà Hải cả năm nay chưa ai biết. Vậy mà bây giờ chính bà Hải công khai giới thiệu. Bà Hải vồn vã, thật tình mời:

- Hay "hai đứa con" qua đây ngồi chung với mẹ cho vui.

Bà tự nhiên gọi Nguyễn là con luôn, như gián tiếp chấp nhận sự giao du của thằng con trai đầy số đào hoa. Rồi bà ngồi ngắm Nguyễn, bắt chuyện thân mật với Nguyễn:

- Cháu Nguyễn đẹp quá. Ăn uống gì mà da dẻ như trứng gà bóc vậy? Mới nhìn bác đã mê. Cháu còn trẻ lắm. Năm nay chắc chỉ vào khoảng.

- Dạ em 38, đã có gia đình, hai con, chồng em là bác sỹ Đoàn. Giám đốc viện sửa sắc đẹp Ngọc Bích.

Bà Hải há hốc mồm, tròn xoe đôi mắt, bất ngờ:

-Ồ, Bác sỹ Đoàn! Lâm Ngọc Đoàn phải không?

Nguyễn dạ tỉnh bơ, không chút ngượng nghịu vì bà Hải cũng là dân chơi thứ dữ. Không phải hôm nay gặp bà Hải mà Nguyễn biết. Tiếng đồn trong giới giang hồ đã âm vang là bà có đến năm sáu kếp nhí.

Bà Hải cầm tay Nguyễn thân mật hơn:

- Thế thì chị em mình cùng một nòi cả đấy! Cho chị gọi bằng em cho thân mật nhé! Người đời xấu miệng. Cứ trông thấy chị dẫn một cậu trai nhỏ tuổi đi shopping hay ciné, hay bát phố là họ che miệng xàm xì bàn tán. Rõ là phường ăn rồi ở thì. Ngồi không có việc gì làm, rồi bỏ con mắt cú vào nhà hàng xóm, bươi móc chuyện đời tư của thiên hạ, làm đề tài gán gẫu. Nói thật với em, mấy lần đầu chị còn ngượng, bây giờ thì chị công khai, chẳng có gì phải dấu diếm. Càng dấu, bọn chúng nó càng vạch lá tìm sâu. Mình cứ tỉnh bơ, tỉnh táo như ruồi, chúng nói mãi, phải cầm mồm.

Mỗi người một hoàn cảnh. Có ông chồng già như cổ thụ, chỉ biết hái ra tiền. Còn việc chăn gối với vợ con thì thiu thối như cơm nguội lâu ngày. Đến "mồm miệng thế tay chân" ông ấy cũng chẳng. Thì, thì làm sao sống vui, sống trẻ được? Mình phải có một người tình chứ! Như anh Tuấn của chị đây!

Bà quay ra ôm Tuấn, bà tính đặt lên môi Tuấn cái hôn tình tứ, nhưng có mặt Quang, bà lại thôi.

- Mom cứ tự nhiên! Quang nói nhanh.

Bà năng cầm Tuấn lên, gấn một cái hôn nồng nàn, rồi tiếp:

- Em tính mình còn sống được bao lâu nữa? Nhất là tuổi xuân. Cái tuổi mà thân người mình còn coi được, dùng được, chưa phải nhờ các ông bơm vú, nâng cằm, cắt mắt, sửa mũi, hút mỡ bụng, khâu lại âm hộ. Cái tuổi này còn nhiều lắm là năm mươi năm. Rồi chúng mình

phải vào bảo tàng viện mà nằm. Lúc đó có dâm, có muốn làm tình mỗi đêm năm lần cũng chẳng có ma nào thềm doom tới, dù mình thấy kim cương vào mặt nó mà mua, mà mượn!

Thiên hạ chỉ biết xâm xì to nhỏ chứ có hiểu cho nỗi khổ của những chị sồn sồn có chồng liệt dương? Mà có phải mới liệt đâu. Nó đã chết liệt đã gần mười năm. Mười năm mình phải nhắm mắt làm ngơ. Phải đạo hạnh chính chuyên. Phải dùng. dùng.

Bà lại nhìn Quang, con bà, ngần ngừ không muốn nói.

- Mom xem con như người lớn, có được không?

- Vâng, mình phải dùng tay, dùng chuối, dưa leo. Và gần đây, chị đã tảo bạo đặt mua cọc giả có pin, xài tạm trong những lúc thềm nhỏ giải. Ông chồng mua đủ thứ kim cương, vàng vòng châu báu để cột chân chị, không cho chị bung ra đi tìm chút lạc thú. Nhưng các thứ như ngón tay, dưa leo, cọc giả. nó vẫn là giả, không thiên nhiên. Có thể nào mình ăn giấy mà nghĩ đó là cơm được không? Có thể nào sờ vào quả chuối mà bảo đó là dương vật của đàn ông hay không? Cho nên mình có ra, có "khoái lạc" phút chốc, mà quả tim lạnh lùng vẫn cô đơn.

Quang quay qua cầm tay Nguyễn thật chặt, hỏi:

- Em có thể không? Nguyễn? Bảo cho Quang biết!

Mắt Nguyễn trùng xuống. Hàng mi ướt đẫm. Nàng gật đầu rất khẽ. Nãy giờ bà Hải, mẹ Quang đã huých toẹt ra cái khốn khổ của những con mẹ nhà giàu thiếu tình, thiếu âm dương, thiếu mặn nồng:

- Tất cả những gì mẹ Quang nói đều đúng, nhưng chưa đủ. Chưa đủ ở chỗ, chẳng lẽ bỏ chồng già để tìm một kếp nhí, kếp nhỏ để chàng đủ sức cung phụng nỗi thềm khát tình dục bốc lên như lửa hoả diệm sơn.

Bà Hải vội bồi thêm một cách tự nhiên:

- Ý em muốn nói kếp nhí mới đủ sức đụ mình đã nữa.

Nguyễn mím cười, gật đầu. Bà Hải tiếp:

- Chị muốn nói nhiều, mà bị con trai ngồi đây nên lại thôi.

- Kìa mẹ, I?m an adult, con đã là người lớn.

Bà Hải nhìn Nguyễn như muốn Nguyễn xác nhận.

- Đúng đó chị Hải. Quang còn rành hơn một người lớn. Chị có tin sáng nay, Quang đã... đã làm em ra sáu lần. Tay chân em bây giờ lỏng lẻo, đứng hết muốn nổi.

Bà Hải quay qua ôm Tuấn, hôn nhẹ trên má vờ hỏi:

- Anh có nghe tài nghệ con trai em không? Còn anh chỉ dụ em ra được có hai cái. Em. Em muốn nhiều hơn.

- Địt cũng như ăn. Nhiều quá mình cũng sẽ ngấy. Nên anh cứ làm cho em ra mỗi ngày vài lần. Có thể em mới tìm gặp anh, và bọn mình mới có dịp hú hý chứ!

Bà Hải cười híp mắt, choàng tay ôm vai Tuấn:

- Kép của tôi kinh lắm đấy các người ạ! Bữa phép một cây. Nhưng phải công nhận: cái món bú liếm của Tuấn thì phải nói? là độc chiêu! Nhìn hàng râu cu cậu kìa.

- Chị khoái bú lồn hơn là dụ à?

- Cả hai. Nhưng Tuấn bú vẫn xuất sắc hơn là địt.

- Em thì lại khác. Em có thể ôm Quang dụ vài ba tiếng. Cứ việc ra, xong lại dụ tiếp. Lại một điều, Quang dần được, ếm tinh, để kéo dài trận mây mưa cho em phải mệt ngất ngư, mới thôi. Quang là ông Trời con của em! Thế thì mỗi anh một biệt tài. Làm cho tụi mình ra được năm sáu lần quả là thiên tài. Thế nhưng chị vẫn muốn được bú, là chị đã muốn ran gay. Cách thưởng thức của em và chị cũng khác nhau. Cách thưởng thức của em và chị? cũng khác nhau. Khiếp, ngồi nói chuyện dụ đéo, lồn chị nó lại ngứa ngáy khó chịu rồi. Không biết có sao, lồn chị cứ đòi hỏi mãi. Đòi địt không dứt. Lúc bé chị đâu có

dâm đến thế. Sanh hai đứa con xong, chị như con hổ đói. Có lẽ vì vậy mà ông xã đã sớm liệt dương? Nhưng hời, không cần. Bây giờ chị đã có một xâu tình nhân trẻ tuổi. Anh nào mệt thì "đi phép" ít ngày, thế anh khác. Chị phải hưởng. Không hưởng chết đi, làm ma chết thèm. Nguyễn có biết gì không? Mình có bà bạn tên Loan, chợ Liên Phát ở Riverside. Năm mươi tám tuổi rồi mà mỗi lần địt, luôn luôn phải có hai cậu. Một đụ ở dưới. Cậu khác ngồi ngang qua, lỗ cặc cho bà bú. Mồm không bú là bà la bể nhà, tan cửa!

- Em cũng có cái tật xấu đó. Cứ hể Quang cặc vào đụ là em la như con điên. Lấy gối che mồm lại mà âm thanh vẫn thoát ra. Giá được.

Chương VI

Nguyễn muốn nói: "Giá được hai cậu, em đỡ la" mà không dám, vì có mặt Quang bên cạnh. Chàng này nói ngay:

- Giá được hai thằng như anh, em sẽ "khoá" miệng lại?

Nguyễn cầm hai tay Quang âu yếm, như nắn nỉ:

- Mà anh. anh có cho không? Hả cưng?

BÀ Hải tấn công tiếp một hơi dài:

- Cho đi Quang. Con không cho rồi Nguyễn cũng tìm như mẹ đã tìm. Một mình con, không đủ đâu! Đàn bà thường không dám nói ra cái mình muốn. Nhưng khi thực hiện điều họ muốn thì trời long đất lở. Như sóng lớn vào ghềnh. Như mưa rơi tháng Năm. Nó dữ tợn, hung tàn, khốc liệt, ngoài sức tưởng tượng. Biết người yêu mình muốn cái gì. Nhất là người yêu tuổi chín mùi như mẹ, như Nguyễn, là một người tinh khôn! Hãy nhìn anh Tuấn con. Anh chỉ yên trí khi trần truồng nằm với mẹ, ôm mẹ hôn môi, bú lồn, bú vú, hay đụ tươi bời, thì Tuấn biết mẹ là người yêu. Những lúc khác, những lúc Tuấn mệt mỏi, "nghỉ phép", thì Tuấn biết là mẹ đang trong tay một người khác!!! Cũng dâm như đã dâm với anh!

Vì mẹ là con thú dữ ngoài tầm tay. Nó hiền từ, nhưng có thể nuốt trọn dăm cậu bé tuổi từ 17 đến 19 như không. Nguyễn trẻ hơn mẹ ba tuổi thì cái dữ đó còn gấp bội! Mà không như Tuấn lại được mẹ yêu thương dài lâu hơn. Vì, khi đàn bà đã chán, thì con biết đó, không gì họ không dám làm. Rất âm thầm mà giao động như làm nổ quả đất. Đây này, mẹ có nói ngoa đâu. Cái gì làm cho mẹ, cho Nguyễn đang ngồi ôm hai kếp nhí.

Quang ngồi sát Nguyễn hơn. Chàng ôm eo ếch Nguyễn bằng cánh tay mặt. Tay trái, chàng nâng bàn tay đẹp mỹ miều của Nguyễn lên hôn da diết. Nhớ lại cuộc làm tình suốt buổi sáng với Nguyễn trên chiếc giường Ý tối tân có kiếng soi ngay đầu giường. Nhớ lại gương mặt sầu mọng, dâm dật của Nguyễn mồm la thát thanh khi Quang xô các độc chiêu, Quang bần thần, lo âu. Chàng thầm trách, khi không mẹ nói làm chi việc bà Loan chủ nợ đụ một lúc hai cậu cho Nguyễn

thèm và đòi hỏi. Quang muốn mình là chủ độc nhất của Nguyễn. Chàng chẳng muốn bất cứ mảnh da thịt ngọt ngào trên tấm thân bốc lửa của Nguyễn vào tay kẻ khác. Nhất là cặp môi cong tớn, lên như môi Sophia Loren. Hàm răng ngọc ngà, thơm mùi trái cây chín tới. Bộ lông lồn sum sê, quần tít, đen kịt với cái hột le đỏ hồng.

Quang yêu quá! Yêu đến độ chàng tự nguyện quên hết các đào nhí như Tuyết, như Dung, như Ngọc. Kể từ nay, chỉ yêu có mỗi mình "chị" Nguyễn. "Ở chị có sức thu hút mà những gái chóc hoi không có". Nghe bà Hải, mẹ chàng, trắng trợn khuyên thế, Quang miễn cưỡng gật đầu, mà lòng đau như cắt.

Người bồi Mỹ mang bill tính tiền. Bà Hải trả:

- Tiếc quá, kệt Quang là con ruột. Nếu không mình với Nguyễn đưa hai kếp vào khách sạn, xong trao đổi làm một trận cho đã nư. Chắc là sướng lắm, vì hàng mới!

Lúc đó Nguyễn mới để ý quan sát anh chàng Tuấn. Nãy giờ Tuấn là người ít nói nhất. Không phải Tuấn là người ít nói nhất. Không phải Tuấn lười nói, hoặc không có gì để nói. Mà thực ra là chàng nép vào vai bà Hải để nhìn lên dung nhan của Nguyễn! So với bà Hải thì Nguyễn đẹp hơn một trời, một vực, mà lại trẻ hơn nữa. Nguyễn cũng vờ nói chuyện với bà Hải, mà mắt lâu lâu vẫn liếc trộm Tuấn, nhất là khi bà Hải giới thiệu bộ râu và tài bú lồn của Tuấn. Có lần, Nguyễn vào rạp Lê Lợi ở Sài gòn xem phim "Cuốn theo chiều gió" do Clark Gable đóng. Nhìn cảnh Clark Gable hôn môi Vivien Leigh, dưới này, Nguyễn ra một cái ào. Quần xì lóp ướt hết, đến đổi nàng phải dùng khăn giấy, luồn vào trong lau bớt. Hình ảnh và sức hút của hàm râu Clark theo Nguyễn từ thời con gái đến bây giờ.

Sao nụ cười của Tuấn hao hao giống Clark? Chết mất! Nguyễn thấy mình lãng mạn quá, mà nàng vẫn không cưỡng lại được sự suy nghĩ táo bạo về Tuấn. Bà Hải còn bồi thêm "Phải chi Quang không là con ruột của chị. Hai chị em mình dẫn hai kếp nhí này vào khách sạn, trao đổi, làm một trận cho đã nư" Làm một trận cho đã nư! Nguyễn bóp chặt bàn tay Quang, hai hàm răng cắn lại, nhìn Tuấn thậ nhanh rồi nhìn đi nơi khác, hai bắp đùi Nguyễn tréo qua.

Lồn Nguyễn bỗng nóng như ai háp lửa. Nó rần rần khó chịu. Nguyễn

cầm tay Quang mà tưởng như con, có sao đâu chị Hải. Mình làm thử, đổi món" mà Nguyễn không dám. Như vậy táo tợn, loạn luân quá, súc vật quá. Rồi Nguyễn nhớ sáng nay, lúc nàng ra cái thứ nhất, đã nói "Má ra nè, con ơi! Con ơi! Quang chịu không nổi lời rên quái dị đó, đã bắn phọt không biết bao nhiêu là khí vào lồn Nguyễn. Chưa bao giờ Nguyễn lẳng mạn nói một câu kinh hồn như thế, cho đến khi đụ với kếp nhí tên Quang.

Bà Hải trả tiền xong, mà cả bốn vẫn ngồi đó chuyện vãn. Bỗng Nguyễn nghe chân mình ở dưới bàn tay có đôi giày ai đè lên. Nguyễn hiểu ngay là giày Tuấn đang đặt lên chân nàng. Nguyễn nhìn nhanh đôi mắt Tuấn. Tuấn? nháy tình một cái. Tim Nguyễn hồi hộp, bồn chồn, khó chịu, giống hết tâm trạng nàng sáng nay, khi Tuyết dẫn Quang vào giới thiệu. Cái hồi hộp của thời con gái, cho đến bây giờ, vẫn thế mỗi lần Nguyễn tiếp giáp với một tình yêu mới.

Nguyễn vẫn để bàn chân nàng nằm yên dưới chiếc giày của Tuấn, và miệng thì lẳng xẵng nói huyền thuyên đủ chuyện cho không ai để ý:

- Chị Hải biết không? O.J. Simpson bị toà xử có tội, và phải đền cho bên Goldman và Nichol trên 35 triệu.

Bà Hải tiếp lời, cố kéo dài câu chuyện, vì bà thừa hiểu Nguyễn và Tuấn đang khoái nhau:

- Thằng O.J. ngu! Năm tỷ mấy người trên quả đất. Bộ nó không tìm ra một người yêu khác hay sao mà phải hạ dao giết người, để phải mất 35 triệu.

Bà vừa nói, vừa nhìn thăm dò Nguyễn. Bà biết Nguyễn "meat" Tuấn vì hàm râu. Và Tuấn "mết" Nguyễn vì nhan sắc! Chỉ có Quang thờ ngậy, chẳng biết gì. Bàn chân Nguyễn vẫn bị chiếc giày Tuấn đè lên. Càng mạnh hơn. Mắt Tuấn chăm chăm nhìn Nguyễn. Bà Hải mở bóp, lấy ra một danh thiếp trao cho Nguyễn:

- Số điện thoại của chị đây. Hôm nào rồi gọi chị. Hai chị em mình đi chơi. Chơi cho đời đỡ tẻ, cưng!

Bà nháy mắt với Nguyễn một cái, rồi cả bốn đứng dậy ra về. Lúc bắt tay, Tuấn thừa cơ hội móc nhẹ bàn tay Nguyễn một cái. Nguyễn mím

môi cười sung sướng. Quang lên xe về theo với bà Hải. Tuấn lái một mình. Nguyễn lái một mình.

Bà Hải muốn Quang về với bà là tạo cơ hội cho Nguyễn gặp riêng Tuấn. Cho nên khi chia tay, bà chúc:

- Chúc Nguyễn đêm nay "nằm mơ" gặp tình nhân mới, và muốn gì được nấy! Hết xẩy lăm đấy Nguyễn! Khi xe bà Hải đã khuất, Tuấn cho xe chạy theo xe Nguyễn và chớp đèn mấy lần. Nguyễn tấp vô một quãng vắng. Tuấn tiến lên song song, nói với qua:

- Tìm chỗ đậu, qua đây, Tuấn đưa Nguyễn đi chơi.

Nguyễn như rồng gặp mây, de lại đậu ở bãi xe nhà hàng, xong lên xe Tuấn. Nguyễn thắt lưng an toàn vừa xong, Tuấn kề sát mặt, kéo môi Nguyễn gần lại, hai người ngất ngư, miên man hết mấy phút.

- Anh định đưa Nguyễn đi đâu?

- Tùy em. Miễn trên quả đất này là được!

- Một khách sạn được không? Và phải thật sang!

- Chuyện nhỏ thôi! Cảm ơn em đã nhận lời "đi chơi!"

- Cám ơn anh đã đạp giày lên chân em. Em đau lắm mà không dám la. Đáng lý em phải la lớn lắm.

- Lát nữa tha hồ la. La bể phòng cũng còn được.

- Anh sẽ làm gì mà em la?

- Làm điều mà bà Hải mới khen. Anh sợ đêm nay, em sẽ khan tiếng, nói hết được sáng mai.

- Chưa rút kiềng mà đã sợ kẻ thù rơi đầu?

Tuấn gài số, trực chỉ Hyatt Hotel. Tầng hai, phòng 209. Hai người lách vào bên trong, Tuấn khoá cửa, không cần bật đèn, cả hai ôm nhau, da diết như đã keo sơn với nhau từ ngàn năm.

Nguyễn không hiểu chính nàng. Làm như ở Nguyễn có đến hai con đàn bà: một, chính chuyên đoan trang, một, quỷ dữ, tà dâm. Bởi lúc nàng đi một mình ngoài phố, hay ở các shopping center, không một chàng nào dám hé môi cợt nhả, vì cái dáng dấp sang trọng đài các, nghiêm nghị, kiêu hãnh của Nguyễn. Không phải Nguyễn làm ra thế. Đó là cái phong cách tự nhiên toát ra từ con người từng sống lâu năm trên nhung lụa, giàu có, cộng với gia thế phong lưu, có học. Nhưng bên trong, Nguyễn lại sẵn sàng chết sống với bất cứ chàng trai nào bắt mắt. Giá bao nhiêu Nguyễn cũng theo. Theo cho bằng được, dù phải bằng nanh vuốt một hùm xám.

Trong bóng đêm tối mịt, cả Tuấn lẫn Nguyễn im lặng. Chỉ bằng bốn bàn tay, bằng hai cặp môi, họ trao nhau những thông điệp lãng mạn của tình yêu, của dâm dục. Lâu lắm, có hơn mười lăm phút, tiếng Nguyễn cất lên:

- Bé em lại giường. Em chịu hết nổi rồi, em muốn la.

Tuấn bật ngọn đèn nhỏ. Căn phòng sáng mờ mờ, đủ cho cả hai nhìn rõ mặt nhau. Tuấn đặt Nguyễn nằm sòng soải trên nệm, rồi đứng thẳng ngắm Nguyễn như ngắm bức tranh. Chàng không tin mình đang làm chủ một giai nhân tuyệt sắc, không một chi tiết nào trên thân hình Nguyễn có thể chê được. Nguyễn đang rất từ từ, vừa nhìn hàm râu xắc ngược ngang tàng của Tuấn, vừa đưa mấy ngón tay trắng ngần móng đỏ mở cúc áo dài đen bằng soie mỏng.

Cặp môi Nguyễn, đã nhạt son vì 15 phút hôn Tuấn. Tay Tuấn cũng tháo nịt, cởi áo. Cái im lặng bấy giờ nặng nề, mà cả hai thì thấy nhẹ nhàng, rập rờn, ăn khớp. Vì khi Nguyễn đưa xì líp ra khỏi hai chân thì Tuấn cũng hoàn toàn thoát ý. Mắt Nguyễn gài cứng ở khúc gân dài to, chắc nịch của Tuấn. Nuốt nước miếng, Nguyễn nằm đưa hai cánh tay lên trên tóc, phơi hai chùm lông nách rậm đen và hai vú nhọn, căng phồng như hai quả đồi. Rồi hai đùi Nguyễn dang ra. Nàng muốn Tuấn phải thấy hết, phải tận hưởng cái đẹp trời cho một gian nhân, không phải ai cũng có.

Tuấn lặng người. Hồn chàng còn đó hay đã bay mất, hoang du ở một địa đàng nào ngoài quả đất? Tuấn lén ngắt vào da thịt mình một cái rõ đau để biết mình còn sống, chưa chết. Mắt Nguyễn vẫn gắn chặt ở

hạ bộ Tuấn. Mới đầu, nàng tưởng khí giới Tuấn chỉ là bộ râu của Clark. Bây giờ, điều nàng yêu hơn ở Tuấn vẫn là khẩu "thần công" hấp dẫn, dà, tròn no. Nguyễn đã nói với bà Hải: "Em thì khác. Em có thể ôm đụ Quang vài ba tiếng. Ra xong lại đụ tiếp. Không mệt."

Tuấn đang sát cạnh giường. Nguyễn đang cúi rộng hơn. Không ai mời ai, mà Tuấn bỗng bay sà xuống thật thấp, mũi Tuấn hôn đã man tàn tích chòm lông đen thui ở lồn Nguyễn. Chàng hích, chà cả mặt mình vào mu lồn làm Nguyễn nhột nhạt, trở mình:

- Đừng để em thềm quá lâu vậy. Lặp lại, "em muốn la" ! Nghe không Tuấn? Hay anh muốn la, thì để em.

- Anh muốn cả hai không ai la được!

- Thì nằm ngược lại với em. "Bịt" mồm em lại đi!

Tuấn quay ngược đầu lại. Vừa nằm xuống, đã bị Nguyễn cầm ngay con cặc, bỏ vào mồm, ngấu nghiến, ngon lành. Đáng lẽ Tuấn đã la lớn. Nhưng phải lệ làng banh hai mép lồn thơm phức nước hoa của Nguyễn ra, lưỡi, môi Tuấn chà sát, tấn công êm đềm ở hột le, ở mòng đóc, ở lỗ lồn sâu hoắm, và uống hết nước nhờn tiết ra từ người Nguyễn. Trai tài, gái sắc tận hiến, tận phục vụ, lẫn lộn. Âm thanh là những tiếng ư ư từ cổ họng, là tiếng "chét, chét" của lưỡi va chạm vào nước nhờn v.v.

Đẹp nhất là hai bàn chân dài, chúm ngón lại của Nguyễn đặt trên lưng Tuấn. Nguyễn khoẻ thật. Mới buổi sáng nàng ra sáu lần với cậu bé 17. Bây giờ đã lại hì hục, say ngất ngư với cậu bé khác 19. Nguyễn vẫn thế, vẫn nồng nhiệt, cuồng si, không mất mát. Có vẻ còn hăng say hơn buổi sáng nay là khác, vì hàm râu của Clark đang cọ sát phần da non ở âm hộ nàng.

Lần đầu, Nguyễn được cảm giác thần tiên của những cọng râu con kiến vào đánh phá ở vùng da thịt hồng đỏ. Đít Nguyễn hẩy lên không ngừng giống hết động tác lúc đang đụ với Quang sáng nay. Nửa tiếng rồi 45 phút. Lúc hai đùi Nguyễn kẹp cứng đầu Tuấn để nhả cặc ra mà hú, rống lên một tiếng thê thảm, là lúc Tuấn biết nàng đã ứa ra không biết bao nhiêu là nước nhờn trong miệng chàng. Tay Nguyễn bóp con cặc. Miệng nói đủ thứ:

- Ôi đám trẻ con! Má đang ra đó. Con bú cho hết, liếm cho hết nước lồn má đi. Con ơi là con ơi! Má sợ quá.

Tuần banh rộng thêm hai mép lồn, lưỡi chàng liếm sạch, quét sạch, và tai thì nghe rõ mồn một lời Nguyễn nói. Chàng bỗng rùng mình lẫn giật mình. Vì hình như cách đây hai năm, chàng cũng nghe tiếng kêu giống hệt như thế khi chàng còn ở trọ nhà bà già nuôi ở San Diego. Chàng ngừng liếm, để bảo Nguyễn lặp lại câu đó:

- Nói nữa đi em. Nói giống hệt như thế cho anh nghe.

- Con ơi, hàm râu của con ác quá. Nó làm tê hết lồn má, hết nửa thân người má, hết cuộc đời má.

Chương VII

Tuấn bỗng thẳng thốt. Chàng thật sự giật mình. Làm sao có sự trùng hợp hy hữu như thế. Tiếng rên của Nguyễn cũng giống hệt. Tuấn nhớ lại, nhớ hết quãng thời gian lẳng mạn quá sức ở nhà bà già nuôi. Phải thú nhận là từ thuở bé, Tuấn chưa một lần gần gũi với một thiếu nữ. Mười lăm tuổi, xuống tàu vượt biên, không cha mẹ, họ hàng. Đến đảo, chàng được bà Biên nhận làm "con nuôi". Bà săn sóc Tuấn tận tình và thân thiết hơn con ruột. Những bữa cơm thịnh soạn ngon lành. Những đêm ngủ cạnh bà ấm áp. Những lần tắm biển hơi vắng, bà Biên cố tình khiêu dâm Tuấn bằng cách chỉ mặc xú chiêng và xì líp. Bà ôm Tuấn bằng cách chỉ mặc xú chiêng và xì líp. Bà ôm Tuấn nhảy sóng, chạy ra ghềnh xa bắt ốc, hay vô rừng sâu hái trái cây. Tuấn 15 tuổi, rồi 16 tuổi, trong cái bay của một bà 36. Lúc đầu thì Tuấn không để ý, hoặc chưa biết. Nhưng khi tuổi dậy thì phát triển thì Tuấn ý thức được sự hấp dẫn của xác thịt. Đó là hôm bà từ dưới biển, chạy lên gộp đá thay đồ. Bà cố ý cho Tuấn thấy hết những gì trên thân hình bà có:

- Tuấn lại lau giùm thân mình má chút con.

Tuấn đến, mạnh dạn cầm khăn lau lưng cho bà. Rồi bà bỗng quay mặt lại phoir lồn, phoir vú ra. Tuấn sửng sờ. Tay chàng cũng lau phần trước của bà Biên, mà mặt thì nghếch ra, đỏ hồng. Tệ nhất là cái gì líp chàng mặc, đã vun lên một đống. Tuấn mắc cỡ khi mắt bà Biên nhìn không chớp vào đó. Tuấn muốn che mà hai tay đang bận lau cặp vú. Hai chân Tuấn bỗng run lên như bị rét khi hai tay chàng lau dần xuống phía dưới.

- Con có phải lau luôn chòm lông của má không?

- Thì sẵn tay lau giùm luôn cho má đi.

Tuấn quỳ thấp xuống trên cát. Dù là chỗ vắng lắm, Tuấn vẫn sợ có người nhìn. Chàng đảo mắt một vòng, rồi đưa khăn vào lồn bà Biên mà lau nhẹ. Bà dặng hai chân ra. Tuấn cho khăn vào lau hai bắp vế. Bà Biên rên:

- Tuấn có thấy gì không con? Lau mạnh lồn cho má đi.

Khăn Tuấn vừa chạm vào lông bà, thì chàng ngừng, bất động. Tuấn như chết đứng, muốn cử động mà không được. Mắt chàng hoa lên khi nhìn thấy hai mép lông đồ au của bà Biên. Hai tay bủn rủn. Chàng quỳ cũng không vững. Tuấn buông cái khăn ngã sấp mặt vào lông bà mà tựa. Bà Biên vờ hỏi:

- Tuấn, con có làm sao không? Má cạo gió cho nhé?

- Không, con không làm sao, nhưng, nhưng tự nhiên thở không nổi. Má cho con ôm một chút được không?

- Được, con cứ ôm mạnh và sát vào, không sao.

Bà nghe miệng Tuấn đang nằm trên mu lông mình. Hơi thở chàng mạnh mà đứt quãng, làm mớ lông lông bà đứng dậy hết. Hai tay bà nhấn đầu Tuấn và sát hơn và vuốt ve tóc Tuấn. Bà hơi hầy hầy cái miệng dít về phía trước, đưa tín hiệu cho Tuấn biết bà đang hứng tình và muốn Tuấn bú. Làm sao Tuấn biết bú là gì. Chàng chỉ biết kê mũi hít mùi lông, mùi nước lông ngậy ngậy để "lấy sức" lại.

Thật ra Tuấn đã tỉnh. Nhưng chàng không dại gì rời khỏi lảng bác. Chàng càng ôm hôn bác, nắm râu quăn tít rậm rì của bác mền yêu. Chàng vờ thở hộc thốc để cố hít cho hết mùi lông thơm tho của bà Biên. Bây giờ thì chàng hiểu không phải tự nhiên mà bà nhờ chàng đau lưng, lau vú. Bà cố tình ra thế. Không vậy mà cả tháng nay, đêm nào nằm ngủ chung với bà, chàng cũng nghe bàn tay bà ngao du thám hiểm các chàng lúc nửa đêm về sáng. Bà gác đùi qua chàng rồi nắc khời khời, cố dụ chàng thức dậy, đồng loã, làm tình.

Bấy giờ, ở Tuấn có cái gì nín chàng lại. Dù bà Biên là mẹ nuôi, chàng vẫn yêu kính như mẹ ruột. Vẫn có biên giới mẹ, con. Chàng cố ghìm cái tò mò của tuổi 16 trước xác thịt, tảng lờ, xem như không biết. Buổi sáng, gặp bà, chàng vẫn làm như đêm qua không có gì xảy ra, trong khi bà Biên hơi ngượng. Hoặc bà cố làm ra "ngượng" cho Tuấn thấy bà đã có cử chỉ hoa tình đêm qua. Một đêm khác, Tuấn cựa mình vì tự nhiên thấy bàn tay mình nằm trên quần của bà Biên thở ra:

- Hứm, mắc cái chứng gì mà không ngủ được vậy nè?

Tuấn vờ ngủ mà cặc thì ngồng lên như cục đá. Bà Biên hơi chồm

dậy. Nhờ ánh trăng, bà thấy cái quần đùi Tuấn vun lên một cục. Bà thèm quá, thèm đến khô môi. Ngoài kia, sóng biển đánh rì rào. Gió từng cơn thổi mát lạnh vào lều vải. Mọi người quanh đó ngáy đều. Bà muốn táo bạo nằm xuống, lại chồm lên. Bà sợ không biết có ai đang rình nhìn bà không.

Bà vờ quơ cái tay cho chạm vào cặc Tuấn để nhìn thăm dò, và cũng để xem con cặc bao lớn. Bất giác có cái gì trong bà, bắt bà táo bạo nắm nhẹ "thằng bé". Dĩ nhiên là bà phải bóp, nên nghe rõ khúc gân cũng giãn nở và giật theo từng động tác của bàn tay bà. Tuấn nghe bà thở mạnh hơn, có lúc đứt quãng Tuấn cũng thèm điên lên được mà phải "đứng lại". Chàng nghĩ: một "bước" nữa về phía trước là. vô lễ.là thất giáo.là bất hiếu.Nên cứ nằm thừ người ra thế mà thường thức quên cả vờ ngáy ngủ cho bà Biên an tâm.

Không nghe Tuấn ngáy nữa, bà hiểu Tuấn đang thức, và đang hưởng ứng. Để cho an toàn, bà kéo tấm chăn lên đắp ngang ngực cho Tuấn, rồi lại luồn tay vào nắm lại cặc Tuấn. Nhưng lần này, tay bà đã táo bạo vào bên trong quần. Bà gác một chân lên đùi Tuấn, hôn Tuấn. Bà biết Tuấn đang đồng lõa mà không ra mặt. Bà đang thích thú với trò chơi lừa chuột vào bay. Bàn tay bà thụt nhẹ con cặc. Nó nóng hổi, giật giật từng nhịp theo bàn tay. Bỗng thằng cha già nằm ghé bên cạnh mớ:

- Làm vậy coi sao được.

Bà Biên hoảng hồn, rút tay ra khỏi chăn. Nhưng lão lại mớ tiếp, giọng không rõ, khàn khàn.

- Xuống ghe rồi phải trả tiền chớ, bộ muốn, muốn.

Bàn tay bà lại bò vào quần và nắm cặc Tuấn xụi tiếp. Bà hôn lên má Tuấn mấy lần thật mạnh. Bà thở vào lỗ tai Tuấn làm thằng nhỏ đê mê hết chịu nổi. Trai lớn lên mà gặp thứ dữ như bà là chết bỏ xác. Bàn tay vẫn thụt khúc gân. Đâu có 10 phút. Giọng Tuấn rên khế. Bàn tay bà ướt đầm thứ nước hồ deo dèo, nóng nóng. Bà lấy ra liếm sạch, rồi nói khế:

- Ngon quá, anh ơi!

Khoảng mgây phút sau, bà nằm ngửa, tuột quần xuống một tí, cho tay Tuấn chạm lông lồn. Rồi Tuấn tự động nghiêng mình qua, ôm bà già nuôi hôn tới tấp, không nói một lời. Tay Tuấn bóp lồn thật mạnh. Đùi chàng kẹp đùi bà. Chàng hẩy tới, hẩy tới. Và hai mẹ con rút lưỡi dê mê.

Chương VIII

Đó là lý do sáng nay bà rủ Tuấn đi tắm ở bãi vắng. Đó cũng là lý do khiến Tuấn bạo dạn đến cầm khăn lau lưng cho bà. Nhưng chàng thật sự mất hồn run rẩy. Khi quỳ xuống, nhìn tận mắt cái lồn quá đẹp của bà Biên. Hai tay Tuấn vẫn ôm sát hông đít bà, và mặt thì tựa sát vào lồn bà mà "thở". Bà Biên cúi xuống nhìn thẳng con nười đang mệt lã với trò chơi "mèo vờn chuột" của bà. Bà lại đè đầu Tuấn sát hơn vào hạ bộ:

- Con có thấy gì không Tuấn?

Tuấn gật đầu. Là lần đầu tiên thấy cái lồn, dù bà lớn tuổi nhưng chưa sanh lần nào. Tuấn mê quá, cứ muốn dúi mặt mãi vào đó mà sống, mà chết.

- Con hôn nó đi.

Tuấn dùng mũi hôn cuồng bạo, hôn thân thương

- Không phải hôn bằng mũi, mà bằng miệng bằng môi.

Tuấn dùng môi hôn, chớ hoàn toàn không biết bú.

- Hứm, con không biết hôn. Nằm xuống cát đi, mẹ hôn cho.

Tuấn nằm bặt ngửa bên gành đá. Bà tuột quần Tuấn ra, đem hết tài nghệ lão luyện và sự thèm khát của bà già 36 tuổi, bú cho Tuấn không còn thấy trời trăng, mấy nước nữa. Chàng như đã tắt hơi, mà tim thì còn đập:

- Mình tới Mỹ rồi hả má?

- Chưa, còn ở bên đảo. Bộ điên rồi sao mà hỏi kỳ vậy?

- Chắc là con điên thật rồi má. Ai mới bú con vậy?

- Má. Tỉnh đi! Con thấy má bú chưa? Bú là vậy đó. Đâu, bây giờ trả ơn cho má đi. Mau lên thềm quá. Mau đi rồi hai đứa mình đụ. Đụ sướng gấp mấy lần.

Nói xong, bà nằm bật ngửa ra, phoi lòn. Tuấn khom xuống, bợ đít bà lên. Bà đã dang rộng hai bắp vế. Tuấn cạp vào miệng lòn nút, ăn, nhai ngồm ngoàm.

- Ôi! Tuấn ơi, hình như máy bay đang cất cánh. Má thấy Mỹ rồi. Đẹp quá, rộng quá, thích quá.

Rồi một ngón tay bà thò xuống chỉ hột le:

- Con nút cá hột này mới sướng nè. Đó, Tuấn ơi. Con ơi, má đã, má sướng quá. Chết, chết. Đâu cần đi Mỹ mới thấy Mỹ. Nằm đây vẫn thấy được vậy. Francisco kia, Chicago kia, con tôi kia, con trai yêu dấu ơi! Lên đi con, nằm lên người má đi, đâm cặc vô đụ cho má một cái rồi tới đâu tới, con ơi! Nứng rách lòn rồi. Thèm đụ, thèm đụ lắm. Đó, trườn lên, đâm cặc vô đi con, đâm hết vô. Chúa ơi, mẹ ơi, con, con chết nhen, con.

Bà trợn mắt, sùi bọt mép, môi rung rung như người hấp hối khi khúc gân Tuấn vào lọt phũm. Mấy sợi gân cổ bà hằn lên. Bà không còn nói ra tiếng nữa sợi gân cổ bà hằn lên. Bà không còn nói ra tiếng nữa. Chỉ khi khào cái gì thật nhỏ. Bọt mép vẫn trào ra. Đít bà hẩy lên. Tay đè hông Tuấn xuống. Tuấn từ từ biết nắc. Lúc đầu nhẹ, rồi nhanh dần, nhanh lần.

Bà bốc cát vãi tung lên trời như pháo bông mừng liên hoan. Tuấn cúi xuống tìm lượm bà nút mạnh. Hai "má con" quần thảo cả gân tiếng đồng hồ. Rồi "bọt biển" bắn ra. Rồi gành đá và nước. Trộn lẫn, hoà hợp, một già một trẻ la vang động như tiếng sóng đập ầm ầm vào ghềnh. Mây tan, gió lặn. Trời xanh biếc.

Từ hôm đó, hai "má con" cớm sáng xong là dẫn nhau vào rừng, xuống biển. Hoặc thèm quá, nửa đêm trùm mền lại mà nắc, mà đụ cho tới sáng. Cuộc tình đó kéo dài, bí mật. Bí mật vì chẳng ai dám ngờ hai "má con" đó đã "ngủ" với nhau. Cho đến khi họ đến định cư ở San Diego. Tuấn đi học. Bà làm nghề may, Bà nuôi Tuấn. Tối đến hai "má con" nủ chung giường. Kỹ thuật ân ái bây giờ thì Tuấn rành sáu câu vì nhờ những phim sex của Mỹ. Cho đến một ngày, chàng thấy bụng bà Biên to dần, mệt mỏi và hay ụa mưa.

- Mình sắp có con rồi Tuấn biết không? Con? Bà Biên nói. Tuấn thẳng thốt, sờ bụng má. Nó cộm lên. Chàng xoa xoa.

- Bộ má có bầu hả? Tuấn hỏi.

Bà gật đầu, rồi Tuấn hôn và nói:

- Phải, má có bầu. Có lẽ ba tháng rồi cũng nên. Mà có bầu, má thêm đụ hơn ngày thường nữa Tuấn ơi. Làm sao đụ cho má ra mỗi ngày ba bốn lần, được không?

Nhìn bà Biên, chàng nhớ tất cả công ơn nuôi nấng của bà. Chàng nhớ hết những kỷ niệm tình tự lãng mạn ngày nào còn bên đảo, nhớ hết những ân tình bà đã dành cho chàng những đêm xa xứ, cô đơn tại đây. rồi Tuấn đè bà nằm ngửa ra, lột áo, lột quần. Bà trần truồng, phơi cái bụng lúp búp lên. Tuấn biết đó là giọt máu của chính chàng chứ không của ai khác. Chàng hôn lên bụng bà. Chàng bú vú bà, nghĩ tới một ngày chàng sẽ có con. Lòng chàng rộn niềm vui khó tả. Chàng liền cởi quần, cấm cặc. Không dám nằm sát sợ can cái bụng chữa bà Biên. Chàng quỳ, bợ đít bà lên mà đụ ngạt ngào, đụ đê mê, đụ chan chứa, đụ đến mồ hôi trán chàng rịn ra ướt nhẹp.

- Sắp có con với? nhau rồi, mình gọi em là em, có được không?

Tuấn lắc đầu. Chàng muốn vẫn gọi bà Biên là má. Chỉ cách xưng hô đó làm chàng không sống rời bà ra được. Lạ lùng không? Chàng lãng mạn kinh khủng đến thế sao. Mỗi cử động làm tình, chàng nghĩ là làm với má thật chứ không phải má nuôi. Ghê gớm quá. Kinh tởm như loài ma quỷ súc sinh. Chàng là đứa con mồ côi, nhưng hồ sơ gốc tích trên giấy tờ thì chàng là kết quả của cuộ tình loạn luân giữa đứa con và người mẹ, tại Thủ Thừa, tỉnh Long An.

Bà mẹ sinh xong, trốn khỏi nhà bảo sanh. Ma sơ mang hài nhi Tuấn về Gò Vấp nuôi. Ba mươi tháng Tư, chàng trôi dạt xuống thuyền, rồi lên đảo, rồi San Diego. Cái máu loạn luân Thủ Thừa vẫn còn luân lạc nơi Tuấn? Cái gốc tích ngạ quỷ súc sinh đó vẫn còn trong máu Tuấn. Nên Tuấn đam mê trong những lần làm tình với má nuôi tên Biên. Chàng đã sống chết với nó rồi, như tay nghiện ma túy. Hai con vật nói tiếng người, cũng thế! Mỗi lần nhớ đến kỷ niệm êm đềm, bên đảo, Tuấn lại dắt bà Biên ra biển, tìm nơi vắng vẻ để làm tình, hoặc căng

lều lên ngủ qua đêm, để tận hưởng lạc thú xác thịt.

Nghe bà Biên có chữa mà vẫn thèm đụ, chàng miệt mài. Đi học về ăn ba hột là bắt "má nuôi" cỡi đồ nằm tênh hênh trên giường cho chàng ngấm đả txong trèo lên đụ. Nghĩa là chàng làm đúng lời yêu cầu: "Mỗi ngày con cỡi đồ sao cho má ra vài ba lần" Ngày bà khai hoa nở nhụy, chính Tuấn đích thân đưa bà đi. Trong giấy khai sinh của đứa bé, anh khai mình là cha. Nhưng mỗi lần đến thăm, anh lại gọi bà Biên là Mom. Cô y tá để ý và hỏi. Thì anh bảo đó là tục lệ Việt Nam khi gọi thân thương vợ mình. Baby được mười mấy ngày. Một hôm đi học về, Tuấn không thấy bà Biên cùng con mình đâu nữa, mà chỉ còn bức thư gắn trên thành tủ:

"Tuấn con. Vì bận học, Tuấn, Tuấn hoàn toàn không biết những rắc rối xảy ra cho má. Cảnh sát đến đây điều tra và hỏi xem Tuấn là gì của má, cũng như của baby. Má khai hết sự thật. Dù biết Tuấn không phải là con ruột của má, cảnh sát cũng khuyên má nên sống xa Tuấn. Họ bảo một là thế, hai là phải bắt Tuấn gọi má bằng em, để tránh ảnh hưởng xấu cho con chúng mình khi nó lớn lên. Má bảo má đã làm thế mà Tuấn không chịu. Họ bảo như thế là Tuấn bất thường. Sau này sẽ có thể xảy ra cho chính Tuấn và con gái của chúng mình.

Em nghe có lý đó. Cho nên em phải ra đi dù lòng đau mãnh liệt. Anh cứ yên trí em sẽ chẳng yêu ai ngoài anh. Em trách nhiệm về cuộc chia ly này. Vì lỗi em ngày yêu anh bên đảo không chịu xoá vết "má con" ngay từ đầu. Và đau khổ nhất, chính em cũng mê lối xưng hô đó, nhất là khi chúng mình "gần nhau?", chần gối với nhau.

Con mình lớn lên, em cũng sẽ nói hết sự thật, có gì phải dấu khi Tuấn với em là người dưng, không máu mủ. Có baby bên cạnh, có lẽ em sẽ đỡ nhớ anh hơn. Chúc anh khoẻ mạnh, học giỏi và hạnh phúc với người khác. Nhớ: là đừng gọi người yêu mới bằng Má.

Hôn anh. Biên

Đọc xong thư, Tuấn điên khùng lên, đập phá hết đồ đạc trong nhà. Đốt hết quần áo và những gì dính đến kỷ niệm của "Má con" anh. Anh dọn lên Santa Ana. Người tình thứ hai của anh lại là một bà già: Bà Hải mẹ Quang. Anh gặp bà Hải chỉ với mục đích được gọi bà là Mom, được làm tình với người lớn tuổi như Mom, được bà Hải xem

chàng như con. Rồi đến nay gặp Nguyễn, trẻ trung hơn. Anh tập làm người tình bình thường, nên gọi Nguyễn là em, xưng anh. Thế mà, cách đây năm phút, khi sượng quá, đang ra Nguyễn lại gào ré lên: "Con ơi, hàm râu của con ác quá. Nó làm tê hết hồn má, hết nửa thân người má hết cuộc đời má." Mà giọng Nguyễn giống hệt giọng của bà Biên. Nó làm sống dậy con ngạ quỷ súc sinh ở Tuấn, cái giòng oạn luân Thủ Thừa. Nên chàng trườn người lên, cắm cặc vào đụ Nguyễn mà la:

- Con lên đụ má đây. Con sẽ cho hết má đêm nay. Con muốn má phải ra mười lần với con, cho tới sáng.

Nằm dưới, Nguyễn bình tĩnh thưởng thức. Hoàn toàn không biết chất điên trong người Tuấn. Nguyễn lại còn toa rập, la gào thêm những chửi loạn luân như:

- Ủ, tha hồ đụ đi con. Đụ hết sức con, làm soa cho má buông tay, từ già luôn cõi đời. Cám ơn con!

Như thế thì ai điên? Ai tỉnh đây? Có thể chàng thì điên. Nhưng Nguyễn phải tỉnh chứ. Hay Nguyễn cũng là đứa con mồ côi tại Thủ Thừa, vì sáng nay nàng đã gào lên giống hệt với Quang.

Tuấn đang đụ tàn canh gió lốc với Nguyễn mà lòng lại tưởng mình đang đụ bà má nuôi tên Biên, nên Tuấn nhắm mắt, miệt mài, tận lực. Tuấn nhớ bà Biên quá. Nhớ đến cõi lòng quặn đau từng chập. Mỗi đàn bà có cái dâm tham trầm, cách biểu lộ cũng khác nhau. Tuấn nhớ bà Biên vì những trận làm tình đầu tiên bên đảo đã ăn sâu vào tiềm thức và tâm khảm Tuấn. Thấy biển là Tuấn thấy bà má nuôi. Nghe gió, nhìn trăng, nhìn ghềnh đá là ở đó có miệng cười, có suối tóc, có đôi vú và chòm lông đen quăn tít rậm rạp của bà Biên.

- Một lát nữa Tuấn ra trong lòn má nhen? Cho má một đứa con. Con má sẽ giống Tuấn không khác chỗ nào.

- Trời ơi là Trời? Tuấn thẳng thốt la lên như thế, mồ hôi vã ra khắp người. Chàng trách Trời cay nghiệt cứ bắt chàng phải nhớ má nuôi, nhớ đứa con bụ bẫm, nhớ căn lều, nhớ những đêm làm tình tới sáng ở San Diego.

Nghe Tuấn la trời, Nguyễn tưởng Tuấn sợ hãi lắm, nên nàng càng nắc lên âm âm, cố làm những động tác mạnh bạo hơn cho Tuấn phải ra. Một lúc, Tuấn ra thật:

- Má ơi, hứng đi. Con đang tặng má đĩa con đó. Đây, một đĩa, hai đĩa, ba đĩa. thật giống anh nhen?

Nguyễn nghe những tia tinh trùng Tuấn bắn xối xả vào. Sáng nay nàng cũng nghe như thế từ cặc Quang, rồi cũng gào la y chang như thế. Bây giờ cũng thế. Không biết Nguyễn còn nói với ai nữa, ngày mai?

- Sợ hãi không em?

- Đụ mà không sợ hãi thì làm gì mới sợ hãi?

- Tuấn đụ nữa nhen? Dám nằm đây với Tuấn tới sáng không?

- Sợ Tuấn không đủ sức. Sợ Tuấn bỏ về nửa vời chứ.

Chương IX

Nhưng Tuấn giữ lời. Chàng đụ miệt mài bà Nguyễn, không ngừng, không nghỉ, không mệt, Cả ahi ra khỏi phòng lúc 8 giờ. Về đến nhà, rời khỏi nhà xe, Nguyễn mới thấm mệt, uể oải bước lên cầu thang. Chồng ba, bác sỹ Đoàn, đứng đón bà ngay hành lang:

- Trông em mệt mỏi quá vậy?

Vâng, em mệt thật. Nhưng vẫn khoẻ hơn nằm chèo queo ở nhà. Anh nên mừng vì em còn vác xác về đây.

- Suốt đêm qua em làm gì mà trông tiêu tụy thế?

- Em làm gì hả? Em làm những điều anh không làm được.

- Với ai?

- Với một đàn ông. Với người khác giống, nhưng của nó còn hoạt động được. Nó không chết non như của anh.

- Em dám nói với anh như thế hả?

- Đó là sự thật. Hay anh muốn em nói dối? Em đã nói dối gần mười năm rồi, kể từ khi anh bắt lực. Anh có nhớ lúc hai giờ sáng đêm qua em nói gì không? Em nói: "Đoàn ơi, ngón tay anh làm em sướng quá. Lưỡi anh làm em chết ngất, vân vân." Đó, đó là những gào la giả dối, lừa lọc. Không phải em có ác ý. Em làm thế để anh yên trí là mẹ vẫn còn thương anh, cho anh hái thêm tiền ở phòng mạch. Nhưng thực ra em như nụ hoa khô nước, đang héo, và sắp chết khô.

Là bác sỹ, anh phải biết lẽ thiên nhiên, và tự nhiên. Có âm phải có dương. Không có gì thay thế ánh sáng mặt trời được. Thì có mười ngón tay, mười con cặc giả anh đã mua tặng em, vẫn là đồ vật, chứ không phải là sinh vật. Em cần một sinh vật sau gần 10 năm khô khan, nứt nẻ. Em hiểu anh thương em còn tươi mà ghen, điều đó quý. Nhưng phải để cánh hoa em còn tươi mà sống chứ! Anh có muốn em chết khô như cành hoa không tươi?

Bác sỹ Đoàn im lặng, gục đầu xuống, nghe lòng đau. Nhưng lý trí ông

thừa nhận lẽ thật của vợ nói. Đâu xa, ngay phòng mạch của ông. Hằng ngày, những bà, những cô đến sửa sắc đẹp, nâng vú, che cầm, vá màn trinh, khâu lỗ lòn, hút mỡ bụng là cũng chỉ duy có mục đích: làm cho cân bằng âm dương. Chồng các bà chê các bà là nái sè, lợn lụt, vác cặc tìm đụ những con khác trẻ hơn, lòn bout hơn, vú cứng hơn, bụng nhỏ hơn, đùi căng hơn.

Còn bà Nguyễn, vợ ông thì ngược lại. Đồ đạc còn tốt, mà ông thì "chết nghèo". Bà phải tìm của khác chớ! Nghĩ thế rồi ông đứng lên, đến gần vợ, ôm bà hôn nhẹ lên má một cái, rồi tỉnh táo nói:

- Lỗi tại anh. Cũng không đúng! Lỗi tại Trời cho anh bất lực. Em đã chịu đựng gần 10 năm nay. Đúng hết. Không có sáng bữa nay, lý trí anh vẫn ngủ quên, cứ tưởng những ký vàng, những hạt kim cương của anh có thể giữ được chân em trong lồng thép. Anh lại thương em hơn. Hiểu em hơn. Nên việc anh làm bây giờ là: tuyên bố trả em tự do. Chỉ xin em một điều: đừng xa anh.

Nguyễn chồm lên ôm chồng. Dù sao họ cũng có với nhau hai đứa con. Nàng hơi rưng rưng nước mắt do xúc động được chồng ban bố tự do. Mà ông Đoàn tưởng Nguyễn khóc vì tủi thân nên ông đồng dục lập lại:

- Thực đấy. Từ nay em có tự do riêng tư, ngay cả mang tình nhân về đây! Như Tuyết, con gái mình. Mà em nên mang về đây, an toàn hơn. Vì không ai biết em là hạng nữ lưu giàu có. Anh còn biết thêm điều thú vị nữa. Là đêm qua, em không có ở nhà. Tuyết mang tình nhân về phòng. Trong lúc làm tình, cậu ta khoe đã ngủ với cả em cả sáng hôm qua và có thể em sẽ mang thai.

- Cậu đó tên gì vậy?

- Hình như tên Quang thì phải. Hai đứa nhỏ chơi, la cả đêm. Anh nằm nghe hết! Rõ mồn một, không sót một chữ.

Quang? Cậu bé mạnh kinh khủng. Đã đụ với bà cả buổi sáng cho tới ba giờ chiều. Đã tuyên bố chỉ yêu bà, đã ch1n bọn chơi chơi. Thế mà.

- Cậu ấy bao nhiêu tuổi hả em? Ông Đoàn hỏi.

- Mười bảy tuổi. Nai tơ, ngựa non.
- Trẻ quá. Trẻ hơn Chính, con trai đầu của mình.
- Trẻ mới có sức chớ anh. Chẳng lẽ em lại tìm một ông già?
- Đồng ý, nhưng như vậy là Quang ngủ với em, rồi cả với con gái mình. Có tiện không? Có kỳ cục không?
- Em đã bảo em cần một sinh vật biết làm tình. Còn không để ý các thức khác. Đói, có cơm là ăn, không cần biết gạo Thái Lan, gạo Trung Quốc hay gạo Việt Nam.

Ông Đoàn mở cặp lấy lọ thuốc khoẻ trao cho vợ, rồi hôn bà một cái, bước ra khỏi phòng như mọi ngày.

Bà Nguyễn vào xả nước tắm một cái, rồi cứ trần truồng thơm phức nước hoa như thế, nằm phịch lên giường, ôm gối, mơ màng. Lúc 10 giờ, đang say giấc bà Nguyễn nghe điện thoại reo. Đầu giường bên kia:

- Chị Hải đây. Đêm hôm qua đi đâu, chị gọi mãi không thấy? Chắc lại đi với kếp nhí nào đó chớ gì.

- Với Tuấn của chị chớ còn với ai.

- Đoán không sai mà. Em nhớ chị đã chúc gì chớ?

- Dạ nhớ. Đúng như chị chúc: "Tìm được tình nhân. Muốn gì được nấy." Hết xẩy chị Hải. Cám ơn chị đã mang Quang về giúp em. Có Quang chắc em đã không được một đêm, trọn đêm hạnh phúc. Không tả nổi, chị Hải ơi!

- Chị là dân chơi điệu nghệ mà. Nhìn cặp mắt em với Tuấn là chị biết hai người đá lông nheo nhau. Chết, em đang ngủ? Thôi để em ngủ tiếp, lấy sức chiều nay chị giới thiệu kếp nhí mới. Đẹp trai lắm, bằng tuổi Quang.

- Không biết em còn đủ sức để đụ không. Mệt rồi chị ơi!

- Yên trí. Chỉ cần ngủ một giấc cho ngon, chiều chị lại đón.

- À, này chị Hải. Chị mang "chàng" đến đây cho em, được không? Em lười đi khách sạn lắm.

- Cô đùa à? Đến đó rồi chồng em.

- Không sao. Chồng em vừa ký thỏa thuận trả tự do cho em.

- Và ông ấy cho phép em ngoại tình tại nhà?

- Dạ, đó là lời khuyên của anh. Nói như vậy an toàn hơn.

- Ừ, cũng được. Gặp nhau lúc 4 giờ. Bye bye!

Nguyễn lại ôm gối, nhớ lại hết từng chit tiết tối hôm qua ở khách sạn Hyatt, phòng 209. Lồn Nguyễn đến giờ còn ê ẩm, vì Tuấn hết bú lại đụ. Món nào cũng tuyệt trần làm nàng mê chết đi được. Lúc gần 8 giờ, nếu Nguyễn không than buồn ngủ và mệt. Tuấn chắc cũng không rời Nguyễn. Nàng thắc mắc không biết sao Tuấn cứ bắt nàng gọi chàng bằng con, và xưng là má. Mà quái lạ, chính Nguyễn cũng thích cách xưng hô đó khi làm tình. Cho nên chơi liên tục mà cả hai chẳng mệt.

Điện thoại lại reo. Bác sĩ Đoàn ở đầu giây:

- Anh đây. Xin lỗi, không phải anh kiểm soát em, nhưng muốn hỏi em hết mệt chưa? Anh hồi hận làm em buồn.

- Dạ em đang nghỉ ngơi. Có lẽ phải ngủ thêm, vì suốt đêm qua. em. em chơi không ngừng nghỉ, cho tới sáng.

- Với ai vậy? Ai mà khỏe như trâu vậy?

- Dạ với cậu bé bằng tuổi Chính, con mình.

- Nghe em nói, anh thèm quá. Ước gì anh bằng góc tư của cậu bé nhỉ? Rồi em ra mấy lần.

- Em không nhớ nữa. Cứ khoảng nửa tiếng em ra một lần. Cậu bé lại đụ tiếp. Hình như suốt đêm, cậu ấy chẳng ra lần nào. Sướng nhất là

lúc cậu ấy bú lồn.. Chịu không nổi anh ơ! Vì cậu có hàm râu của Clark Gable. Những cọng râu ly ty, như chiếc bàn chải nhỏ, khi quét vào hột le là toàn thân em rung chuyển.. Thôi, cúp đi cho em ngủ một tí, chiều nay, em có độ khác, với kếp nhí khác, do chị Hải giới thiệu. Nghe lời anh, em bảo chị mang cậu đi lại nhà mình, được không anh?

- Được quá đi chứ. Anh đã trao trả tự do cho em rồi. Nhớ là đừng bỏ anh! Và chiều nay, em có thể cho anh xem lén một chút, cho đời lên hương không? Làm ra tiền mãi, chán quá. Ngày nào cũng thế, nhạt? phèo.

- Xem rồi anh có ghen không?

- Anh ghen rồi làm được gì, hả em? Chính vì vậy mà anh để em hoàn toàn tự do. Anh nghĩ là anh đang làm đúng. Vì như thế, anh vẫn còn em. Hơn là trói em, em sẽ "vượt biên". Tình mất, vợ cũng không còn.

- Vâng, nếu vậy khoảng ba giờ rưỡi, anh về đây, núp ở một góc nào đó. Em sẽ hết mình cho anh xem.

- Cám ơn em. Yêu mình nhất trần gian! Bye!

Chương X

Đồng hồ reo ba giờ. Bà Nguyễn thức giấc, ra ăn qua loa các thứ, rồi vào tắm. Xong xuôi khoảng 3 giờ 45 thì ông Đoàn bước về. Mặt ông hớn hờ, tay chân lảng xảng có vẻ như đang vui vì sắp được xem ciné sống ngay phòng mình, mà nữ diễn viên chính là bà vợ đẹp tuyệt trần.

- Anh bỏ khách. Hẹn lại ngày mai. Sao dạo này các bà đến vá lòn? nhiều không tả nổi. Họ than các ông chồng về Việt Nam cưới vợ bé, nhỏ khoảng 18, 20. Có bà cả năm nay không gần chồng một lần.

- Thế thì họ còn thua em! Em cả mười năm lận!

- Thôi mà! Anh xin em! Tha anh một lần. Anh đã biết mình lỗi, bù lại, anh cho em tự do.

- Sắp đến giờ rồi. Anh vào nắp ở tủ áo quần kia. Cứ việc hé cửa mà nhìn. Không ai để ý đâu. Em đã dọn sẵn chỗ cho anh ngồi đỡ mỏi chân. Vì chiều nay, nếu kếp nhí này hay, có thể em sẽ đụ tới tối. Chim mới sổ lồng mà. Phải đụ trả thù chứ!

- Cám ơn em đã lo chu đáo cho anh.

Ông Đoàn vừa vào tủ ngồi thì tiếng gõ cửa vang lên. Bà Nguyễn choàng cái áo Kimomo lông, màu tím than, bước tới mở cửa. Bà Hải dẫn một kếp nhí khoảng 17, mặt mũi đẹp trai hơn cả Tuấn và Quang bước vào. Vừa trông thấy, bà Nguyễn đã thấy vừa lòng. Bà Hải khen:

- Khiếp, phòng ngủ của em rộng và đẹp quá nhỉ? Em cũng thế. Thức suốt đêm hôm qua mà bây giờ vẫn đẹp và tươi như hoa mới nở. Nước hoa loại nào mà thơm ngát trời vậy? Để chị giới thiệu: đây là bé Vinh, con của một bà bạn. Còn đây là chị Nguyễn người rất đẹp và nổi tiếng chịu chơi. Bắt tay đi!

Bà Nguyễn bắt tay Vinh hơi lâu và hỏi:

- Nhà Vinh gần đây không?

- Em ở Los Angeles. Đang muốn tìm một bà chị để... thương, để yêu,

thì chị Hải đây giới thiệu em cho chị. Rất hân hạnh được gặp chị. Chị đẹp như tài tử Hồng Kông vậy. Chắc chị chưa có con?

- Có rồi, con trai chị lớn hơn em.
- Nhưng mà tình yêu đâu phân tuổi tác. Bà Hải nói:
- Mời chị Hải với em ngồi chơi.
- Thôi, bồn phận của tôi tới đây là chấm dứt. Xin kiếu hai người. Vinh tự nhiên nhen, chị về. Bye!

Bà Hải nháy mắt với Nguyễn một cái rồi biến dạng.

Nguyễn cầm tay cậu bé, dắt đến ngồi ở giường và hỏi:

- Hồi nào giờ Vinh có yêu ai chưa?
- Dạ có. Mà toàn tuổi bé bé không à. Chưa bao giờ hân hạnh được yêu ai lớn tuổi như chị, mà lại đẹp nữa.
- Vinh thấy chị đẹp hả? Đẹp chỗ nào, mặt hay người?
- Dạ, cả hai.
- Em có làm tình với người nào lớn tuổi như chị chưa?
- Em đã bảo em chỉ có bồ tuổi 15, 16 không à. Chưa bao giờ hân hạnh được make love với người lớn như chị.
- Mỗi lần make love, em có thể kéo dài được bao lâu?
- Cái đó tùy. Muốn ra lúc nào cũng được. Thường thì em kéo dài tẹt là hai tiếng. Nếu muốn, ba tiếng. Máy con bồ có khi ra năm sáu cái, mà em chưa thấm tháp.
- Em tắm chưa? Chưa thì vào phòng chị mà tắm.
- Dạ rồi, ngay trước khi đến đây. Vì em biết phải hầu chị.

- Tốt, chị cần sạch sẽ. Sạch mới tình tứ. mới khoái.

Bà Nguyễn vói tay lấy lọ nước hoa đàn ông, xúc cho Vinh. Bà thoa lên tóc, lên cổ, rồi thò luôn vào ngực, thoa cho Vinh. Thằng bé lấy làm hãnh diện được giai nhân săn sóc. Nó chụp bàn tay Nguyễn hôn thật lâu, rồi ngấm từng ngón tay thiên thần, búp măng.

Nguyễn kéo Vinh ngồi sát lại và hướng mặt vào phía tủ áo cho ông Đoàn nhìn rõ. Bà đỡ cầm Vinh lên, và hỏi:

- Em chỉ hôn tay, hay biết cả hôn môi?

Vinh kéo mặt Nguyễn, nhìn thật lâu. Trong khi tay Nguyễn kéo zipper Vinh, thọc tay vào xúc nước hoa cho khúc gân đang cương cứng. Bà vừa xúc nước hoa, vừa thăm dò xem khí giới cậu bé bao lớn. Bà có vẻ hài lòng, nên khi rút tay ra khỏi quần Vinh. Nguyễn mím cười khoái chí. Hai tay Vinh vẫn ôm cứng mặt Nguyễn. Đầu hơi nghiêng, rồi Vinh dính vào môi Nguyễn, nhắm mắt, chuyền lưỡi. Hai tay Nguyễn ôm ghì cậu bé. Máu dâm Nguyễn đang dâng lên. Một số các bà sồn sồn vẫn có khuynh hướng muốn đụ trẻ con, càng trẻ càng tốt.

Vinh nhỏ tuổi hơn con của Nguyễn. Điều đó làm nàng khoái lạc ra mặt. Mới hai ngày, Nguyễn đã vinh hạnh đụ luôn ba thằng bé. Nguyễn tươi tỉnh, bởi vì nàng đã bú cặc Quang, rồi Tuấn, và đã nuốt khí của cả hai hết mấy lần. Hấp tinh đại pháp! Đây là món chơi hợp thời của mấy chị ca sỹ nổi danh: Khánh Hường, Thanh Liêm, Ánh Lan, Băng Dương. V.v. mỗi chị cặp một thằng bé. Lý do để nó có sức mà đụ.

Từ trong tủ áo, ông Đoàn nhìn vợ hôn say đắm thằng nhỏ. Tay bà còn luồn vào quần mà nựng cặc Vinh. Bà gác luôn chân mình lên hai đùi Vinh và từ từ cởi áo cho cậu bé. Xong bà giật sợi giây thắt lưng của chiếc áo Kimono, người bà hở hang phía trước. Vú và lồn phơi ra. Vinh vừa hôn, vừa ngấm cặp vú, lòng sướng như lên mây. Nó không tin bà Nguyễn đã có con. Vì hai trái vú bà nở to vừa phải, cương lên, nhọn hoắt, núm vú vẫn còn màu hồng nhạt như hạt lựu. Bụng bà thon, chưa có một nếp nhăn. Làn da thì trắng tươi như trứng gà bóc. Nó liếc luôn xuống hạ bộ. Chùm lông lồn màu đen nâu, rậm vừa phải nằm giữa hai bắp vế thần sầu của Nguyễn, mà nuôi Nguyễn cứ dính cứng và ngát ngậy, vì bà chịu cái đẹp trai thơ sinh, gần như

người mẫu của Vinh. Và bà cũng muốn kéo dài nụ hôn cho ông Đoàn nhìn đã mắt. Hôn đắm đuối Vinh, mà bà Nguyễn thỉnh thoảng đảo mắt nhìn ông chồng già đang ngồi ồm ồm trong tủ. Mặt ông say theo từng cử động dâm dật của vợ và thằng bé. Ông mê đắm theo cái hôn kéo dài cả mấy phút. Từ bé ông chưa từng được quan sát một cảnh tình tự lạ lùng của một chị lớn tuổi với một bé con, chớ đừng nói là vợ ông với Vinh, 17 tuổi. Nó có cái gì lạ lùng, dâm đãng ở cảnh này.

Trông như một chị già đang dụ khi dễ hiếp một thằng bé. Ngoài này, Nguyễn vừa hôn, vừa đề bé Vinh nằm ngửa ra, rồi chính tay Nguyễn cởi áo, tuột quần cho Vinh. Vinh trần truồng, dương con cặc chổng lên trời. Nguyễn vẫn tiếp tục nút lưởi Vinh và bàn tay trái vuốt ve, nựng nịu khúc gân trắng hồng, lóng lẫy của cậu bé. Tay Vinh đưa lên sờ soạng cặp vú đẹp mỹ miều của Nguyễn. Lửa tình dâng lên. Bà Nguyễn gỡ môi Vinh, rồi đứng thẳng, từ từ banh hai vạt áo kimono, phơi một lần nữa toàn bộ "gia tài của mẹ" ra cho Vinh ngợp.

Chịu không nổi, một tay Vinh cầm cặc bóp bóp, và nói:

- Chị Nguyễn ơi! Bao nhiêu đó đủ rồi. Làm cái gì khác mau lên, em thèm quá, chịu hết nổi chị ơi!

Bà Nguyễn cử động vài bước ngắn, hai tay vẫn cầm hai vạt áo màu tím than, có tình beau bệu để kích động cho Vinh phải nhả hết nước miếng mà ao ước. Nguyễn còn chơi ác, gác một chân lên tủ giường, bàn tay vuốt ve chòm lông lồn cách nhẹ nhàng. Rồi bàn tay đưa lên thoa êm dằm cặp vú. Mắt Nguyễn trùng xuống, làm hai hàng mi nặng nề che đôi mắt đã mờ mờ hư ảo.

Vinh bắt đầu xụt cặc và miệng cầu khẩn hết lời:

- Trời ơi! Chị muốn giết thì lấy súng bắn em đi, Nguyễn ơi. Chưa có con dế dẹo nào dâm như chị đâu. Chị không cho, em xụt cho bắn khi ra bây giờ chị xem.

Nguyễn cứ tà tà. Đáng ra, Nguyễn muốn sà xuống ngoạm concặc cứng ngắc của Vinh mà bú cho đã cái mồm. Nhưng nàng muốn biểu diễn cái máu dâm cho anh chồng bất lực thấy thực lực bên trong của Nguyễn là thế. Cái "giếng" đòi hỏi của Nguyễn là thế. Nó to lớn bát ngát, không biên cương. Nó như sóng ngầm ngoài biển cả. Như lửa

hực hoả diệm sơn. Vậy mà chồng nàng nhắm mắt để con đại bàng chết dần trong lồng sắt.

Ông nhắm mắt lo hốt của bà, mà quên rằng mỗi buổi tối, bên ông, con đại bàng khóc một mình, thê thảm. Mỗi buổi sáng, sau khi ông rời phòng, con đại bàng đã vật vã với gối chần, đã thủ dâm ngây ngất với con cặc giả cả vài tiếng đồng hồ, miệng kêu tên cả tá nhân tình trong tưởng tượng. Con đại bàng sắp bệnh hoạn mà chết, vì cảnh làm tình trái thiên nhiên. Ông không biết. Mỗi đầu tháng ông mang về tặng vợ vài hạt kim cương giá trị ba bốn chục ngàn. Tưởng vậy là nhà có hạnh phúc, trong khi từ chân giường, cho đến viên ngói căn? nhà bạc triệu của ông đang mục, đang tan thành bột, nát như cám heo, sắp sập toàn bộ thành đồng gạch vụn.

Nguyễn cho ngón tay rà vào giữa hai mép lồn. Tiếng lách tách của ngón tay chạm với nước lồn vang lên rất rõ. Bà nhìn Vinh đang thèm thuồng thân hình lửa bỏng của bà. Vinh đang ngộp với dáng khiêu dâm đẹp tuyệt trần của bà. Nguyễn thích nhìn cậu bé. Nó nhỏ hơn con đầu của Nguyễn. Sướng quá! KHiúc gân kia lát nữa sẽ vào miệng Nguyễn, vào lồn Nguyễn. Cái môi xinh hồng của cậu bé rồi sẽ tấp vào lồn Nguyễn mà bú, mà liếm, theo lệnh của Nguyễn. Mặt của Vinh đỏ hỏn lên. Mặt của Nguyễn hực lửa. Hai bên "gườm" nhau như hai tay súng khét tiếng trong phim cao bồi.

Ông Đoàn đang khô môi và nuốt nước miếng từng chập. Sống với người vợ đa tình như thế gần mấy chục năm mà ông chẳng hề hay biết. Bà ướt át như nước hồ thu. Bà tình tứ như tiếng thông reo bất tử trong rừng. Thế mà mỗi buổi sáng ông chỉ cúi xuống hôn tạm biệt có một cái rất nhẹ trên má nàng, rồi xách cặp ra đi. Sáng nay, sau khi đụ với Tuấn tơi bời ở Hyatt Hotel, về nhà, Nguyễn đã nói thẳng với chồng một câu lạnh lùng: "Em mệt thật, vì làm tình suốt đêm qua. Mệt nhưng vẫn khoẻ hơn nằm chèo queo ở nhà một mình. Anh nên mừng vì em vẫn còn vác xác về đây!"

Nguyễn vẫn còn vác xác về đây, và ông phải mừng vì ông vẫn may mắn chưa đánh mất toà thiên nhiên đẹp lộng lẫy đang đứng kia. Nguyễn đang đút một ngón tay giữa vào hững hờ ở lỗ lồn. Thụt thụt mấy cái rồi đưa lên môi mút. Nàng làm cho Vinh và cả chồng nàng thèm ứa gan lên được. Vinh bỗng gào lên:

- Em lạy chị Nguyễn. Đừng ác với em nữa mà!

Làm như không nghe thấy, Nguyễn tuột cái áo xuống khỏi hai bờ vai, đưa hai vú tròn trĩnh, thon nhỏ ra, thật mời mọc, kêu gọi Vinh liêu mạng, chồm dậy, quỳ xuống, đưa mồm liếm ngay vào lồn Nguyễn. Nàng vẫn một chân để trên tủ giường, nên miệng lồn? hé ra thấy rõ. Thằng bé húc mặt vào, say sưa bú, tấp, ăn, nhai, trong khi trên này, Nguyễn đưa mắt liếc tình ông chồng già ngồi đờ mắt trong tủ. Ông đưa một ngón cái lên, ra hiệu ngợi khen Nguyễn, số một, đệ nhất giai nhân.

Dù không còn "làm ăn" gì được, ông Đoàn vẫn hãnh diện có người vợ đẹp, trẻ lâu đến như thế, tình tứ, lãng mạn đến như thế. Chiếc áo kimono rơi xuống đất. Toàn bộ tám thân ngà ngọc của Nguyễn phơi ra. "Hình như chị chưa có con?" Vinh đã hỏi thế vì nơi Nguyễn chưa thấy mắt, chưa thấy suy suyển đi chút nào của tuổi thiếu nữ, ngoại trừ số tuổi 38. Hèn chi mà Quang không khen: "Gần gũi với chị rồi em chán mấy cô chơi chơi như Tuyết." Nguyễn đang ngửa mặt lên trời mà tận hưởng đường lưỡi tuyết vời của bé Vinh. Thỉnh thoảng, nàng nhìn xuống và thì thào:

- Đã lắm Vinh ơi. Mười năm rồi chị mới được hưởng nghệ thật bú lồn siêu đẳng này của em. Em ngậm vào hột le nút nhẹ như hồi nãy đi. Đó, đó, mình ơi, đó chồng bé ơi. Chị sẽ nói chồng chị chấp nhận cho em làm chồng bé của chị nhen? Em nghe không hả người yêu?

Vừa nói, Nguyễn vừa liếc nhẹ ông Đoàn. Từ trong tủ, ông cười tươi rói và gật đầu hai lần. Nguyễn bặm môi, vì quả tình nàng đang sướng ngất thật. Có lẽ tại cái thể Nguyễn đứng chàng hăng, phơi lồn ra thế này. Nên lưỡi Vinh dễ dàng phục vụ hơn chăng? Hai tay Nguyễn nân hai trái vú lên bóp nhè nhẹ. Rồi các ngón tay x exe hai đầu vú.

- Chết con trời ơi! Thằng bé làm lồn con tê tái hết rồi.

Vinh nghe đã lỗ tai quá. Nó biết lưỡi và môi nó đã làm có hiệu quả, vì hai tay nó, nghe rõ mông đít Nguyễn rung theo, chuyển động theo từng động tác bu liếm của nó. Vinh bú không mệt mỏi vì bị bà chị khích dâm gần nửa tiếng. Vinh bú để "trả thù". Bú để đã ước mơ được người yêu một bà chị lớn tuổi hơn Vinh, vì lồn còn màu hồng, hai mép chưa đen, cái lỗ lồn còn nhỏ xíu, sâu hoắm.

Thình lình, Vinh đứng dậy, cầm cặc đút nhẹ vào lồn Nguyễn. Nguyễn vẫn giữ thế đứng đó mà đụ.

- Chị ơi, em chưa từng si mê ai như chị. Phải cho em đụ một cái thật lâu với chị, chớ không, em chết. Nút lưỡn em đi. Cứ đứng như vậy mới dâm, chị Nguyễn ơi! Ôm em thật chặt để em nắc cho chị sướng. Đó, sướng không chị? Đã con cặc quá đi thôi, ối, má ơi, má ơi.

Lại một oắc con nữa gọi Nguyễn bằng má. Lạ lùng thật! Có sự sắp đặt oái ăm nào của tạo hoá không? Có đấng vô hình nào muốn xô đẩy Nguyễn vào đường loạn luân không? Nếu không, tại sao chỉ trong vòng có hai ngày, tất cả ba cậu bé, khi đụ sướng quá với Nguyễn, đã đồng loạt gọi nàng là "Má"?

Chương XI

Nàng đã bỏ Chính, con trai lớn của nàng vào nội trú. Không phải tự nhiên Nguyễn làm thế. Chỉ có cách đó mới chấm dứt tình trạng nguy hiểm giữa Chính và nàng. Nguyên hồi năm ngoái, ba tháng hè. Mỗi sáng Nguyễn thường lội ở hồ bơi mấy vòng xong lên nằm ghế phơi nắng, đọc sách. Một hôm Nguyễn có cảm giác như có người đang nhìn trộm thân hình nàng. Liếc lên, vô tình Nguyễn thấy thằng Chính đang nhìn chăm chăm nàng từ cửa sổ phòng nó. Vì Nguyễn mang kiếng râm, nên Chính hoàn toàn không biết mẹ mình đang bắt mình tại trận.

Chính còn lấy máy video, trở ống kiếng xuống mà quay cảnh bà nằm phơi thân hình tuyệt đẹp với hai mảnh vải tí hon. Đã không rầy la con thì chớ, Nguyễn còn lăm cử chỉ bày hàng ra, như đưa hai tay lên vuốt tóc để Chính thấy rõ hai chòm lông nách. Một chân Nguyễn co lên, khép háng lại, rồi duỗi ra. Cũng qua kính râm, nàng thấy rõ ràng Chính để máy xuống, và hình như đang thủ dâm, vì tóc Chính đang rung rung.

Một lúc sau, Chính không còn đứng đó nữa. Nguyễn biết là cậu bé đã "xong". Nguyễn tiếp tục đọc sách. Những hàng chữ như múa máy quay cuồng. Đầu óc Nguyễn rối tung. Lòng lâng lâng một cảm giác lạ. Nàng tự hỏi: "Bé con như Chính có thể hư đại, làm lạc, xằng bậy, mà làm thế. Nhưng còn nàng, có bé con không? Và tại sao nằm đây kêu gọi thêm để nó phải thủ dâm? Và tại sao lòng Nguyễn thấy lâng lâng?"

Nắng lên cao, Nguyễn xếp sách bước lên cầu thang, về phòng thay đồ thì gặp Chính đứng ở hành lang nhìn theo Nguyễn bằng con mắt khác lạ hơn bình thường, im lặng. Nguyễn vào phòng, khép cửa, khoá lại, ngồi thần thờ, mông lung, với những chuyện vừa xảy ra. Nàng có cảm tưởng như hai chân mình sắp trượt xuống hố tội lỗi. Chính nàng chớ không phải thằng con trai lớn. Vì khi trở lại phòng từ hồ tắm, tại sao Nguyễn không quấn khăn hay mặc cái quần cho kín đáo, mà hở hớ thân hình chỉ có hai mảnh vải tí hon? Để cho Chính nhìn theo không chớp mắt?

Nguyễn vào phòng, đóng cửa, còn khoá trái lại, không những sợ thằng Chính có thể thiếu suy nghĩ, bị con lợn lòng xúi dục bất thành

lĩnh mở cửa vào, xin làm tầm bậy, mà nàng khoá cửa còn lý do khác: đó là chính nàng, có thể, có thể thôi, sau 10 năm khao khát tình dục, sẽ gọi mời Chính! Nguyễn cứ mặc hai mảnh vải còn ướt nhẹp đó, nhìn vào gương soi của bàn phấn, tự nhủ: Không! Không được!

Dưới hồ tắm vang lên tiếng nhảy "rầm". Nguyễn mở cửa sổ nhìn xuống. Thằng Chính đang lội sải trên mặt hồ tắm. Thân hình nó nở nang vì bơi lội rất nhiều. Người nó dài thườn thượt. Mười chín tuổi đầu, năm thứ nhất đại học. Gương mặt nó giống cả Nguyễn lẫn Đoàn. Cái gì bắt Nguyễn cứ đứng đó nhìn nó? Nhất là khi nó đã nhảy lên bờ đến ghế xếp, nằm phơi nắng, úp cuốn sách lên mặt. Mắt Nguyễn dính chặt ở phần hạ của Chính. Nàng đang là kẻ trộm nhìn rập ngoài vườn cây, định tâm thò tay bẻ một trái cam.

Dưới kia, thỉnh linh, thằng Chính hất cuốn sách ra khỏi mặt, nhìn lên cửa sổ phòng Nguyễn. Nó chợt thấy Nguyễn vừa vội vã rút đầu sau cửa sổ. Nguyễn nắp sau cửa sổ thật, vì vừa rồi nàng không muốn Chính biết mình cũng bắt lương như nó. Thằng Chính, dưới kia, miệng cười mim mím, như thăm khoái điều gì lạ lùng, không tên, khi nó biết trên kia, có người đang nhìn lên nó.

Hôm khác, Chính đang ở trường thì tại nhà Nguyễn dùng chìa khoá riêng, mở phòng Chính ra. Nguyễn lấy làm ngạc nhiên khi Chính treo khắp phòng toàn hình của Nguyễn do Chính chụp lên bằng ống kính Téle. Những bức hình nàng mặc bikiki trên hồ tắm. Nguyễn lục đồng video, bỏ vào máy xem thử. Cũng toàn là cảnh nàng nằm phơi nắng, đọc sách trên bờ hồ.

Con Tuyết thì bồ bịch lung tung. Nó mang cả đồng boyfriend về làm tình ngay phòng riêng. Còn Chính thì hình như không có. Hoặc Chính chỉ dẫn bồ đi chơi ngoài phố, ngoài các khách sạn. Chính có cuộc sống hơi yên lặng, trầm tính, chín chắn, ít ai hiểu được Chính muốn gì, thích gì. Nhưng hôm nay Nguyễn là người duy nhất, hiểu hết điều Chính muốn gì, thích gì. Nhưng hôm nay, Nguyễn là người duy nhất, hiểu hết điều Chính đang suy nghĩ. Nàng khám phá ngay trong căn phòng này của Chính, không biết bao nhiêu bí mật khiến Chính có cuộc sống trầm lặng, khó hiểu.

Bất giác, Nguyễn bỗng run lên lẩy bẩy. Nàng sợ chính mình, chớ không phải sợ thằng con trai có tà ý. Nàng thường có mặt trong

phòng một mình, buổi sáng, để mơ mộng, thèm khát cả tình yêu, lẫn dục vọng. Nàng như lò lửa có thể đốt cháy một lúc mấy người đàn ông chớ không phải một. Nàng như cỗ máy nghiền có thể nuốt trửng một lúc vài chục người gã thanh niên choai choai. Nàng sẵn sàng cởi tung áo quần, nhảy lên giường, mua lạc thú xác thịt, không cần suy nghĩ. Và, bên kia phòng của Chính, chính cũng thế, một mình, buổi sáng nằm với chân gối, mộng mơ, cũng thèm khát tình yêu lẫn dục vọng. Lửa và rơm đó chỉ couch có một cái vách!

Để sợ hơn nữa, khi một buổi sáng. Chờ cho ông Đoàn rời khỏi nhà, Chính đến gõ cửa phòng Nguyễn. Nguyễn khoác vội cái kimono tím than đến mở cửa. Nguyễn thường thoát y khi đi ngủ, nên chiếc áo kimono là mảnh vải duy nhất che tấm thân ngọc ngà của Nguyễn. Thấy Chính cầm trên tay bó hoa, Nguyễn hỏi:

- Có gì không con?

- Con muốn mom cho con nói chuyện ít phút.

Nguyễn hồi hộp mở cửa. Chính bước vào, tự tay cầm bó hoa lên chiếc lọ ở bàn phấn, rồi rụt rè nói:

- Hôm nay là ngày cuối cùng con ở nhà này. Ngày mai con vào nội trú. Ba với con đã sửa soạn xong. Sáng nay con đến từ giã mom, để ngày mai vào trường.

Nguyễn thật sự thảng thốt. Phần bất ngờ vì Chính sắp vào nội trú. Phần vì hình như nàng sẽ nhớ nó lắm, khi Chính sẽ từ giã căn nhà này.

- Cám ơn con bó hoa. Ngày mai mẹ sẽ đưa con đi.

Việc chỉ có thế. Còn những gì Chính đã làm, đã nghĩ, sắp nghĩ, thì Chính không can đảm mở thành lời. Nên hấn đứng như trời trồng, khoanh tay nhìn Nguyễn, mà trong đầu thì nghĩ gì, chỉ có trời biết. Hấn định ra khỏi phòng, thì sẵn dịp, mời Nguyễn luôn:

- Con muốn mời mom đi ăn sáng với con, hôm nay.

Nguyễn nhận lời, bảo Chính xuống xe chờ. Nàng trang điểm qua loa,

khoác chiếc áo dài màu nước biển ngồi xe Chính, đến nhà hàng. Trên đường đi, Nguyễn thấy tấm hình của Nguyễn được Chính lồng vào khuôn kính nhỏ, treo ở gương chiếu hậu. Băng ghế sau, Chính để một mớ muôn hình và băng video:

- Hình ai mà con bỏ đầy cả băng sau vậy?

- Dạ hình bồ con.

Nguyễn với tay lấy một tấm xem. Đó là hình của nàng!

Nguyễn lấy tấm khác, rồi tấm khác nữa. Cũng toàn hình của nàng. Cả hai im lặng. Nhưng đã nói rất nhiều lời.

Buổi ăn sáng diễn ra nhạt nhẽo, trầm lặng Nguyễn hỏi:

- Còn những cuốn video?

- Dạ cũng toàn quay mấy con bạn. bồ con

- Có phải những con bạn mặc đồ tắm không?

Chính giật mình. Làm sao bà biết? Từ phút đó về đến nhà, cả hai không nói thêm gì nữa. Chính mắc cỡ. Nên sáng mai, sớm lắm, lúc hai vợ chồng Nguyễn còn ngủ, Chính một mình đưa valise lên xe, lái thẳng thẳng đến nội trú đại học. Thỉnh thoảng cuối tuần, Chính điện thoại về thăm. Chàng nói khá nhanh và tóm tắt:

- Mom khỏe không? Con học rất khá. Có lẽ nhờ rời khỏi nhà, mà con tập trung được trí óc vào việc học. Bye!

Và cũng thỉnh thoảng, Nguyễn mở cửa phòng của Chính ra quan sát. Những bức hình của nàng trên tường không còn. Những cuốn video quay nàng tắm cũng không còn. "Có lẽ nhờ rời khỏi nhà, mà con tập trung được trí óc vào việc học." Ủ, Nguyễn tự nói, thế đi con! Đưa rơm ra xa khỏi lửa. Tốt hơn! Mẹ cũng đỡ ray rức, băng khuâng. Vì mẹ không phải là Thánh. Chuyện đã xa rồi. Nguyễn mừng vì tay nàng không nhúng vào chàm. Chuyện đã mờ như quá khứ.. Thế mà, hai ngày qua, ba thằng bé con: Quang, Tuấn và Vinh bây giờ, đụ với Nguyễn, khi cơn sượng bốc lên, đã gọi Nguyễn bằng Má, bằng Mom.

Và chính Nguyễn cũng đã gào lên "Má ra đây, con ời, con ời!"

Vinh đang ôm nắc tàn bạo Nguyễn. Nàng vẫn đứng một chân trên tủ giường, chân kia trên thảm hoa. Cả hai ôm siết nhau. Hai cặp môi ngát ngậy, không nhả. Động tác? nắc của Vinh chừng chặc, không vồ vập, chắc nịch. Nguyễn sượng đến hồn phi phách tán, làm ông Đoàn trong tủ rên giùm, rất nhỏ. Ông sờ thử khúc gân ngụi của mình, nó vẫn eo xèo như con lươn chết. Vinh đã đụ giùm ông. Vinh sượng bao nhiêu, ông khoái lạc bấy nhiêu. Trên nửa tiếng phù du thì Nguyễn gỡ môi ra gào lớn:

- Chồng bé ời! Suốt một đời, hôm nay em mới đụ đứng một chân đây. Nghe em ra cho anh nè! Có nghe không? Cứ nắc mạnh nữa đi, nhưng anh thì giữ lại cho em. Em còn thêm nhiều lần nữa, chồng bé ời.

Ông Đoàn cho tay vào quần, bóp cặc, chịu trận. Ông thăm phục thằng bé Vinh dẻo dai thật. Con cặc nó vẫn cứng, vẫn nắc dội hung tàn vào lồn Nguyễn không dứt. Tay nó bóp vú Nguyễn như nhồi cục bột. Nguyễn hỏi giọng thì thảo:

- Anh muốn ngừng, xuống liếm nước lồn em một tý không?

Vinh gật đầu, rồi quỳ xuống le lưỡi liếm ráo khô miệng lồn, xong đứng dậy, dứt cặc vào đụ tiếp.

- Em muốn hôn khúc gân quý của anh. Cho không? Nguyễn hỏi.

Vinh ngừng đụ, nằm sổng soải trên giường, hai chân thông xuống đất. Nguyễn quỳ lên thăm, dùng mũi hôn con cặc trắng phau, dài thông của Vinh. Nàng hôn luôn hai trứng dái, chỉ thỉnh thoảng mới ngậm nhanh đầu cặc, nút mạnh một cái, xong nhả ra, quét lưỡi hai bên bẹn.

Cái lối làm tình cao tay ẩn của Nguyễn là thủ đoạn làm cho địch thủ mau chết sớm. Bởi khi Nguyễn quét lang bang những vùng da non khác, đã làm tê tái cậu bé. Rồi đột nhiên, nàng còn ngoạm nhanh đầu cặc mà nút mạnh. Thằng bé rùng mình. Giữa lúc nó nhích môi Nguyễn nút tiếp, thì lưỡi nàng đã lang bang nơi khác. Đầu óc cậu bé phải thức tỉnh, phải nghĩ tới Nguyễn. Biết Nguyễn đang ra chiêu độc

đáo, mà Vinh vẫn phải xin:

- Sao chị chỉ ngoan có mấy giây rồi bỏ đi vậy? Bú mạnh cho em sướng với chị Nguyễn. Lát nữa em đền cho.

Nguyễn tát vào, gài số. Cái đầu nàng gục gặc. CẶc Vinh lúc vào xa, lúc ra tận môi Nguyễn. Vinh la thét thanh những câu vô nghĩa làm cho ông Đoàn trong tủ buồn cười:

- Đó nghe, xe tăng nó bò qua cầu kiều rồi. Đó mía ghim ời. Bobo quốc doanh mục bố nó hết rồi. Bác ời. Con là cháu ngoan của bác nè. Ôi! Sài gòn, rừng xe đạp!

Vinh nói xàm chẳng đâu vào đâu. Mắt hấn trợn trắng giả. Môi chu nhọn lên. Mồ hôi vã ướt hết cổ và ngực.

Chương XII

Vừa bú, Nguyễn vừa ngược mắt xem người yêu bé bỏng chết từng hồi trong cơn sướng. Hình ảnh thằng Chính mặc xì líp nằm trên ghế xếp ở bờ hồ phơi nắng hiện lên. Hình ảnh Chính đang thủ dâm sau cánh cửa sổ làm Nguyễn say trong cơn bú. Nguyễn nhắm mắt. Cố đuổi đi cái quá khứ đen tối, đầy tội lỗi, dù chỉ trong tư tưởng, mà nó vẫn hiện lên rõ mồn một, từng chi tiết. như những cú điện thoại ngắn ngủi Chính gọi về, buổi sáng:

1. Sáng nay mom có xuống hồ bơi không?
2. Hình như có một lần con bắt gặp mom đứng ở cửa sổ nhìn xuống bờ hồ, chỗ con nằm phơi nắng?
3. Con nghe Tuyết nói mom đang có một nhân tình trẻ hơn con? Vân vân và vân vân, Nguyễn quý như thế không mỗi, ôm c8ac Vinh bú một cách say sưa, mê man. Làm như nàng đang ăn một bữa thịnh soạn, đắt tiền. Nguyễn nhắm mắt tưởng tượng vạn điều lãng mạn, để tìm được thoả thích hoàn toàn với cậu bé 17. Mà sao vẫn có cái gì không yên, bàng bạc quanh đây. Nguyễn đang bú cặc, đang đụ cậu bé, để chồng xem. Điều đó chỉ Âu Châu mới có. Nên Nguyễn tận tình cho ông chồng thoả mãn.

- Chị nằm sấp, chồng đít lên, em làm cái này cho chị sướng.

Nguyễn chồng mông lên chờ. Và nàng chọt rên giọng trầm trầm khi cái lưỡi Vinh quét quanh mông đít, rồi nhét vào hậu môn nàng mà liếm. Điều này, quả Nguyễn chưa bao giờ được hưởng. Nguyễn bỗng cất giọng hỏi:

- Chồng ời! Anh yêu em đến như thế sao? Chỗ đó dơ lắm chồng bé ời! Ô! Sướng một cách lạ lùng lắm! Ai đó có thấy tình yêu đập lên hết mà đi không?

Nàng gián tiếp hỏi ông Đoàn. Ông đang chu hai môi giống hệt như Vinh đang làm. Mắt ông hoa lên. Mọi vật mờ ảo. Chỉ mỗi hình ảnh cái miệng Vinh và lỗ đít Nguyễn là còn rõ. Mỗi lần rút lưỡi ra khỏi hậu môn Nguyễn là Vinh nuốt, Nuốt một cách ngon lành:

- Ngon lắm chị ơi! Ai không dám làm điều này, là chưa hiểu tình yêu. Em yêu luôn cái dơ của chị. Không tin, hôm nào có kinh, em sẽ đến bú lồn chị cho xem. Thật đó. Em không đùa đâu. Cho xứng với tình chị cho em chiều nay. Tiền bạc em chưa có. Chỉ có bấy nhiêu thôi.

Vinh nói đến đâu, Nguyễn mê man đến đó. Nàng chìm đắm trong cái sướng độc đáo. Nó không giống cảm giác được bú lồn, hay đụ. Nó lâng lâng thế nào, cứ bắt muốn ra thêm một lần nữa mới đã. Bỗng Vinh quỳ lên, đút cặc từ từ vào lỗ hậu môn của Nguyễn. Hai tay Nguyễn nắm bình bịch xuống nệm giường., hai chân lẩy bẩy, mồm la:

- Đất nước, Trời Phật ơi! Anh đút cặc vô luôn trong đó hả? Nó..nó.đang vô đó Vinh ơi! Ôi, cha mẹ ơi.

Nguyễn bật khóc thê thảm. Nước mắt nàng chan hoà. Vừa khóc nàng vừa bặm môi, vừa nghiến răng:

- Chết em rồi chồng bé ơi,. Như thế này thì đâu cần đụ làm gì vô ít. Sướng gấp vạn, gấp triệu lần đụ anh ơi. Em không biết đâu.Khi không dạy cho người ta của mới này. Rủi người ta ghiền rồi.làm sao?

Hai tay Vinh niều cái eo ếch của Nguyễn để lấy thế. Đằng sau, Vinh nắc ầm ầm vào hậu môn. Mỗi cái nắc làm Nguyễn la bể căn phòng. Vừa la, vừa khóc như đang bị ai tra tấn.Ông Đoàn biết vợ sướng quá mà khóc. Hai hòn dái ông căng cứng. Tinh khí ông dồn tại đó, mà cặc thì chết thiêu. Tinh không xuất được ông tức dái như bị bò đá. Hai tay bụm hòn dái lại mà chịu trận. Ông nhắm mắt một lúc, không dám nhìn cảnh đéo nhau ngoài kia cho đỡ bị kích thích. Mà âm thanh của Nguyễn vẫn vang:

- Chúa ơi! Vô Thượng Sư Thanh Hủi ơi! Tự nhiên con thành chó cái. Có phải kiếp trước con là chó kông mà kiếp này hiện nguyên hình như thế này để người ta đéo hả chúa? Con thích kiểu này hơn đụ nữa Vô Thượng Sư ơi! Ngài có bị chồng người Đức đéo kiểu này chưa? Ngài đã từng làm chó chưa hả Vô Thượng Sư? Chắc là có rồi. Bọn Đức nó dâm lắm, dâm như chồng bé của con đây!

Ông Đoàn buông dái ra, lấy tai bịt luôn hai lỗ tai cho đừng nghe thêm những lời gào la quá kích thích của vợ. Thằng Vinh cũng nhắm mắt. Không phải nó sợ nhìn cảnh Nguyễn đang quằn quại, đang day nẩy,

đang lắc đầu vì chịu không nổi những cú nắc thằn sấu của nó. Nó nhắm mắt để nhớ đến lần đầu tiên, khi nó đến một nữ tu người Mỹ ở Chicago, nơi gia đình nó đến định cư, nơi nó lớn lên.

Dì Theresa. Bà mập trắng, tuổi khoảng 27. Bà rất thích dự party, nhảy đầm và cắm trại. Bà mặc áo giòng nhưng có lối sống phóng túng, hiện sinh, nhất là không tin Chúa bắt loài người phải xa lánh tình dục. Cách suy nghĩ, ăn nói và sống của Dì phải nói là "loạn". Vinh làm quen với bà ở lần cắm trại hè năm ngoái khi Vinh chèo ghe phao vào trong một nhánh lạch ủa Đại hồ (Great Lake) câu cá.

Vinh mời Dì đi. Trên ghe chỉ có hai người.

- Ở Việt Nam Vinh có đi câu cá như thế này không?
- Lúc đó em còn bé, chưa biết gì, chỉ biết đi học.
- Bao nhiêu tuổi mà bé?
- Mười hai.
- Con nít Mỹ ở đây, vào tuổi đó là biết hết. Không biết thì nhà trường cũng dạy cho, trai cũng như gái.
- Ở Việt Nam các thầy giáo cũng dạy cho tụi em chữ nghĩa.
- Không, dì muốn nói họ dạy sex (tình dục) cho trẻ em.
- Vâng, cái đó thì ở Việt Nam không có. Qua đây em được các cô thầy dạy rất kỹ, nhất là vệ sinh tình dục.
- Họ dạy kỹ, mà em hiểu có kỹ không?
- Hiểu chứ. Với lại tuổi này rồi, không học, tự nhiên em cũng biết. Trời đất, ủa quên, Thiên Chúa ban bẩm sinh cho mỗi sinh vật đều biết tình dục, khi họ lớn lên.
- Em được 16 chưa?
- Trên, 16 tuổi 7 tháng, em như mười bảy. Nhờ sống ở Mỹ, nên hiểu

biết của em về mọi thứ, phải nói em đã 20. Em yêu nước Mỹ, yêu tất cả của xứ cờ hoa. Trai gái ở đây tự nhiên. Thích là hẹn nhau, cho nhau, rồi không vương vẩn. Ngày mai có thể xem nhau như người xa lạ. I like it! Em thích thế. Tình dục được xem như món ăn, thức uống. Thèm thì ăn. Đã thèm thì ngừng.

Vinh suy diễn như một cậu Mỹ con. Dì Theresa ngồi câu cá mà trí óc vờn quện theo một ý nghĩ gì không tên. Chỗ họ đậu nghe câu cá là một khúc lạch nhỏ vắng vẻ, đều? hiu. Nước trong xanh, phẳng lặng như tờ. Hai bên bờ là những lùm tranh nước, ống thẳng, mọc um tùm dưới những cây haoàng sủ, cây sồi, toả nhánh với lá dày rậm, che cả ánh mặt trời. Làm mọi vật ở đây tươi mát, thanh tịnh, hoang vu.

Đối thoại của hai người bỗng đi sâu vào vấn đề tình dục, một cách rất tự nhiên:

- Thế em đã gần gũi một girl friend nào chưa?

- Come on! Dì Theresa! Em gần 17 tuổi rồi mà Dì. Em không còn nhớ nổi mình đã gần bao nhiêu cô rồi đấy dì ạ. Thế còn dì? Chắc dì đi tu, nên dì chẳng thiết nó lắm.

- Không đúng, như em nói hồi nãy, Thiên chúa ban bẩm sinh cho mỗi sinh vật đều biết tình dục, và tình dục là món ăn, thức uống. Không nhịn ăn được thì sao dì phải nhịn tình dục? Cho nên.

Vinh trở mắt nhìn dì Theresa. Chàng thực? sự không bao giờ dám nghĩ nữ tu này đã trả lời tự nhiên như thế.

Bỗng con cá đớp mồi cần câu của Dì. Dì giật lên. Một con cá lớn như cá chẻm, nứ cần của Dì công xuống. Cả hai la oai oải. Vinh đến phụ đưa con cá lên. Lúc cầm con cá, vô tình tay Vinh nắm luôn tay Dì, một lúc. Họ nhìn nhau, không gỡ tay ra. Con cá rơi xuống khoang ghe, nhảy tong tong. Vinh sợ nó phóng xuống nước, chạy vội lại chụp. Hai người làm chiếc thuyền con chòng chành, suýt ngã. Dì ôm Vinh cứng ngắt. Vinh cũng choàng tay qua người Dì, giữ chặt. Không biết cả hai vô tình, hay cố ý.

Hai người đứng sát vào nhau, đối diện. Mắt nhìn mắt. Môi đối diện môi. Trên kia, tiếng những con chim lạ kêu buồn rả rích. Gió hiu hiu

dưới lạch thổi lên hiên lạnh, thơm mát. Mặt Vinh bay sà rất nhẹ xuống. Hai môi Dì nở ra. Mất Dì sụp xuống. Cầm Dì ngược lên. Mặt hơi nghiêng, chờ. Và quanh đó yên tĩnh, chỉ còn tiếng rên âm ư từ cổ họng hai người trôi lên, ray rức!

Trước khi tắt thở, con cá chêm nằm kia còn được hân hạnh nhìn nụ hôn nồng say, da diết của Theresa và Vinh 16. Môi hai người bị dán keo! Vì nụ hôn dài trên 10 phút. Con cá chưa chết. Thỉnh thoảng cong người lên, đập đuôi một cái. Hình như nó cũng bị kích thích bởi mỗi tình kỳ lạ của một nữ tu và một học sinh. Hai người gỡ môi ra, nhìn nhau gấn bó, rồi lại ôm nhau sát hơn, chuyển lưỡi vào sâu hơn, thực hiện cái bầm sinh trời đất ban cho..

- Lỗi tại con cá, chứ không phải chúng mình! Dì đùa khéo.

- Đúng, you are right! Không có con cá, chúng mình đã chẳng hôn nhau và ôm nhau như nhân tình.

- Dì thả con cá lại với giòng sông nhé?

- Sao vậy?

- Vì bạn gái, hay bạn trai của nó sẽ nhớ nó. Và như vậy mình không những giết nó, mà còn giết bầm sinh của con cá bạn nó, đang dọc ngang tìm nó, không dứt!

Vinh gật đầu. Dì cúi xuống cầm con cá, vớt xuống sông. Cá lội biến dạng, thật nhanh. Nhìn theo, Dì mỉm cười thật nhân hậu. Xong ngược lên, nhìn Vinh, nói:

- Đó, theo dì, tu là thế. Làm cho mọi chúng sinh có cơ hội đồng đều tận hưởng những gì thiên chúa cho. Chặt đứt, hay chặn đứng, bóp chẹt giòng sinh lực, hoặc ngăn cấm sự phát triển hồn nhiên, thiên nhiên của bất cứ sinh vật nào, đều có tội. Nói theo Vinh, tình dục là thức ăn, thức uống, không có, sẽ mất tự nhiên. Cho nên.

Dì chỉ nói tới đó, tay Vinh, hai cánh tay vạm vỡ, quàng ôm dì sát mí, rồi họ lại tìm môi, như dưới kia, những con cá đang làm tình mỗi ngày cả trăm lần. Vinh hỏi:

- Ở đây "tiện" không hả dì Theresa?

- Vào trong xa kia một chút nữa, và trên đất, có lẽ tiện hơn.

Vinh chèo thêm một quãng xa. Đến một khoảnh đất vắng, có bóng cây che, cả những lùm tranh nước chẳng chị thì ngừng lại. Cả hai nhảy lên bờ, ngồi xuống trên đám cỏ. Dì Theresa tự động nằm ngửa ra. Vinh chồm theo và lại hôn say đắm..Vinh gát một chân lên nửa người phía dưới của Dì, và chàng cố ý cho đầu gối mình chạm mạnh mu lồn của Dì, đè xuống. Hơi thở của Dì mạnh hơn. Hai mí mắt Dì đóng hờ lại, chừa tí tròng trắng đắm mê, như người đã tắt nghỉ. Gương mặt nữ tu hồng lên như đoá hoa. Tay Vinh gỡ cái khăn xanh viền trắng phủ trên tóc khỏi đầu Dì. Mớ tóc nâu bung lên, bồng bềnh trong gió nhẹ. Dì chỉ còn là thiếu nữ khát tình, không nói, nhưng gương mặt đòi hỏi găng lắm, khắp thiết lắm. Vinh lần tay mở cúc áo của mình, cổ thắt lưng của mình và quờ quạng lên ngực Theresa:

- Em cũng muốn thả "con cá" của em luôn.

- Vinh muốn thả nó đi đâu? Dì hỏi.

- Vào sông lạch của Dì. Vì nó đang bị bầm sinh đòi hỏi.

Vinh nhìn cặp lông mày dày rậm đen nâu trên mặt Theresa, tay bóp trái vú no cứng trong chiếc áo giòng, rồi hỏi:

- Chắc "sông lạch"? của Dì cũng mọc đầy hoa cỏ?

- Dĩ nhiên! Tại sao?

- Vì cặp lông mày của Dì rậm lắm. Em muốn thấy, muốn nhảy xuống sông lạch đó uống nước. Được không?

Dì trở mình, cởi chiếc áo dòng ra trước, chiếc áo lót màu trắng sau. Cặp vú đồ sộ được bọc xú chiên hiện ra. Ngực Dì trắng, mọc đầy tàn nhan. Vinh cúi xuống hôn tới tấp bằng mũi, và mắt thì liếc xuống hạ bộ của Dì trong chiếc quần xì líp. Nó vun cao lên vì đám lông nâu dày rậm. Vinh cởi hết quần áo ra, xong cho tay cổ luôn cho Dì. Lông Dì nhiều quá. Nó mọc tràn ra hai bên bắp vế, và chạy thẳng một đường lẫn quần lên tận rốn. Vinh không cần xin phép. Nóng quá, hứng quá,

nên chàng bợ dít Dì lên, đưa miệng vào liếm ngay cả khối nước lồn rỉ ra ở cửa mình tự bao giờ.

Đôi mắt xnah của Dì trợn trừng nhìn lên những chòm lát cây đại thụ. Miệng Dì há hốc khi Vinh ngậm hẳn vào hột le, nút mạnh như nút núm vú. Vinh càng bú mạnh, miệt lồn dì càng chan chứa những nước. Vinh lại phải ngừng, liếm cho hết rồi mới lại nút hột le. Thơm quá, ngon quá Vinh chăm chỉ phục vụ. Tiếng Dì là vang cả khu rừng. Chim chóc cũng không còn nghe tiếng hót nữa.

- Oh! My God! It is great! (Trời ơi! Tuyệt trần quá!)

Hột le Dì sưng to dần, Cửa mình Dì mở rộng dần, toàn màu hồng đỏ. Vinh bú, nút cạp, tấp, ăn, ngấu nghiêng khoảng 20 phút, thì Dì kéo Vinh lên. Tay Dì tự động cầm cặc Vinh đâm lút vào, rồi sàng hai mông dít như cái máy. Vinh la, dì cũng la. Cả giòng sông vắng bỗng nhộn lên tiếng hai sinh vật đang ngát ngậy với trận làm tình trời long đất lở! Hình như nước của Dì nhiều quá, Vinh phải tạm rút ra, lấy áo mình lau khô cho cả hai, rồi lại bắt đầu trận đụ khác. Chàng ôm hôn mặt Dì và nói:

- Có lẽ, không tại con cá, chúng mình trước sau cũng đụ nhau.

- Có lẽ! Vì khi nhận đi câu với Vinh ở khúc sông vắng vẻ này, tự Dì đã toan tính, đã rắp mưu. Nhưng có biết tại sao Dì không nhận lời đi với những người lớn tuổi, mà lại đi với Vinh không?

Vinh lắc đầu. Thực sự, chàng chỉ hiểu Dì thích đi câu.

- Đi với Vinh, bởi vì. Dì mắc "chứng bệnh" mà hầu hết các tu sĩ, kể cả đàn ông, đều mắc phải. Đó là bệnh Pedophile! (bệnh thích làm tình với trẻ con)! Mới đây, cũng tại Chicago này, báo đăng một Hồng Y phải ra toà vì mắc tội sách nhiễu tình dục với một bé trai. Chuyện lộ liễu quá, người ta mới phải bạch hoá để làm êm dư luận. Thực ra, hàng năm, có không biết bao nhiêu vụ như thế xảy ra trong các trường mẫu giáo, khắp thời giới.

- Nhưng em đâu phải là trẻ con?

- Mười sáu tuổi mấy, được xem là trẻ con! Với lại, dù gì, Vinh vẫn

nhỏ hơn Dì trên 10 tuổi. Cái cảm giác làm tình với trẻ con làm Dì khoái lạc gấp triệu lần làm với người lớn. Nếu Vinh không nhớ nổi tên các nhân tình khi đã ngủ với Vinh, thì Dì cũng chẳng nhớ nổi đã làm tình với bao nhiêu cậu bé từ tuổi 12, 13!

- Mười hai, mười ba thì đã biết gì?

- Đừng quên đây là nước Mỹ. Mọi thứ to hơn, phát triển hơn, tự do hơn, hồn nhiên hơn những nước Đông Nam Á. Có cậu 13 tuổi, mà cặc đã to hơn gấp rưỡi của Vinh! Mỗi lần đụ, lồn dì đau rát, ê ằm. Dì không thích to, chỉ thích tình tự thâm trầm và lãng mạn như Vinh. Hình như người Mỹ không thích dài giòng. Họ thực tế. Chịu thì làm. Không chịu thì NO! Cho nên, tình yêu của họ khô khan, nhàm nhạt. Ít khi được làm tình những nơi lãng mạn, do mình chọn như nơi đây. Nhà beat, nhà xe, trên xe. Bất cứ đâu họ cảm thấy cần là đụ. Cho nên.

Vinh ôm nắc thật cuồng bạo vào lồn Dì. Ở dưới, Dì? cũng lách qua lách lại cho mép lồn chạm thật mạnh vào cặc Vinh. Dì lại gào lớn. Hai tay bóp mạnh vai Vinh. Hai chân vãi thùm thụp vào đít Vinh. Rồi Dì ra, ra một mình, đơn phương bay lên cõi trời cao. Cặc Vinh vẫn nắc, nhưng lỏng le, nhu đuôi chuột ngoáy lỗ mỡ.

Lại một lần nữa, Vinh rút cặc, xuống liếm sạch sành sanh cái lồn to như cái đĩa. Nhìn lỗ lồn của Dì, Vinh có cảm giác to gấp hai cặc Vinh, cũng vào được, chớ nói chi gấp rưỡi. Vinh trườn lên, hôn môi dì, cho hai ngón vào lồn Dì móc. Được một lúc, Dì bảo Vinh cho luôn ba ngón. rồi bốn ngón. Và cuối cùng, lúc Dì? ra thêm lần nữa, cũng là lúc Vinh đã thọc luôn năm ngón vào bên trong, chỉ còn nửa bàn tay ở ngoài.

- Dì đã quá Vinh ơi! Ra nhiều quá. Có khi nào Vinh thấy cả bàn tay vào hết trong lồn chưa?

Vinh há mồm, trợn mắt, lắc đầu. Chàng không tin tai mình vừa nghe câu độc đáo của Dì Theresa hỏi.

- Có như thế thực sao dì? Em không tin là lồn người ta.

- Có chứ! Đó cũng là lý do Dì mê trẻ con. Vinh móc lồn cho Dì sướng

nữa đi. Hai ngón trước đi! Đó con ời. Dì lại đang lên thiên đàng đây. Ba ngón đi con!

Vinh bặm môi. Trống ngực chàng khua thình thịch, vì chàng biết bàn tay chàng sắp được Dì cho vào hết bên trong. Mười lăm phút sau, đích thân dì lần thêm ngón thứ tư, rồi thứ năm của Vinh, cho vào hết.. Dì người lồn ra hầy, và la vỡ trời. Hai tay Dì cầm cườm tay của Vinh, ấn nhẹ xuống. Vinh đã điều gần như tắt thở. Bàn tay chàng vẫn ngo nguậy. Nước lồn ướt đẫm.? Miệng lồn tang hoác ra, và do dì ấn xuống, bàn tay Vinh đi dần vào, dần vào, rồi lọt thỏm. Dì bảo Vinh ngo nguậy mạnh hơn. Dì chu mỏ, nhắm mắt, hai tay bóp hai gò vú.

- Quậy mạnh đi Vinh. Bé con ời! Dì sướng tàn nhẫn, sướng hơn cặc vào đụ, sướng, sướng lắm con ời. Baby!

Vinh ngo nguậy bàn tay mà mặt khờ dại như tên Mán. Cổ tay Vinh xoay vòng. Năm ngón Vinh chụm lại. Mông đít Dì hầy lên thùm thụp, mê man như mụ điên:

- Đưa cặc vào đây dì bú cho! Oh! Fuck me good!

Vinh vừa kê cặc vào, mồm dì tấp, nhai bú mạnh đến muốn văng mắt con cặc. Cả hai sướng, tận tình phục vụ cho nhau, thật lâu. Lúc Vinh cảm thấy bàn tay mỗi rã rời. Dì Theresa lại ra thêm cái nữa là ba. Để bàn tay nằm yên đó, Vinh ngấm mấy phút rồi rút nhẹ ra. Nước lồn dính nhể nhại. Vinh đưa bàn tay lên liếm, vì nó đặc quánh, thơm như nước cốt dừa. Từ hôm đó, cứ vài ngày, Vinh lại hẹn Dì vác cần đi "câu cá". Lần thứ nhì, dì bảo Vinh bú đít Dì và đút cặc đéo từ đằng sau.

Chương XIII

Cho đến hôm nay, đang đéo Nguyễn, Vinh bỗng nhắm mắt nhớ lại người tình Tu sỹ Theresa moat cách quay quắt. Đéo Nguyễn mà Vinh cứ nghĩ đến Dì phước 27 tuổi tại nhà thờ Vincent. Vinh phải theo gia đình về Cali, nếu không, chàng có lẽ đã thành "chồng" của Theresa cũng nên.

Cặc Vinh bay giờ đã vào ra dễ dàng ở lỗ đít của Nguyễn. Khoảng trên nửa tiếng, Nguyễn ngược cổ, bặm môi, tay bầu tằm ra giường màu xanh đậm mà la:

- Con trai ơi! Má sướng như đang lean mây. Cám ơn con đã đéo kiểu này. Nghe má ra nè. Đó, đó. Chết, cheat má rồi con trai ơi! Ngừng lại, liếm loan má đi!

Rút cặc ra khỏi lỗ đít, Vinh name ngửa ra, bảo Nguyễn trịn nguyên cái loan ướt nhẹp lean mặt chàng. Lưỡi Vinh quét, tấp that sạch, khô ráo. Rồi Nguyễn name ngay ngắn với Vinh, nút lưỡi Vinh một phút xong hỏi:

- Anh không gớm hả?

- Đã bảo em yêu chị luôn cả những phần dơ dáy nhất. Ngày nào đó, em sẽ ăn khí thág của chị cho xem.

- Thôi, đừng nói nữa làm em yêu mình quá mình ơi! Nằm ngửa ra cho em lean đụ một cái cho tới tối xem nào.

Nguyễn lean cắm cặc Vinh vào, nằm nắc, và mồm cứ luôn gào:

- Má mê đụ lắm con biết không? Bữa nay má phải name sáu cái mới đã, con trai ơi!

- Sao chị cứ gọi em là con hoài vậy?

- Tại hồi nãy em gọi chị bằng má. Nhớ không con trai?

Nguyễn vời dối ra vậy. Bởi vì nếu Vinh đéo Nguyễn mà cứ tưởng đến Theresa thì Nguyễn đụ với Vinh mà long cũng không nguôi kỷ niệm

với những buổi sáng nằm phơi nắng một mình bên hồ tắm, trên này có Chính nhìn lên. Nguyễn vẫn khấn khoải, bang khuâng với cái kỷ niệm mơ hồ, chưa thành sự thật. Hình như có cả nàng đồng loã.

Bó hoa Chính cắm ở chiếc lọ con bên bàn phấn đã héo khô, mà Nguyễn vẫn giữ nguyên, không thay! Mỗi sáng, làm như Nguyễn vẫn nằm chờ Chính gọi về từ nội trú.. Từ hôm qua đến nay, có cả bà kếp nhí ân ái với nàng. Lần nào ra, nàng cũng nghĩ tới Chính. Có lạ lòng không?

- Em phải ra một lần trong loan chị nhen? Nguyễn hỏi Vinh.

- Dạ. Còn lâu lắm em mới ra. Em muốn chị phải phục em. Nghe em hỏi: bộ chị thèm đụ lắm hả?

- Thèm lắm. Chị có thể nhin ăn để đụ suốt ngày không chán.

- Vậy thì em có thể làm chồng bé của chị được.

Nguyễn nằm trên, ôm cậu bé đụ ngắt ngảy. Trời tối lúc nào không biết. Bỗng nàng nghe các ngón chân như có ai hôn. Và nàng chợt biết: đó là chồng nàng.

Mười lăm phút sau, chuông điện thoại reo. Ông Đoàn đầu giây nói:

- Anh đây mình. Anh đang ở hiệu cơm Paris. Lúc nãy lợi dụng trời tối, anh đã bò lại hôn các ngón chân em, xong bò luôn ra cửa, chạy vội lại đây kiểm gì bổ bụng. Đói quá. Em với Vinh đụ tuyệt trần lắm. Tiếc là trời tối, anh không còn nhìn thấy gì cả. Em ăn gì anh mua luôn cho?

- Anh mua em hai phần beefsteak khoai tán, mang về để ở nhà ăn. Lát nữa tụi em dùng.

- Em định vui với thằng bé đến mấy giờ?

- Chưa biết, vẫn ôm nó đụ tơi bời đây. Có lẽ em đụ tới nửa đêm, hoặc tới sáng không chừng. Lâu quá mới gặp được một "anh chàng hảo hớn". Cho phép em.

- Đã đành. Nhưng đêm nay anh ngủ ở đâu?
- Thì.thì. Thôi được rồi, anh cứ về ngủ ở phòng này.
- Còn em và cậu bé "di cư" đi đâu?
- Em mang Vinh qua phòng của Chính. Nhé, thôi, bye!

Nguyễn cúp điện thoại, xong rủ Vinh qua phòng Chính đụ tiếp. Vừa mở cửa, thấy hình Chính treo ba tấm trên tường, Vinh hỏi: "Hình ai đó vậy chị?"

- Con trai lớn của chị đó! Tên là Lâm Ngọc Chính.
- Đẹp trai quá. Ảnh có tập tạ hay sao mà nở nang quá vậy?
- Anh ấy lội bơi rất nhiều. Mỗi ngày một tiếng.
- Còn kia là hình chị phải không? Sao lại mặc bikini?
- Ờ thì. tại.nó chụp trong khi chị tắm.

Nguyễn nói cho qua, cho xong chuyện. Kỳ that tấm đó Chính chụp lên từ cửa sổ phòng này. Rồi Nguyễn nhìn vào tấm hình của Chính. Nhìn không chớp mắt. Lòng bỗng nhớ Chính quay quắt. Nàng lật Vinh nằm ngửa ra, tay cầm cặc Vinh nụng, mũi hôn má Vinh, mà mắt vẫn nhìn say name tấm hình của Chính. Vinh để ý biết, hỏi:

- Bây giờ, em mới biết tại sao chị mãi gọi em là con.

Nguyễn xấu hổ quá mà vẫn chối phăng:

- Ừm, đâu có, đâu có gì. Mìn đụ nữa như lúc nãy đi.

Để tạo không khí lãng main, Vinh quái ác, cầm hai vai Nguyễn nói chậm rãi:

- Con không phải là Vinh. Con là Chính đây. Lâm Ngọc Chính. Phòng này của con. Mẹ qua đây đẽ.

Nguyễn bàng hoàng. Đôi mắt nàng đại hân đi. Hai tay Nguyễn cho lean tóc xới tung, và nhìn Vinh không chớp. Nguyễn không còn phân biệt hư, và thực. Nàng mơ màng, thẳng thốt như người mộng du giữa khuya. Nhìn Vinh, rồi nhìn lean tấm hình của Chính trên tường. Tiếng nói của Chính: "Mom còn lợi bởi mỗi sáng không? Hình ảnh Chính mặc xì líp nằm sóng soải ở ghế bố phơi nắng. Tất cả hiện về trên chiếc giường này. Nàng rợn óc. Gọi đùa mãi trong lúc dụ ba cậu bé, mà bay giờ Nguyễn đã tẩu hoả nhập ma. Nàng rời tay khỏi Vinh, ngồi thụt lù, như sợ seat.

Tiếng Vinh vẫn quác ác, trầm trầm, thống thiết:

- Mẹ ôm con đi. Con đang trần truồng nè.

Vinh nhào tới ôm cứng Nguyễn, hôn túi bụi lean trán, lean má, mắt, và cuối cùng là đôi môi Nguyễn đã hé môi ra sẵn sàng noun lưỡi Vinh chuyển qua. Vinh vật nàng nằm ngửa, vô tình nàng lại nhìn hình của Chính lần nữa. Rồi không biết do đâu, Nguyễn cảm thấy nụ hôn ngon tuyệt trần. Ngon như nụ hôn đầu tiên khi nàng về làm vợ của ông Đoàn. Nàng nhắm hờ để vẫn nhìn hình của Chính, trong khi bàn tay Vinh xuống sờ soạn đôi vú. Xong Vinh lại xoa bộ lông lồn và nói:

- Mẹ ơi! Đêm nay mình dụ tới sáng nhen?

Nàng nghe mà không gật đầu. Cũng chẳng phản đối. Nàng cho như có bàn tay bí mật của Trời đất đang xô nàng vào đường loạn luân. Nàng cố thoát chạy, mà đêm nay vẫn trở về với nỗi ám ảnh lạnh người. Nhìn trần trối Vinh, Nguyễn mơ hồ hỏi:

- Có phải đây là con của mẹ?

Vinh trầm giọng, cố đóng kịch thật hay cho Nguyễn du vào hoàn cảnh ngang trái. Và như vậy Vinh mới hả:

- Vâng, con đây! Mẹ không nhìn ra con sao? Chính đây!

Lúc đó, ngón tay của Vinh đã vào cửa mình Nguyễn.

Lồn Nguyễn ướt đầm như từ sáng tới giờ nàng chưa dụ lần nào. Mặt nàng ngơ ngác, ngu ngu như cô gái 13, lần đầu tiên va chạm với tình

dục. Vinh khoái quá, chàng hứng khởi, lẳng xăng như thằng điên, và tự hào đã níu Nguyễn vào khu rừng hư ảo, đầy mộng mị.

Vinh thêm một ngón nữa. Nguyễn cứ nằm ngửa ra hưởng khoái lạc trong khi mắt nàng không rời khuôn hình của Chính. Vinh chà ở mông đóc Nguyễn, xe hột le Nguyễn. Hai đùi nàng giật bần bật, bụng thoi thóp thê thảm.

Bất giác, Vinh trào lên, cắm cặc vào đụ. Chàng quỳ lean, cầm đầu cặc hích hích mông đóc. Mắt Nguyễn vẫn quay ngược lên khuôn hình. Mồm Nguyễn nói cái gì đó bé lắm, chỉ mình nàng nghe thấy. Và chỉ trong non 10 phút. Nguyễn nghe tử cung bắn ra, rất nhiều, rất nhiều tia cực sướng, và nàng mơ hồ ôm Vinh mà gọi:

- Chết rồi con ơi! Cả hai đã phạm tội. Mẹ đã nhìn được từ lúc con 17 tuổi. Mà bây giờ ma quỷ đã đẩy mẹ.

Nàng bỗng khóc, khóc ngon lành như em bé. Thấy tội nghiệp quá, Vinh ôm Nguyễn hôn lên tới tấp:

- Vinh đây. Em đùa dai chơi nay. Chả phải Chính đâu.

Một lần nữa, Vinh trợn to đôi mắt, há hốc mồm kinh ngạc khi Nguyễn vẫn nói trong tiếng khóc:

- Sao em lại ngừng? Đóng kịch nữa đi! Em vẫn là Chính đi! Chị đang sống trong hào quang của mộng mị. Chị đang lẳng main với giây phút lẳng main nhất trong đời. Và, chị đang hạnh phúc, hoan lạc. Em có tin không? Chị, chắc là hậu thân của người đàn bà bình thường. Bình thường thì có ai đụ suốt hai ngày, với cả ba cậu bé, ra gần hai mươi lần, thức suốt đêm, ngày không ăn, mà vẫn chưa thoả mãn? Bình thường mà chị có thể sống rất sống với vở kịch em đang diễn, dù biết em đang đóng kịch. Vinh! Van em, chị van em, tiếp tục đóng đi, đừng hạ màn, vì vai người mẹ trong chị vẫn còn ngây ngất.

Rồi Nguyễn ôm choàng lấy Vinh thật chặt, nói mơ hồ:

- Con về đây lúc nào? Làm sao con biết mẹ nằm đây?

Vinh chưa thấy người đàn bà nào lẳng main, dâm đãng như Nguyễn.

Quả suốt cả buổi chiều, luôn cả bay giờ, nàng đụ không dứt. Đụ tận tình, đụ tới nơi, mà gương mặt vẫn hồng hào, tươi khỏe. Nguyễn đã trả lời dứt khoát với chồng qua điện thoại: "Chưa biết, em vẫn còn ôm đụ nó tới bời đây. Có lẽ em đụ nó tới nửa đêm, hoặc tới sáng không chừng." Nàng là con đàn bà ngoại hạng, Vinh nghĩ. Cái nhan sắc và thân hình trác tuyệt của Nguyễn cũng mang chất gì như liêu trai, thần bí. Lẽ ra ông Đoàn cũng chưa phải bất lực quá sớm như thế: đó là hậu quả trên 10 năm chăn gối quá độ với người vợ ngoại hạng, dị kỳ. Bên ngoài, Nguyễn đoan trang, nghiêm nghị, sang trọng bao nhiêu thì bean trong bốc lửa, đam mê, dâm dăng bấy nhiêu! Rõ ràng Nguyễn đã tự kìm chế heat sức, mới không xảy ra việc gì, khi Chính cầm bó hoa đến gõ cửa phòng nàng vào một buổi sáng. Rõ ràng nàng đã tận lực làm người để chẳng có gì xảy ra khi nằm phơi nắng và biết Chính đang nhìn lén. Rồi buổi sáng cuối cùng, ngồi trên xe Chính đến nhà hàng ăn sáng. Nàng khám phá Chính đã mang theo hình nàng, nhiều tấm, video nàng nhiều cuốn, tấm hình nhỏ treo ở kính chiếu hậu. Nguyễn đã vờ nghiêm nghị để Chính không dám thò tay hái trái cấm. Chính cụt hứng, mắc cỡ. Vì chàng đã ráp tâm, đã mưu toán rất nhiều trong ý đồ muốn chiếm thân hình của Nguyễn. Nàng cũng tự hỏi: Nếu, nếu Chính điên rồ, mất tự chủ, đối với long tri, hạ xuống một hành động tấn công nàng thì việc gì sẽ xảy ra?

Ví dụ, Chính thừa lúc ông Đoàn vừa rời khỏi nhà buổi sáng, chàng mở cửa xông vào, trong khi Nguyễn đang trần truồng nằm dẹt mọng mơ trên giường! Nguyễn có can đảm từ chối, hay ít ra có cửa chỉ trách mắng thẳng con mang giòng máu đa dâm của nàng không? Nàng mừng, khi Chính quyết định vào nội trú để tránh cảnh lửa gần rơm. Nhưng nàng lại buồn, lại nhớ, khi không còn thấy Chính mỗi buổi sáng nhìn lén nàng tắm, từ cửa sổ. Như vậy thì bean trong Nguyễn có đến hai sinh vật sống đối chọi nhau.

Như vừa rồi, Nguyễn đã lẳng main sống với vở kịch. Nàng vẫn sung sướng, khoái lạc, vẫn nghĩ Vinh là Chính. Vậy mà khi đã ra, Nguyễn lại ân hận đến phát ra tiếng khóc. Mà tiếng khóc đó cũng không thật luôn, vì khi Vinh định hạ màn chấm dứt, thì chính Nguyễn yêu cầu Vinh đóng nốt. Nguyễn kịch trong kịch. Sống mà như trong kịch. Kịch mà như sống, nên nàng mới ra chan chứa, ướt đầm cửa mình, giọt thấm luôn tắm ra trắng phau trên giường Chính.

Vinh nằm dưới người Nguyễn, ôm mặt nàng ngắm thật lâu, để tìm

hiếu Nguyễn là thật, hay là người mang nội tâm của một ngạ quỷ? Vì hắn đang nghe Nguyễn cả loạn ngất ngư lên cặc hắn mà mắt nàng vẫn nhìn hình của Chính.

- Em hỏi thật, chị với Chính có gì với nhau chưa?

Nguyễn chẳng nghe gì heat, vì nàng đang du vào cõi mộng mơ nào thần thánh lắm, như một người đang phi ma túy. Vinh lại lắc vai Nguyễn, hỏi lần nữa:

- Chị với Chính có gì với nhau chưa? Nói đi, nói đi rồi hai chúng mình đóng kịch tiếp!

- Nếu có, thì chị đâu để Chính vào nội trú. Nếu có, thì việc gì chị phải sống với vở kịch này, với em?

Nguyễn trả lời xong, Vinh trở mình ôm chặt nàng hỏi:

- Chị nằm đắp chăn, vờ ngủ, em mò chị, và mình đóng kịch như hồi nãy. Em cũng muốn sống lãng main thử xem sao. Vì đâu phải mình chị, mình Chính, cả em nữa, cũng là con súc sinh, ngạ quỷ! Cũng là thằng dâm dăng!

Nguyễn nằm bật ra, đắp chăn. Vinh bò từ cửa vào giường. Nguyễn vờ ngủ mà mắt vẫn nhìn lên khuôn hình trên tường. Vinh đứng thẳng lên ngắm gương mặt đẹp thần sầu của Nguyễn và cảm cặc sục mạnh. Rồi Vinh lại ngồi xuống cuối giường, len lén dờ dẫm ra, nhìn đôi bàn chân trắng muốt, dài, sợ Nguyễn "thức giấc".

Nguyễn rút một cẳng lên. Chỉ còn để lại một. Vinh lại cúi xuống trang trong hôn. Bàn chân hơi cử động. Năm ngón chúm lại nhau, và triển gân, như vừa thu một cảm giác khoái lạc. Thành linh, chân kia, kẹp mí chần, đắp kín lại heat. Vinh hực hăng. Chàng loay hoay tìm địa điểm khác, bò lên trên kia, vừa ngắm dung nhan Nguyễn, vừa hôn nhẹ bàn tay nàng đang để trên ngực.

Được một lúc thì bàn tay Nguyễn cụ cựa, làm mí chần tụt xuống. Vú Nguyễn lộ ra đỏ hồng như quả đào chín tới. Vinh sục cặc mạnh hơn, và liều lĩnh hôn lên núm vú. Nguyễn lại cựa mình. Vinh chồm xuống hôn loạn Nguyễn ngoài tấm chăn. Nguyễn không trở mình xuống mu

loan mạnh hơn. Mông đít nàng hơi nhúc nhích, rồi tay Nguyễn tự động kẹp chặn, phơi luôn cặp vú nhọn hoắc, căng cứng.

Bây giờ thì tay Vinh luồn hẳn vào trong, chạm chòm lông loan dày rậm của Nguyễn. Vinh hồi hộp để bàn tay nằm đó một lúc rồi mới xoa xoa mu loan. Bỗng Vinh ngừng lại vì Nguyễn vừa cựa mình, vờ giọng ngái ngủ:

- Ai đó? Anh Đoàn hả? Để em ngủ mà.

Miệng nói vậy, mà hai bắp vế Nguyễn đang rộng ra. Vinh bạo dạn hơn, đưa ngón tay chà nhẹ giữa khe loan. Nước dính ngón tay. Vinh lấy ra mút và nhìn mặt Nguyễn. Nàng vẫn hé mắt nhìn chăm chăm khuôn hình. Ngón tay Vinh lại vào, lần này dạn dĩ hơn, Vinh móc nhẹ hột le, rồi đè xuống chà. Hai bắp đùi Nguyễn rung. Mặt Nguyễn say đắm hơn, mông đít hẩy lên mạnh hơn.

Vinh dờ chặn tốc lên, đặt mồm vào loan, bắt đầu như chàng đã làm với Nguyễn cả buổi chiều. Cho đến khi Vinh dứt cặc sâu vào loan để đụ, thì Nguyễn đưa tay ôm choàng thân người Vinh và vẫn giọng ngái ngủ:

- Sao dám cả gan vậy hả con trai?

- Tại con thèm mom quá, chịu không nổi.

- Đụ thôi, đừng ra trong mom nhen. Có chữa khổ lắm!

- Nhất định lần này con phải ra, con muốn mom có chữa.

Hai tay Nguyễn đè mạnh mông đít của Vinh xuống. Đít nàng lắc, sàng, như sàng gạo. Vinh chăm bẵm nắc âm âm. Tiếng phạch phạch nghe rất rõ. Cái giường của Chính rung rinh. Tấm hình của Chính cũng rung rinh. Nửa giờ, rồi bốn mươi lăm phút. Vinh đạt tuyệt đỉnh, la lên:

- Mom chuẩn bị đi! Con cho nè, con đang bắn ra đó, ra với con đi! Ra nhanh. Ồi! Ồi, sướng tuyệt trần, mom ơi!

- Đừng ra con ơi, cầm lại, cầm lại, đừng để mom có bầu!!!

Môm nói thế, mà đít Nguyễn lại nâng cao lên, đỡ hồng cả người Vinh theo. Một cái sướng rạt rào, miên man, kéo thật dài, rồi mới im lặng. Trên kia, Chính vẫn cười, thân hình lực lưỡng, vô tư. Tấm hình đó là vai chính của màn kịch làm tình vô tiền khoáng hậu này.

Nguyễn nhắm mắt, tràn ngập hạnh phúc, trong khi Vinh nói:

- Con vẫn nằm đây, không xuống, sẽ đụ mom tiếp đến suốt đêm.

Ngoài kia, ông Đoàn đã về. Từ phòng ăn, ông gọi vào:

- Ngừng một lát, ra ăn rồi vào hưởng tiếp!

Chương XIV

Sáng hôm sau, khoảng 11 giờ, Nguyễn vừa cựa mình thức giấc, Vinh không còn nằm cạnh bà nữa. Nguyễn thấy mảnh giấy con để trên gối bên cạnh: "Chị Nguyễn, em phải về. Đi lâu quá không báo cho nhà biết, sợ mẹ trông. Cám ơn những giờ đầy thú vị bên chị. Vinh." Nguyễn buông mảnh giấy, kéo chăn tận cổ, lười biếng ôm chiếc gối, nằm nghiêng, định nhắm mắt tìm thể giấc ngủ nữa thì điện thoại reo.

- Alô, Đoàn đây em. Đừng nghĩ anh gọi em để kiểm soát em. Đã bảo để em yên cho em tự do, mà anh vẫn thông, vẫn nhớ em. Sau sáu lần định gọi, anh lại thôi. Chờ đến 11 giờ, anh liều mạng quay số. May quá em đã thức. Có muốn ra đây trưa nay hai vợ chồng mình cùng đi ăn không?

- Không, anh. Em hãy còn meat. Muốn ngủ đến chiều.

- Cậu bé còn đó không?

- Dạ không. Nhưng.nhưng em đang thêm một cậu khác.

- Khổ quá. Khách hàng của anh ở đây toàn là đàn bà. Nếu là đàn ông, anh chẳng ngại ngừng gì mà không giới thiệu cho em một chàng, thật to con, khoẻ mạnh, trắng trẻo.

- Mà phải thật true. Trẻ nó mới khoẻ, anh ạ.

- Lẽ cố nhiên. Trẻ như Vinh, hoặc true hơn nữa.

- Đùa đó. Cám ơn anh đã lo cho em. Nhưng các cậu bé tự dẫn xác đến với em. Anh khỏi bận tâm. Bye anh.

Nguyễn đặt điện thoại xuống và định mắt thì thị giác của nàng vương tình cò ở tấm chân dung của Chính. Lần này thì Nguyễn cứng rần, quay người, ngoảnh mặt vào tường, nhắm mắt lại. Đó là phản ứng của kẻ yếu đuối. Vì nếu Nguyễn cứng rần, thì việc nhìn bức chân dung con mình là chuyện bình thường. Tại sao Nguyễn phải chạy trốn? Nàng biết trước mặt mọi người, nàng đóng kịch nghiêm trang, đạo hạnh được. Nhưng cái khó là khi một mình, đối diện với lương tâm. Mình dễ dàng tha thứ, buông lỏng cho chính mình hơn cả. Suốt

cả đêm qua, Vinh đã quác ác đóng vai của chính. Đèn tắt hết, trong bóng tối lạnh lùng đó, Nguyễn đã vật lộn, điên cuồng man dại "nhai" ngấu ngiến cậu bé tên Vinh đóng vai của Chính.

Nguyễn đã ra ngất ngư hết mấy lần. Chính Nguyễn bảo Vinh tắt neon để nàng không còn nhìn thấy Chính trên tường. Thế nhưng, không khí "vỡ kịch" sống quá. Diễn xuất của Vinh nhập thần quá, đã đưa Nguyễn vào vai bà mẹ cách hồn nhiên. Và, Nguyễn đã ra hết ba bốn lần, sau khi hai người đã ra phòng ăn dùng bữa cơm Tây, do ông Đoàn mang về.

Và bây giờ nữa. Thức day rồi, không còn Vinh bên cạnh. Sao Nguyễn không trở về phòng mình mà cứ lây lất nằm nường lại trên gối chần, giường nệm của Chính? Điện thoại reo. Nguyễn uể oải bắt lên nghe:

- Alô. Nguyễn đó hả? Chị Hải đây. Giờ này gọi được chứ?

- Em đã day rồi chị. Có gì lạ không?

- Có mới gọi đây chứ! Bé Vinh hết lời khen ngợi em.

Cậu ấy bảo em là người đàn bà tuyệt hảo, hết chê! Cậu ấy còn bảo: em có người con trai tên Chính hả?

- Dạ, nhưng cháu đã vào nội trú.

- Và hôm qua Vinh đã đóng trọn vai của Chính?

- Dạ, đúng thế. Nhưng em lẳng mạnh, đa tình, sống với Vinh vài tiếng cho vui, chứ làm sao có thật được!

- Nếu vậy thì. thì. em cho chị hưởng cậu bé Chính một lần. Được không? Mình "Giao lưu văn hoá" đi!

- Đó, đó là điều em suy nghĩ một vài lần vào sáng hôm nay. Em chịu ơn chị đã cho em hưởng bé Quang, Tuấn, rồi đêm qua Vinh. em phải đền ơn chứ.

- Không phải là đền ơn, mà em phải gọi là "Giao lưu văn hoá". Mình trao đổi hàng họ để tìm những giờ lạc thú cuối đời vui mà sống. Chị

sẽ cho em nhiều cậu bé khác tài ba xuất chúng hơn, nhất là có tài. Thế, bao giờ thì chị Hải của em được hưởng Chính đây?

- Em đang chờ cháu gọi về từ nội trú. Em sẽ hẹn cho chị biết trong vài ngày. Và mời chị đến đây, ngay trong phòng Chính để hưởng! Và cho em được xem với!

- Tuyệt quá! Hôm đó chị sẽ dẫn Quang, con trai chị đến cho em có cặp.để cùng vui và have good time! Nhớ hẹn với Chính rồi gọi cho chị. Bye!

Để điện thoại xuống, Nguyễn nằm suy nghĩ: chỉ còn cách gả Chính cho người khác, thì cái ám ảnh tai ác kia mới tiêu tan được trong đầu óc nàng. Rồi Nguyễn cảm thấy long vui vui. Hôm đó, hôm mà Chính làm thịt bà Hải thì nàng cũng "làm thịt" bé Quang. Nguyễn ngồi dậy, trần truồng, mở cửa phòng, định về phòng nàng để tắm một cái cho khoẻ sau một ngày một đêm chìm đắm mê man trên giường với Vinh, thì nàng bỗng gặp một cậu lạ hoắc đứng hành lang, lễ phép chào Nguyễn:

- Kính chào bác Nguyễn. Cháu tên Thắng, bạn của Chính.

Chỉ nói được có chừng đó, rồi cậu bé như đờ lười khi trong thấy tám thân loã thể đẹp tuyệt của Nguyễn. Nàng hơi sững sờ, đứng khép nép vào tường, vì không biết tiến, thối thế nào cho đỡ ngượng. Cậu bé bằng tuổi Chính, đứng chết trân, tay chân không biết để đâu. Mặt chàng đỏ bừng lên, trông có vẻ hiền lành như con nhà khá giả.

Trông thấy dáng dấp e thẹn rụt rè của Thắng, Nguyễn hơi bốc máu dâm lên. Sáng nay, lúc nói điện thoại với chồng, Nguyễn có bảo". Em đang thêm một cậu bé khác!" Nguyễn nói.

- Xin lỗi. Tôi vừa ngủ dậy.chưa.chưa kịp mặc áo quần. Cậu thứ lỗi cho.Thực tình.hay là..mời cậu vào phòng khách.ngồi chơi. Đợi tôi tắm xong, rồi tôi sẽ tiếp cậu.

- Thưa, không cần đâu. Cháu đến đây theo lời giới thiệu của Chính. Chính, hiện nay là bồ của mẹ cháu, cũng tên Nguyễn, nhưng không trẻ và đẹp bằng bác.

- Ủa, thế không phải con trai tôi đang ở nội trú à?
- Vâng anh ấy vẫn ở nội trú. Nhưng cuối tuần thì về nhà cháu, "sống" với mẹ cháu, "vui" với mẹ cháu.
- Cậu bảo mẹ cậu cũng tên là Nguyễn?
- Vâng, Nguyễn. Tôn Nữ Như Nguyễn.

Im lặng một phút. Mắt Nguyễn xa xăm. Môi hơi mím cười, khi nàng biết Chính cũng lẳng main không kém. Chính đã kiếm một bồ già, cũng tên Nguyễn mà thương (!) mà yêu (!). Chính cũng sống chất ngất với mơ mộng không khác đêm qua nàng đã sống với Vinh mang tên Chính. Và để trả ơn cho công bằng, Chính đã giới thiệu Thắng lại đây. Nguyễn hơi hiểu mục đích của Thắng đến đây hôm nay:

- Thế hôm nay cậu Thắng đến để gặp.
- Dạ gặp bác, mời bác đi ăn. Vì cháu cũng đang thèm có người yêu lớn tuổi, nếu bác không chê cháu.

Nguyễn hơi an tâm, vì điều nàng đoán đã thành sự thực. Nguyễn cho hai tay sau đít, đứng sát tường một chân co lên dựa vào tường, rồi nhìn Thắng như thôi miên. Thắng như bị nam châm của sắc đẹp lỏng lẻo Nguyễn thu hút. Anh chàng hơi ngược mắt gần? như nhìn lên toà nhà thiên nhiên phơi ra giữa ánh sáng ban ngày. Thắng nuốt nước miếng khi nhìn bàn tay Nguyễn đưa lên vuốt mớ tóc, phơi chòm lông nách dày rậm đen thui. Mắt Nguyễn gần không rời khuôn mặt ngơ ngác của Thắng. Nàng cố làm cho cậu bé phải rụng rời, ngây ngất. Không biết Thắng đã từngloch duyệt với ái tình chưa. Trông cách đứng xếp re tội nghiệp của Thắng, Nguyễn kết luận: Thắng là một cừu non.

Sự thật không phải thế. Thắng gần như bất động bởi Nguyễn đẹp quá. Đẹp từng món trên mặt, luôn cả thân hình. Nhất là bộ lông lồn xoắn xoắn, vun cao lên ở hạ bộ. Chứ Thắng là dân chơi thứ dữ. Trai mười chín tuổi, sinh và lớn lên tại Mỹ thì miễn bàn! Không giỏi rồi các girl friend cũng làm cho giỏi. Thắng bảo: "Cháu cũng thèm có một người yêu lớn tuổi, nếu bác không chê cháu.". Con trai lớn lên mà biết thèm có người yêu lớn tuổi là thuộc loại sành sáu câu. Vì chỉ có

các chị lớn tuổi mới biết cứng, chịu đựng, nhất là nghệ thuật làm tình thì sâu sắc, kinh nghiệm.

- Tại sao Thắng lại muốn có người yêu lớn tuổi cũng tên Nguyễn như má Thắng?

Bị hỏi bất ngờ, Thắng có vẻ lung túng, vì cái lý do chàng sắp trả lời nghe có vẻ vô đạo đức, và loạn luân:

- Dạ. tại vì, cháu cũng yêu một người có tên như thế. Cũng như, qua nhiều lần tâm sự, Chính cũng thú tội với cháu như thế. Vô tình mà hai anh em có một điểm giống nhau.

Có cái gì đó mơ hồ làm gương mặt Nguyễn hồng ửng lên như cô gái 16. "Chính và Thắng có một điểm giống nhau!" Một chug gió mát thổi qua hành lang làm những sợi tóc của Nguyễn rung theo. Tiếng những con chim se sẽ kêu tíu tít trên mái hiên. Phút im lặng kéo hơi dài. Thắng thì đứng đó nhìn không chớp từng khoảng da thịt trắng hồng, săn cứng trên người Nguyễn. Hai trái vú chắc nịch, cứng cứng với muốt hồng. Hai bắp đùi bơi lội mỗi sáng, hai bàn chân thon dài, móng đỏ.

Còn Nguyễn thì đứng đó theo đuổi một cách không tiếc thương sáng nay, khi nàng quay người, ngoảnh mặt, không nhìn chân dung của Chính nữa. Và Nguyễn vui khi bà Hải đề nghị "Văn hoá giao lưu". Vậy mà bây giờ, từng chùm, từng chùm những hình ảnh Chính đứng ủa7a sở quay phim nàng tắm. Lọ hoa đã khô trên bàn phấn. Những cú điện thoại rất ngắn, buổi sáng, Chính gọi về từ nội trú v.v. đang bữa vây Nguyễn. Bây giờ, Chính đang có người yêu mang tên nàng. Nguyễn hít vào lồng ngực hơi đầy, rồi đứng thoi ra. Thấy thế, Thắng ân cần hỏi:

- Lúc này, bác nói bác cần đi tắm?

- Vâng, hình như thế. Tôi cần chút nước mát để dần những nổi thèm không tên, buổi sáng.

Vừa nói, nàng vừa đưa mắt lảng lơ nhìn Thắng:

- Mà tôi tắm thì có hơi lâu. Lâu như bữa ăn, như giấc ngủ. Thắng cố

kiên nhẫn ngồi chờ không?

- Dạ vậy thì bác cho cháu cùng tắm với, đỡ phải chờ.

- Dám không?

- Bác cho phép thì cháu tình nguyện. Có gì mà dám với không dám? Đôi khi con tim cũng ngu si một cách có lý để cho phép mình làm tất cả, dù phải đạp lửa mà đi.

Câu trả lời bất ngờ của Thắng làm Nguyễn ngạc nhiên. Tất cả những điều nàng thoáng hiểu về Thắng đều sai. Nàng tưởng anh chàng là loại mới biết đi chơi, đại gái. Không ngờ.

- Trước dung nhan của bác, cháu có thể nói: mọi trái tim đều phải ngu si. Cháu nhìn những tấm hình của bác do Chính treo khắp phòng trong nội trú là cháu đã ngu si rồi. Bây giờ, cháu đang không tin mắt mình được tắm thênh thang trong một vườn hồng, mà đoá nào cũng là tác phẩm nghệ thuật của trời đất. Hình như đẹp từng chân lông.

Nguyễn đứng đó, ưỡn ngực, hãnh diện. Cái đẹp của nàng trông càng kiêu căng hơn, hóm mình hơn:

- Được, phòng tôi đó. Thắng có thể "tắm" với tôi bao lâu?

- Dạ không dám hứa, nhưng sẽ cố hết sức mình, để không phụ lòng tốt của bác.

- Thắng đến ắm tôi đi, và vào thẳng phòng tắm, được không?

Thắng đến xốc Nguyễn lên, ắm thẳng vào. Phòng tắm của Nguyễn rộng như một phòng ngủ, lát gạch, trang hoàng rất tối tân. Nguyễn vào xả nước ắm trong khi Thắng cởi hết áo quần. Chợt nhìn thấy con cặc giả màu hồng, có gắn pin nằm ở đầu bồn tắm, Thắng cầm lên hỏi Nguyễn:

- Bác thiếu thốn đến vậy sao?

- Đó là "lính trừ bị". Chỉ khi nào lính thật không có thì tôi phải xài tạm. Cách đây hai hôm đổ về trước khoảng 10 năm, hầu như ngày nào

khúc nilông đó cũng hữu dụng với tôi. Còn bây giờ, như tôi đã nói: nó là lính trừ bị.

Nói đến đó, Nguyễn ngừng ngang, vì chợt thấy con cặc dài và mập của Thắng. Nó cũng màu hồng, da láng, nhưng biết cử động. Nguyễn nhìn, ngắm nó thật lâu cho đến khi nước ấm trong bồn trào ra sàn gạch. Khoá nước xong, Nguyễn quay người lại, ôm choàng qua cổ Thắng, nhìn thật gần khuôn mặt 19, đa tình, trắng trẻo, và nói:

- Từ phút này, thân người của em là của anh. Anh có thể gọi em bằng tiếng kêu nào thân thương hơn không, hả Thắng?

- Nếu Nguyễn cho phép, anh sẽ gọi em bằng Nguyễn. Cũng từ phút này, anh chỉ xin có chừng đó, và cũng chỉ có thế. Nguyễn? cho không? Không cho thì cứ bảo.

Chương XV

Nguyễn gật đầu thật nhẹ, nhìn Thắng thân thương, trù mến hơn. Thực ra, nàng cũng muốn được Thắng tội thế, để sống một lần nữa với mộng mơ, lãng main. Mặt Nguyễn hơi nghiêng, mắt chùng xuống, nhắm lại. Hai tay nàng ghì Thắng gần hơn, rồi đáp lên đôi môi cậu bé mà đổ mê man, tàn tịch, ngất ngư chìm vào giấc ngủ. Thắng mơ hồ:

- Có phải anh vẫn còn sống không? Làm gì còn sống mà anh có hân hạnh ngàn vàng được ôm một thân hình giai nhân trác tuyệt như thế này? Anh nghĩ là anh đã chết, đã về với thế giới huyền ảo nào đó, xa xôi lắm, cao vợi lắm.

Nguyễn đưa tay xuống vôn về khúc gân nóng hổi của Thắng. Nàng cảm nó, dang hai chân ra, quét miệng lòn đang đầm đìa những nước. Thắng sượng tê người:

- Nguyễn ơi, mình có đi quá nhanh không?

- Mình đã đi bước nào đâu mà nhanh với chậm? Anh chỉ mới đang thập thò ngoài quan ải mà. Như thế này em càng khoái hơn là anh đã vào "hoàng cung"!

Cả hai ôm nhau. Hơi nước nóng trong bồn bốc lên như sương mờ đỉnh núi. Mọi vật trong phòng loang loáng, mờ mờ, ảo ảo. Tiếng nước róc rách mỗi lần cả hai cử động. Cả hai, mỗi người đang sống riêng một giấc mơ, đầy kỳ thú. Nhất là bàn tay mềm mại trắng ngần của Nguyễn vẫn vờn vờn với dương vật cứng ngắt của Thắng.

- Em dâm lắm, Thắng biết không? Anh phải chuẩn bị hết sức lực và tinh thần để yêu em suốt ngày nay. Bây giờ để em nằm xuống trong nước. Em muốn anh nắm em một hồi lâu, rồi, sau đó, tùy tiện, anh muốn làm gì cho em lên mây thì làm. Nhé! Và, em muốn anh đứng sau bức màn nhìn lên em.

Nguyễn nằm êm xuống. Nước lại tràn róc rách xuống sàn gạch. Nguyễn gối đầu trên thành bồn, nhìn Thắng khoanh tay đứng như bức tượng đồng Hy Lạp. Thắng cũng cao to như Chính. Chàng hé tấm màn ni lông nhìn vào, và màn kịch bắt đầu. Nguyễn khoát nước lên cổ, lên má, chà nhẹ hai bờ vai, rồi hai trái vú căng no. Mắt

Nguyễn tròng xuống khi hai ngón tay nàng x x x đầu vú màu hồng nhạt. Nguyễn bấm cái nút đen trên tường. Bài "Đừng bỏ em một mình" vang lên não nùng, ray rức.

Hai bắp đùi Nguyễn dang ra. Chòm lông dày đặc vờn vờn trong nước như đám rong rêu bên suối. Một tay bóp nhẹ một vú, tay kia xuống sờ nhẹ mu lồn, để một ngón giữa dề mê chà khe âm đạo. Mặt Nguyễn ngây ngất theo. Thân hình bốc lửa Nguyễn quần quai theo. Bàn tay đẹp mê hồn của Nguyễn chỉ rà rà bên ngoài từ rốn xuống tới chòm lông mà Thắng đã ngất ngư, thở không muốn nổi. Chàng chưa bao giờ được hân hạnh nhìn ai tắm đẹp như thế. Tay Thắng xuống cầm dương vật. Không phải để xựt, mà chàng name và dẫn nó xuống như dẫn cơn dâm bắt chàng nhảy đại vào bồn tắm, ôm Nguyễn "làm thật" cho rồi.

Trong kia, Nguyễn cầm con cặc giả màu hồng. Nàng lăn nó lên cổ, lên hai trái vú. Nàng mở pin, con cặc rung ở hai đầu vú một lúc lâu rồi đưa nó xuống vờn ở mu lồn. Nguyễn chỉ thích nhẹ cái đầu của nó ở cửa mình thật nhanh, rồi đưa lên mồm ngậm bú.

Thắng nghiêng rằng, trần mình. Mắt chàng hoa lên với bao nỗi khoái lạc ngút ngàn. Nguyễn thấy Thắng đang chịu không nổi. Nên nàng nói bằng giọng trầm trầm dâm dăng:

- Có ai ở không, vào đây vui với em. Em thềm của thật hơn là bằng nilông. Mau vào với em!

Thắng lò mò cầm cặc bước vào bồn, ngồi xuống cầm hai chân Nguyễn đang tênh hênh phơi ra. Chàng gục mặt xuống nước, áp mũi vào miệng lồn, đầu lắc lắc. Xong chàng ngước lên lấy hơi và lại cúi xuống. Nguyễn vút khúc nilông xuống sàn nhà. Hai tay ôm chặt đầu tóc Thắng. Nguyễn hẩy nhẹ cái dít lên. Thắng đang ngất ngây với cái đẹp của bộ lông lồn dày kịt, thì Nguyễn kéo Thắng nằm trườn lên người nàng, tìm môi, say đắm, ngất ngư, rồi nói:

- Mỗi buổi sáng sáng đến đây tắm cho Nguyễn nhen?

- Chuyện dễ thôi. Nhưng phải cuối tuần như hôm nay.

- Làm gì cho em sướng đi, người yêu!

Thắng đưa tay xuống, cầm c8ac dí vào lòn Nguyễn và đẩy tới. Khi c8ac Thắng vào lút hết thì Nguyễn dầm d8ang gào lên:

- Mình 8u h8a Thắng? Ờ, 8u đi con, 8u tàn bạo đi!

Thắng nhắm mắt, n8ac đều đều và miệng chàng cũng kêu lên:

- Con 8ang làm cho Nguyễn s8ương 8ó. Nguyễn 8ẹp lắm Nguyễn ời.

Cả hai nhắm mắt, sống riêng mỗi người một giấc mơ. Cả hai dùng hình hài của nhau để sống với nhân vật khác trong mộng.

- 8u dưới nước như vậy 8ã lắm mình ời! Nhớ giữa lâu cho em.

Thắng ôm Nguyễn n8ac trầm trầm, êm 8ềm. Mỗi lần n8ac Thắng nghe tiếng nước róc rách vang nhẹ lên. Hơi nước vẫn mù cả phòng tắm. Nguyễn có cảm tưởng như nàng 8ang hưởng cảnh tiên bồng. Sau mười năm khô héo, nhịn thèm, bây giờ nàng 8ang thụ hưởng tối 8a những cậu bé mà trước 8ây Nguyễn chưa bao giờ mơ ước. Gần như mỗi ngày một chàng. Họ 8ến với Nguyễn vì nàng mang một nhan sắc làm ngã nghiêng cả Trời 8ất.

Chóc chóc, Thắng mở hé đôi mắt nhìn kỹ gương mặt 8ẹp thần sầu của Nguyễn. Chàng hôn nhẹ như sợ 8oá hoa Nguyễn sẽ tan vỡ từng mảnh. Nguyễn mơ hồ nói:

- Nói cho em nghe cái gì thuộc về kỷ niệm của anh đi.

- Anh sợ sống với kỷ niệm. Nên anh 8ã vút bỏ quá khứ, rửa sạch hết để chạy 8ến 8óay tìm Nguyễn. 8iều không may, em cũng lại là tên Nguyễn. Cái tên quái ác, ám ảnh anh, làm anh tật nguyền, bệnh hoạn. Xin em 8ừng bắt anh nhớ lại. Kinh khiếp quá. Nói thế, chắc em 8ã hiểu?

- Anh có tin mỗi chúng ta có 8ến hai cá tính không? Một ngạ quỷ, và một thần thánh! Nhưng con quỷ trong ta luôn sẵn sàng, bất cứ lúc nào, nơi nào, chiến thắng phần thánh thiện của mình. Nếu anh sợ quá khứ, thì em 8ang sợ cái hiện tại hãi hùng, 8ang rình rập xô 8ẩy em rơi xuống hố.

- Có phải về những bức hình Nguyễn bận áo tắm do Chính treo khắp phòng trong nội trú?

Nguyễn làm thinh. Vì nếu nàng ừ thì rõ ràng là bất công. Cái "hiện tại hải hùng" này không phải chỉ do có mình Chính tạo nên. Mà cả nàng nữa! Như đêm qua, ôm đụ Vinh mà hôn Nguyễn lại theo với? hình ảnh của Chính trong bóng đêm. Và sáng nay, khi chợt nghe Thắng bảo: "Chính là nhân tình của mẹ cháu cũng tên Nguyễn." Nàng bỗng thấy lòng lâng lâng roan lên cái gì đó giống heat hồi nàng mới đến tuổi biết yêu.

Không thấy Nguyễn trả lời câu mình hỏi, Thắng nói:

- Nguyễn im lặng có nghĩ là cái "hiện tại hải hùng" đó đã xảy ra rồi?

- Không, hoàn toàn chưa! Cũng may là con nạ quý trong em đã không đủ mạnh để em trượt xuống hố, không phải một, mà là đã nhiều lần, ngay tại nhà này.

- Làm cách nào, em ngoảnh mặt, khước từ được, hay vậy?

- Bởi vì em dâm thật. Nhưng chưa hẳn là con quý.

- Thôi mình nói chuyện khác đi. Như chuyện chúng mình đang ái ân trong bồn nước nóng này, và em đang sướng đến đâu.

Đến đây, tìm Nguyễn hôm nay, là Thắng hiểu làm cả Chính lẫn Nguyễn. Chàng tưởng họ cũng cùng lá mè như chàng. Nhưng cách trả lời đồng dục, chắc nịch của Nguyễn làm Thắng chùng hững và tự thẹn là đã đánh giá sai về mẹ con của Nguyễn. Chàng đang đụ êm đêm, bỗng ôm cứng Nguyễn mà nắc cuồng bạo, tới tấp. Nắc như để xua đuổi nỗi xấu hổ, nhục nhã đã làm Thắng bệnh hoạn, tật nguyên.

Nằm dưới, nghe lồn mình đã từng cơn, và Nguyễn hiểu ngầm vì sao bỗng Thắng không muốn nói chuyện "quá khứ" nữa, rồi bỗng ôm nàng mà nắc dồn dập, hung bạo. Nếu có ly rượu mạnh ở đây, chắc Thắng đã nốc cạn cho hôn mình đờng tỉnh nữa. Tâm trạng này của Thắng giống hết của Nguyễn đêm qua, sau mỗi lần nàng ra chan chứa với Vinh. Vì nàng không phải ra với Vinh, mà với người khác.

Thấy Thắng tăng cường độ, Nguyễn cũng áp sát vào người Thắng mà hầy mông lên, tận hưởng, vì chính nàng cũng đang cố quên, cố xua đuổi cái quyền rũ, thu hút nhớp nhơ đang theo sát nàng, sau lưng, từng bước, từng phút! Thắng nói:

- Nguyễn hãy cố gắng đừng để thảm kịch của phim "The Tabu, American Style" xảy ra cho gia đình Nguyễn.

- Ủa, anh có xem qua phim đó rồi hả?

- Không phải, chỉ xem, mà anh đã "đóng" một trong các vai chính. Mà thôi, đừng nói đến nó nữa, kinh tởm lắm!

Nói xong, Thắng hùng hục ôm đụ Nguyễn ngất ngư. Chàng đang chạy trốn chính mình, một thằng tật nguyên, bệnh hoạn. Nước trong bồn tắm toé vung vãi ra nền gạch. Nhạc đang vang lên bài "Nghìn trùng xa cách" của Phạm Duy. Hai cánh tay vạm vỡ của Thắng đang luồn xuống bộ cao mông đít Nguyễn lên mà nắc, trong khi mắt chàng nhắm khít, giống như người đang mê ma túy. "Còn gì đâu nữa, mà khóc với cười. Vài lời trần trối. Gửi đến cho người." Hai câu đó mở đầu bài nhạc. Nhưng không thể thiết bằng câu "Mời người lên xe, về miền quá khứ. Mời người mang theo trọn vẹn thương yêu."

Cuốn phim "Quá khứ" chàng đóng làm gì có thương yêu. Nó là sự bốc đồng không kiểm soát nổi của một con loin lòng dâm bạo. Nó là một đam mê đầy súc vật tính, không phải chỉ mình chàng, mà luôn cả những người liên đới.

- Anh Thắng ơi! Làm từ từ chứ em muốn. ra quá!

- Ừ thì Nguyễn cứ ra đi. Anh nắc mạnh hơn cho em ra nhé!

Thắng quỳ hẳn lên, hai tay bộ mông Nguyễn. Chàng vừa nắc, vừa xay luau, sàng gạo. Tay Nguyễn name cứng thành bồn, môi chu lên nhọn hoắt, thở phì phào. Nàng liếc về phía Thắng. Cậu bé 19 tuổi đang sải ngựa, đang ôm mìn nổ chậm, chạy thực mạng vào xe tăng địch, không còn biết cái chết đang chờ mình có ý nghĩa gì không. Nằm dưới, Nguyễn cũng làm một hành động mang ý nghĩa tương tự. Cho nên sướng thì có sướng, mà chẳng ai đạt được tuyệt đỉnh khoái

lạc. Phần dưới, nửa người của Thắng ngâm trong nước. Phần trên, mồ hôi chàng vẫn ứa ra có hột, bao gương mặt hồng ửng lên và cái ngực nở nang.

Thấy Nguyễn chưa ra, Thắng bế thốc cái mông Nguyễn lên cao. Chàng rút cặc ra, dùng mồm ngoạm vào âm hộ, tấp, nhai, liếm bú, làm đủ cách. Nguyễn chỉ bóp chặt hai thành bồn la gào thê thảm:

- Trời ơi! Đừng cho con tắt thở. Chưa có ai bú lồn con tàn bạo như vậy hết. NÓ đang ăn lồn con chứ đâu phải bú. Sợng dễ sợ quá đi. Anh bú em chậm lại một tý được không hả Thắng. Cho em thưởng thức như anh đang thưởng thức!

Như con trâu điên, Thắng cứ xông tới, cuồng dại làm cả thân hình trác tuyệt của Nguyễn giật tung lên từng chập. Nàng không còn la nữa, ngậm miệng lại mà âm ư những tiếng rên đứt quãng. Mặt nàng nhăn nhó như muốn khóc. Mỗi cú Thắng nắc làm đầu Nguyễn trôi lên, rồi tụt xuống. Cả hai du vào cõi mộng, chẳng biết rằng sau tám màn nilông ở phòng tắm, Tuyết 15 tuổi, con gái Nguyễn, đang thọc tay vào chiếc váy đầm móc lồn, nghiêng rãnh, và sợng theo cái sợng của Nguyễn với một bờ true lạ hoắc.

Tuyết quên khuấy mình là kẻ xem trộm, nên sợng quá, em cũng rên lớn lên như mẹ đã rên, làm Thắng nhìn lại, thấy Tuyết còn quá nhỏ, mà cũng biết thưởng thức chuyện người lớn. Cứ ôm nắc Nguyễn, nhưng Thắng nhìn không rời Tuyết. Cả hai nhìn như, hợp đường giây, đã "chớp, nhoá" mấy lần, trong khi Nguyễn tận hưởng niềm khoái lạc tuyệt vời Thắng đang cho.

Tuyết còn bạo dạn vén váy đầm lên, tuột quần xì líp xuống, phơi cái lồn với mớ lông thưa và ngắn ra cho Thắng thấy. Một ngón tay em đang nằm trong cửa mình. Vừa lúc đó thì Nguyễn ôm chặt Thắng hẩy dít lên cao và ra một cái, sợng tuyết trần.

Thắng nháy mắt cho Tuyết lùi ra, rồi chàng cúi xuống nói với Nguyễn:

- Em nằm nghỉ, anh chạy ra uống miếng nước nhe1?

- Nói xạo, em không cho đi. Phải đụ tiếp!

- Kìa anh nói thật mà. Anh khát nước.
- Chứ không phải anh đang thèm cái lồn bé hơn em?
- Kìa Nguyễn, lồn bé? Là lồn của.
- Của Tuyết, con em.

Nguyễn chợt đứng dậy, bước ra khỏi bồn, lấy khăn lông vừa lau vừa gần từng tiếng với Thắng:

- Anh là con quỷ. Thực sự là con quỷ. Hèn chi anh đã đóng vai chính của Tabu, Vietnamese style. Bây giờ thì em biết vì sao anh tìm đến đây. Cái quá khứ nhóp nhơ của anh chưa mờ hẳn, anh đã muốn tạo một hiện tại bản thủ khác. Anh bạ tình trắng trợn quá. Không xứng đáng được hưởng cái đẹp của thân hình em. Nếu tự trọng, anh nên bước ra khỏi đây, lập tức, trước khi em có những lời khiếm nhã.

Chương XVI

Thắng xệp xuống, héo úa, lằm lũi mặc áo quần, rồi lằm lũi bước ra khỏi phòng Nguyễn, không dám ngoảnh lại nhìn đôi mắt đẹp, tinh anh, thông minh của Nguyễn, dù chỉ để chào.

Ra bàn phấn, Nguyễn ngồi vào, bình thần trang điểm qua loa. Một tý phấn hồng, một tý son nhạt, là Nguyễn đã như người trang điểm hàng giờ. Chợt Tuyết xuất hiện phía sau Nguyễn. Nhìn vào kiếng, Nguyễn thấy con gái, hỏi thản nhiên như chẳng có gì xảy ra cách đó vài phút:

- Hôm nay cuối tuần, con gái của mẹ không đi chơi đâu sao?
- Dạ, con muốn xin mẹ thêm một ít condom nữa.

Vẫn nhìn con trong kiếng soi, Nguyễn hỏi:

- Mới cho con 10 cái cách đây có ba hôm.

Tuyết quàng tay qua cổ mẹ, kề mặt sát má Nguyễn nhõng nhẽo:

- Con có cả thầy tám thằng boy friend khác nhau. Mẹ xem, làm sao con đủ dùng. Lại thêm.thêm.
- Thêm cái gì nữa hả con?
- Thêm con đang bồ với giáo sư của con, người da đen.
- Da đen? Bao nhiêu tuổi?
- Khoảng 40, thừa mẹ.

Nguyễn im lặng, quàng tay ôm eo ếch Tuyết, thở ra, rồi nàng lại nhìn cả hai trong gương, nói chậm rãi:

- Con đẹp giống hệt mẹ. Mẹ mừng lắm. Nhưng con giống mẹ luôn cái nét dâm của mẹ, làm mẹ lo quá.
- Mẹ phải vui, chớ sao lại lo, hả mẹ? It?s fun! Mới có hai ngày, mẹ có

tới 4 nhân tình khác nhau. Còn con, cả năm nay mới có tám người tình. Sao mẹ lại lo?

Tuyết chẳng cần theo dõi cũng biết mẹ mình có bao nhiêu nhân tình. Vì mỗi lần ân ái, Nguyễn gào to muốn bể nhà. Khi Tuyết nói câu vừa rồi, Nguyễn cứng họng, ngồi rã rời như thầy ma, mặt buồn sạm xuống. Thấy thế phát cử chỉ nịnh bợ, ôm hôn mẹ, và phun ra một câu làm Nguyễn giật mình:

- Nhưng mẹ đừng lo. Con thề sẽ bỏ hết mấy thằng bồ nhí. Để chỉ còn yêu ông giáo sư Fred da đen của con thôi.

Nói xong, Tuyết nhún nhảy tung tăng, miệng huýt sáo một điệu nhạc Rock, trong khi Nguyễn chết lặng người. Gái 15 tuổi, lại mê một Mỹ da đen tuổi 40. Nguyễn thấy tương lai của Tuyết rồi cũng sẽ đen thui như màu da của Giáo sư Fred. Nguyễn hoàn toàn không biết người chủ động cuộc tình này không phải Fred mà là con gái nàng.

Trong lớp học, Tuyết thường để ý nhìn Fred giảng dạy về Vật lý. Không phải tự nhiên Tuyết có thiện cảm với Fred. Mà do một hôm em tình cờ mượn được cuốn phim sex của một con bạn, trong đó có Tuyết được nhìn cảnh làm tình của một cô Đại Hàn và một Mỹ da đen. Tuyết xem đi rồi xem lại, bởi vì Tuyết mê khúc dương vật to như chày vồ, đen láy, cứng cương, láng bóng. Từ hôm đó, Tuyết nảy một thèm khát kỳ lạ là sẽ bắt bồ với một Mỹ da đen.

Trường Tuyết học chỉ gồm dân Á Châu và Mỹ. Chỉ có mỗi Fred là Giáo sư da đen. Thế là mắt Tuyết, đầu óc Tuyết bắt đầu ghim vào chàng giáo sư độc thân đó. Tuyết bắt chuyện, lân la làm quen, kết bạn. Đến một long weekend, Tuyết đột nhiên đến nhà Fred. Là Giáo sư, Fred biết luật, nên chàng chỉ tiếp đón Tuyết cách bình thường, thận trọng. Chàng biết luôn ý định buổi gặp gỡ này của Tuyết, nên Fred càng cẩn thận hơn. Sau nửa giờ nói chuyện, Fred nói:

- Cho phép thành vào thay quần áo để đi chút công chuyện.

Tuyết gật đầu. Đợi cho Fred vừa vào đến phòng, Tuyết lập tức xuất hiện ngay sau long chàng, cầm tay chàng, khẩn thiết:

- Fred, em yêu anh. Em biết điều này có vẻ táo bạo. Nhưng đó là tất

cả những gì em muốn nói với anh từ rất lâu.

- Tuyết có biết, nếu tôi phải để lòng yêu ai, thì tôi cũng phải chọn một cô trên tuổi vị thành niên. Tuyết còn nhỏ quá. Việc đột nhiên Tuyết đến thăm tôi đã là không phải phép. Huống hồ Tuyết đang cầm tay tôi, ngay trong phòng ngủ này. Xin lỗi, cảm ơn lời tỏ tình của Tuyết, nhưng tôi không dám.

- Tuyết biết thế, cho nên đã không tỏ tình với anh ngoài phòng khách, mà phải đợi khi anh vào đây, Tuyết mới bắt đầu.

- Vậy nghĩa là.

- Nghĩa là nếu bị anh từ nan, Tuyết sẽ chẳng ngại ngừng la lên rằng anh đã dụ dỗ Tuyết, đã xâm phạm tiết hạnh Tuyết.

Tuyết vừa cười, vừa ân cần thiết tha và cũng vừa đánh đá nói câu đó. Fred càng sững sờ hơn, tay chân chàng bắt đầu run. Tuyết lạnh lùng bồi thêm câu nói:

- Và cũng có nghĩa là chuyện em tố cáo, sẽ làm anh mất job giáo sư, sẽ vào tù. Tên tuổi anh bị đời phỉ nhổ? Vậy thì tùy anh. Anh muốn yên thân hãy cho em yêu anh, bằng xác thịt không thôi, cũng được. Hoặc anh chọn vào tù. Em nói yêu bằng xác thịt không thôi cũng được, vì em bị ám ảnh bởi nỗi thèm khát dương vật của người da đen trong một cuốn phim X. Giản dị chỉ có thế. Với lại, anh có biết anh là một trí thức, đẹp trai, có duyên?

Khi nói câu chót, gương mặt Tuyết thiết tha, nồng nàn đến độ lòng Fred bị dao động. Nhưng chàng vẫn thối thoát:

- Tôi hứa, là nếu em thèm khát dương vật một người da đen, tôi sẽ hân hạnh giới thiệu cho em một thanh niên dưới tuổi vị thành niên. Như thế tiện hơn. Còn tôi. tôi lớn lắm rồi.

Tuyết đứng sát vào Fred hơn. Nàng cố tình chạm vào phần hạ bộ của Fred, để thăm dò xem Fred có chút gì cảm hứng:

- Bộ anh tưởng em không có khả năng tìm cho mình một kếp? trẻ da đen? Yêu anh, không phải chỉ vì em tò mò muốn lấy cho được phần

xác thịt. Mà con luôn cả phần trí thức, và tư cách mô phạm của anh.

Bây giờ thì vòng tay Tuyết đã ôm giáp cái eo của Fred. Và, Tuyết bật vui hẳn trong lòng khi nàng nghe hạ bộ của Fred cương cứng bên trong. Tuyết nhón hai chân lên, bá cổ Fred, đòi hôn môi Fred, vì Tuyết biết, cứng cỏi cho mấy, "nước đá để ngoài nắng rồi nó cũng tan".

Fred chùng lòng thật. Vì biết nguy hiểm nhưng nơi đây, trong phòng ngủ này, chỉ có chàng với cô bé 15 tuổi. Thân hình tuy nhỏ của Tuyết đã nở đều đặn ở các bộ phận sinh dục. Nhất là hai trái vú có vẻ là của cô gái 17. Rồi gương mặt non nớt, thơ ngây với mái tóc đen huyền củ anàng đã làm phần ham muốn sinh lý bẩm sinh của giống da đen chợt bốc lên. Với lại Tuyết cho chàng hai chọn lựa: một là âm thầm cho em yêu, bằng xác thịt không thôi cũng được. Hai là vào tù vì Tuyết sẽ vu cáo. Thấy Fred đứng yên như nghĩ ngợi, Tuyết luồn tay vào áo chàng, xoa xoa chòm lông ngực xoắn xoắn như những con ốc bám vào da thịt bộ ngực nở nang của chàng.

- Tuyết có biết cửa phòng khách của tôi chưa đóng không?

- Em đã đóng và khoá kỹ trước khi vào đây.

- Và cửa phòng này nữa.

- Mình đã làm gì đâu mà phải khoá cửa phòng?

- Tuyết đang ôm tôi, đang cởi cúc áo tôi để sờ ngực, Tuyết đã chạm người vào hạ bộ của tôi. Chừng đó, đủ tôi lãnh ít nhất 10 năm tù.

Tuyết ngẩng mặt lên nhìn giáo sư Fred, cười khoái chí. Vì em hiểu Fred vờ nói thế cũng có. Mà phần cốt yếu là Fred đã gán tiếp thỏa thuận. Chàng muốn nếu có gì xảy ra cho chàng và Tuyết, thì phải thật kín đáo, riêng tư. Tuyết nhảy tung tăng lại khoá cánh cửa phòng, rồi đứng đó, quay nhìn thẳng Fred. Trông chàng thâm hiểm đến tội nghiệp. Lòng cũng muốn mà tim thì đập. Nhưng đâu còn chọn lựa nào hơn.

Tuyết cởi mấy cúc áo của chiếc áo lạnh, thoát ra và ném bừa nó dưới thảm. Rồi đến những cúc áo của chiếc áo đầm. Khi Tuyết cởi nó ra

khỏi phần trên, phơi bộ ngực căng phồng trong chiếc áo xú chiêng, thì mắt Fred bỗng khờ dại, chàng dựa lưng ngay vào cửa tủ. Tuyết vẫn đứng đó tiếp tục thoát y. Cái áo đầm đã ra khỏi người Tuyết, và thân Tuyết chỉ còn có hai mảnh mỏng dính, nhỏ xíu. Nhất là cái xì líp, chỗ âm hộ, màu xám xám lộ hẳn lên, cộm cộm, che cái mu lồn no ứ, trông thật quyến rũ, mời gọi, khiêu dâm.

Fred giả tỉnh. Nhưng chàng vừa nuốt nước miếng. Tuyết đưa hai tay ra phía sau mở khuy xú chiêng. Cái áo lỏng ra, trệ xuống, cho Fred thấy hai quả đào chín tới trắng hồng, mơn moon, như mới được hái từ trên cây. Tuyết thấy rõ cái quần của Fred đội lên một cục. "Nước đá đang bắt đầu tan trong nắng". Cái nóng hực lửa của thân người 15 Tuyết đã làm nghị lực, mô phạm, tư cách, trí thức của Fred hoàn toàn tê liệt. Cách đó 10 phút, chàng còn vững vàng đưa đủ lý do để lắc đầu với lời mời mọc của giai nhân. Nhưng bây giờ, trời đất ơi! My God! Hai ngón tay của Tuyết đang bình thản xỏ vào hai bên xì líp, tuột nó xuống, xuống dần.

Đến gần đầu gối, đến ống quyển, mắc cá rồi vọt thoát ra khỏi thân người Tuyết lúc nào không biết. Còn cái xú chiêng thì đã gần? như tự động rơi xuống khỏi hai cánh tay Tuyết và được nàng ném văng ra xa tận đầu giường. Trần như nhộng. Tròn trịa. Không một khoảnh da thịt nào của Tuyết mà không cảm dỗ, không mời mọc. Tuyết "kêu gọi":

- Anh còn đợi Tuyết mời mọc như thế nào nữa ? Cửa đã đóng hai cánh. Em đã không còn mảnh vải che thân. Phần còn lại là anh. Em thật tình yêu anh, Fred! Thề với trời đất là em chẳng có một âm mưu nào đen tối để làm nhục anh đâu. Em đã dọn sẵn hết lên bàn. Anh chỉ cần.

Fred lại thở ra rồi cử động. Tay chàng lần mở thắt long, khuy áo và cuối cùng, Fred cũng như Tuyết, trần như nhộng, dương con cặc đen thui dài thông ra phía trước. Tuyết mê quá, nhảy bổ lại, quỳ xuống, nâng cặc Fred lên mà hôn thân yêu cuồng nhiệt. Cả đời Fred, chưa bao giờ chàng được ai hôn của quý chàng bằng mũi. Hai bàn tay nhỏ nhắn của gái 15 đã trân trọng nâng "thằng bé"? mấp ù đen láy của Fred lên mà hôn tới, hôn lui. Nó gồ ghề thật, trông nó hoặch xự hơn bất cứ cặc của kếp Việt Nam nào Tuyết đã ngủ qua trước đây. Tuyết chà khúc gân cứng đó lên trán, lên mắt, lên má nàng rồi bất thần, Tuyết nâng cặc lên, hôn hai trứng dái to đồ sộ của Fred. Nàng ngậm

vào nút ngắt ngư. Fred ngẩng mặt lên không trung, chợt phát ra tiếng rên:

- My God! Con có ở tù cũng không sao! Con đã làm hết cách để cự tuyệt, mà rồi cuối cùng, cũng đành buông súng đầu hàng. Xin God che chở cho con trong hành động rất người này.

Tuyệt khoái quá. Em yên trí là Fred đã phủ phục trước nhan sắc và quyến rũ của nàng. Tuyệt đứng thẳng dậy, cầm cặc Fred hích hích vào mu lồn của em. Tuyệt dang hai chân cho đầu cặc Fred quẹt nước lồn ở cửa mình em, rồi Tuyệt kẹp nó ở đó, ngoài cửa mình. Em nhón lên, nín cổ Fred xuống, tìm cho mình nụ hôn dây dưa, nồng ngát. Hai tay Fred không làm "khách bàng quang"? nữa. Mà đã nhảy vào vòng chiến, tham dự. Chàng ôm chặt mái tóc huyền của Tuyệt, vai Tuyệt, lưng Tuyệt, cánh tay Tuyệt.

- Em muốn được vào trong anh, ngay lập tức, được không?

Fred chẳng trả lời, mà cho một tay xuống, cầm dương vật nóng hổi của chàng, đâm vào miệng lồn Tuyệt. Tuyệt hầy tới, bá cổ Fred, co hai chân vòng quần lưng Fred. Thế là cả hai sát dí vào nhau, không rời nửa ly. Hình như Fred chẳng còn biết trời mây, non nước nào nữa. Chàng nhắm mắt ngây ngất, chìm xuống đáy sâu vực nước xác thịt, khi Tuyệt ôm cứng chàng mà hầy dít tới nấc. Fred quên hết tiếng còi hụ xe cảnh sát. Quên cái còng tay, quên cảnh pháp đình, quên nhà jail của Cali, quên luôn những năm tháng nằm vùi trong bốn bức tường, bị bọn đầu trộm, đuôi cướp đè chàng mà hành hạ, lấp dít, bú cặc.

Nhưng như Tuyệt đã bảo: "Thề với Trời đất là em chẳng có một âm mưu đen tối nào để làm nhục anh đâu!" Nếu quả tình như thế, thì việc chọn lựa này của Tuyệt nghe có lý hơn. Vì cả đời chàng, cho đến chết, có thiếu nữ 15 nào người ngoại quốc, mà là học trò của mình, tự dẫn xác tới dâng hiến không điều kiện cho chàng tha hồ hưởng? Sướng quá. Tuyệt thì thầm:

- Thầy ơi! Con thoả nguyện quá. Thầy là giấc mơ của em, nhiều đêm. Hôm nay, chỉ một ngày, thầy có trọn quyền muốn hưởng gì ở em cũng được. Rồi nếu thấy thích, vừa ý, gọi em. Mình lại tiếp nối những ngày hạnh phúc khác. Nhưng riêng hôm nay, thầy phải ở nhà cho

con thoả mãn tận cùng.

- Không đâu Tuyết! Anh chỉ xin Tuyết giữ thật kín việc chung chạ xác thịt này. Anh đang bỏ một chân trong ngực rồi. Mỗi ngày, Tuyết hãy cho anh một giờ, tại đây. Nếu được thì suốt đời anh. Tuyết có hứa như thế không?

Mừng quá. Như chiến sĩ đã cầm cờ nhảy vào thành địch. Cái chiến thắng do công Tuyết dàn ra đã từ lâu, hôm nay mới đạt đến vinh quang. Tuyết gật đầu lia lịa. Và không hiểu sao Tuyết chợt mê đắm chàng giáo sư da đen này một cách kinh khủng. Không phải hôm nay, mà từ ngày vào học High School ở San Gabbriel. Tuyết bắt Fred đặt em nằm ngửa trên giường nệm, kéo kín màn cửa sổ lại. Căn phòng mờ mờ. Cái lạnh ngoài trời làm cho căn phòng mát hẳn. Tuyết dang hai chân ra, phơi lồn, bắt Fred bú.

Tấm thân bồ tượng của Fred so với Tuyết trong như con voi với con nai. Cách biệt xa vời. Cả dương vật đồ sộ của Fred, chính chàng cũng không hề dám nghĩ là nó sẽ vào thên thang trong lồn Tuyết, ráo rợn, nhẹ nhàng. Chàng đưa môi xuống, banh háng Tuyết ra, bú thiết tha, rào rạt hai cái mép. Rồi Fred quét hàm râu trên ở hột le. Tuyết rướn mình lên. Hai chân co lại, ểnh toàn thể cặp mông no tròn lên không mà hét. Dù ếm giọng lắm, nghe cũng thê thảm như ngàn lời khóc:

- Fred ơi! Cái đó là cái gì vậy? Ah bỏ kiến vào lồn em hả. Sướng, đã ngựa, kích dâm, chết em Fred ơi. Anh quét như vậy thì đàn bà lớn tuổi cũng chết chớ nói gì tuổi em. Sướng hơn đụ nữa anh ơi. Đừng bỏ em nghe Fred!

Lần đầu tiên, Fred được bú một cái lồn Á Châu. Nó nhỏ nhắn, xinh xắn, mà nơi nào cũng hồng đỏ lên. Những sợi lông lồn thưa thưa, ngắn ngắn. Lồn 15! Cái lồn nhỏ xíu đó đã tiếp thu hết khúc gân đồ sộ của Fred! Đã đụ rồi mà Fred cũng chưa tin. Nó như một huyền thoại. Như chuyện giả tưởng. Làm sao? Cách thế nào lồn Tuyết đã chịu được hết chiều dài lẫn chiều ngang ghê gớm của con cặc Mỹ đen đó? Fred hoàn toàn không hiểu. Chàng đang tận tình dùng hàm ria con kiến để làm cho Tuyết la khàn giọng.

- I come, I come. Em ra, em ra Fred ơi. Chịu không nổi nữa Fred ơi.

Liếm cho hết nước của em đi rồi nằm ngửa ra cho em trả ơn. Trời ơi!
You kill me, Fred!

"Anh giết em Fred ơ!" Tuyết chỉ la có chừng đó, rồi buông hết, rã rời thân xác, mềm nhũn tứ chi, thờ và thờ.

Fred ngồi xuống, nâng nửa người Tuyết lên mà ảm, mà cứng mà nựng như nựng một baby. Bây giờ thì chính chàng cố làm sao cho Tuyết thương chàng hơn vì chàng sợ tuổi trẻ Tuyết sẽ làm nàng nhàm chán một giáo sư lớn tuổi. Đôi mắt Tuyết còn nhắm nghiền, còn dính chặt với cơn sương rạt rào vừa rồi. Em chưa tỉnh hẳn, thì bên tai, Tuyết nghe Fred nói:

- Em muốn bú anh, hay để anh đụ em?

- Cái nào cũng được. Bề gì, em cũng phải đụ anh cho tới chiều tối. Nên cái nào trước cũng được. Thank you!

Chợt nhìn thấy cặp vú đẹp mỹ miều của Tuyết Fred nhìn chết sững. Làm sao Mỹ đen nào có cặp vú đẹp lạ lùng như thế được. Fred bú, rồi bóp, nhồi. Bàn tay hộ pháp của Fred sờ vào trái vú trông như bàn tay của lực sỹ da đen cầm quả bóng Tennis. Chàng đang xây mộng vàng: có thể nào chàng lấy Tuyết làm vợ không? Có thể nào gia đình học thức giàu có của Tuyết chấp nhận một Mỹ đen làm rể không? Và tuổi tác, và sắc vóc.

Fred, nếu bước vào nhà bác sĩ Đoàn, thì nước da chàng sẽ làm cả nhà "khiếp hãi". Khiếp hãi không phải Fred có dáng dấp hung bạo, khó thương. Mà chính vì những định kiến, những ác cảm sẵn có của mọi người về da đen. Nói đến da đen, dù là một bác sĩ, cũng có cái gì khó cho thiên hạ kính nể hoàn toàn. Rồi lại thêm những tai tiếng khó quên của O.J. Simpson., Michael Jackson, Mike Tyson v.v.

Vì mặc cảm đó, cho nên Fred đang trở hết tài ba sức lực để chinh phục người yêu tuổi 15 này. Chàng nằm lên, cho cặc vào lồn Tuyết, bắt đầu một trận đụ không tiền khoáng hậu. Một trận đụ dai dẳng, tuyệt trần. Tuyết ra hết ba lần, Fred rút con cặc ra lau, như người lính chùi súng, xong lại đút vào đụ tiếp. Tuyết chẳng còn thấy màu đen trên da Fred nữa. Em thấy Fred như một hoàng tử sang trọng, một thiên thần, một thần tượng không ai đánh ngã nổi, kể cả mẹ Tuyết,

bà Nguyễn!

- Con xa lánh hết mọi kếp trẻ, để chỉ còn yêu thầy giáo Fred, thì còn cần gì nhiều condom nữa? Nguyễn hỏi Tuyết.

- Con đùa với mẹ cho vui đó mà. Thực ra con chẳng còn cần condom nữa.

- Chết, không được đâu con. Đây này (Nguyễn mở bóp) con cầm hết hai hộp này mà dùng. Không phải mẹ sợ con dính bệnh AIDS, mà sợ con mang bầu.

- Con đã và đang uống thuốc ngừa thai. Mẹ khỏi lo. Thì mẹ sao, con vậy mà. Con giống mẹ nhà có phước!

- Bây giờ con còn đi lại với Fred không?

- Dạ có mỗi ngày. Tan học là con đến nhà chàng. Sáng weekend như hôm nay thì 8 giờ, Fred dụ con tới 11 giờ. Con mới ở đó về đây thì gặp mẹ ngất ngậy trong bồn tắm. Tiếc quá, tại Thắng nhìn thấy con, rồi chàng muốn. Với lại, lỗi tại con. Khi thấy mẹ ngất ngậy con đã tự cho tay vào sờ lồn, rồi rên lên. Nếu không, giờ này mẹ hãy còn "vui" với Thắng.

- Thôi con đừng nhắc tới anh chàng bạc tình đó nữa. Y là một cậu bé loạn luân!

- Hả? Thắng là người loạn luân? Sao mẹ biết?

- Thắng nói xa nói gần. Nhưng mẹ biết. Mẹ Thắng cũng tên Nguyễn. Thắng đến ân ái với mẹ để.

- Để thoả mãn loạn luân? Thế thì trong nhà này cũng có một kẻ loạn luân!

Nguyễn giật mình, nhột nhạt. Có thể nào Tuyết cũng biết rõ việc của Chính. Và nhất là cả nàng, dù chỉ trong tư tưởng. Lâu nay, Nguyễn quên khuấy mất trong nhà này còn có một người nữ nữa: đó là Tuyết, một đoá hoa mới nở, nhưng đã sớm biết chuyện người lớn. "Trong nhà này cũng có một kẻ loạn luân!", Tuyết nói. Là ai nếu không phải

là Chính! Trong lòng Nguyễn run quá. Nàng sợ Tuyết đã thấy hết những bức hình mặc đồ tắm hở hang của nàng do Chính treo khắp tường phòng ngủ. Nàng sợ Tuyết đã nghe lén những cú phone của Chính gọi về từ nội trú! Nhất là Tuyết có thể đã thấy Nguyễn cũng từ cửa sổ, nhìn Chính nằm trên ghế phơi nắng buổi sáng.

Một lát lâu, Nguyễn ôm Tuyết ân cần hỏi, nhỏ giọng:

- Kẻ loạn luân trong nhà này là ai, hả con?
- Nhưng mẹ có cho phép con tiếp tục yêu thằng Fred thì con mới nói.
- Ừ. Con yêu ai là quyền của con. Mẹ đâu có bao giờ cấm cản.
- Người loạn luân trong nhà này chính là mẹ.

Nguyễn thở phào nhẹ nhõm, vì những gì nàng lo âu, đều chẳng xảy ra. Nàng lo âu Tuyết sẽ nói là Chính. Nàng sợ hoặc Chính đã xằng bay với Tuyết. Hoặc là Tuyết đã biết Chính treo các tấm hình áo tắm của nàng trên tường. Nguyễn hỏi:

- Mẹ? Con nói mẹ là kẻ loạn luân? Thế thì con lầm rồi. Hoàn toàn không đúng! Mẹ đã tự chiến đấu cam go để không xảy ra.
- Thưa mẹ, nếu không đúng thì cũng gần đúng. Thôi, con muốn mẹ phải vui. Con biết mẹ thiệt thòi trên 10 năm. Con biết mẹ đã chống cự hết sức mình để chị phạm tội trong tư tưởng. Dẫu gì, mẹ vẫn là người đàn bà còn lương tâm, vì mẹ đã đuổi Thắng ra khỏi phòng này khi biết Thắng muốn xằng bay với con. Mẹ đã nhiều lần khước từ sự "tấn công" có dụng ý của Chính. Cảm ơn mẹ đã cho con tiếp tục yêu Fred. Thôi con có hẹn phải đi chơi với bạn. Con đi, chiều về. Mẹ đừng lo.

Tuyết hôn Nguyễn một cái trên má, rồi tung tăng chạy khỏi cửa. Ngồi lại một mình trước bàn phấn, Nguyễn ngắm mình, nàng bỗng sợ cái nhan sắc trác tuyệt kia sẽ có ngày tàn phai như chậu hoa khô rúm của Chính tặng nàng trước ngày Chính vào nội trú. Bất giác, nàng chụp bó hoa khô trong lọ, bẻ ngấu nghiến, xong cho vào giỏ rác. Nguyễn không muốn thấy sự tàn héo của sắc đẹp, và cũng dứt khoát luôn với ám ảnh nhớ bản mà vừa rồi Tuyết đã huych toẹt:

"Người loạn luân trong nhà này, chính là mẹ!"

Chương XVI

Chuông gọi cửa dưới nhà vang lên ba lần, Nguyễn mới trở dậy, choàng chiếc áo kimono ra hành lang nghiêng mình nhìn xuống. Nguyễn thấy một ông Mỹ đen ăn mặc rất đàng hoàng. Nàng hỏi bằng tiếng Mỹ:

- Ông muốn gặp ai?
- Thưa tôi muốn gặp phụ huynh em Tuyết.
- Xin ông cho biết ông là ai và ở đâu?
- Thưa tôi là Giáo sư Fred Humphrey, dạy ở San Gabriel High School. Hay nếu bà ngại tiếp tôi.
- Không phải, nhưng hôm nay cháu Tuyết vắng nhà.
- Vâng, vì thế, tôi muốn thưa chuyện cùng ông bà khi không có mặt Tuyết. Tôi biết Tuyết đã dự cắm trại ở Long Beach.
- Xin ông chờ tôi một giây.

Nguyễn chạy xuống mở cửa và mời Fred bước vào. Cũng là Mỹ đen, nhưng anh chàng trông có vẻ trí thức, và chắc chắn hơn những chàng đen mà Nguyễn đã gặp trước đây.

- Ông dùng trà hay café? Để tôi đi lấy.
- Thưa trà cũng được. Phiền bà quá.

Trong khi Nguyễn đi pha trà, Fred lễ độ ngồi dựa salon ngắm cách trang hoàng sang trọng của phòng khách. Chàng thầm phục gia đình Tuyết giàu có, và phong phú luôn óc mỹ thuật. Chàng hơi hồi hộp, lựa những lời khéo léo để trình bày sao cho lịch sự và tế nhị với Nguyễn về những gì đã và đang xảy ra giữa chàng với Tuyết.

Nguyễn mang hai cốc trà lại bàn khách và mời Fred.

- Tôi nói ngay để ông Fred đỡ áy ngại: là tôi đã biết cháu Tuyết giao du "khá thân mật" với ông.

Fred hơi đổi sắc mặt. Chàng định đến đây thú thật tất cả mọi chuyện làm tay trái của chàng cho Nguyễn nghe. Mà rồi Nguyễn đã biết hết. Nguyễn nói tiếp:

- Tôi định hôm nào đẹp trời, tôi với nhà tôi sẽ dẫn Tuyết đến gặp ông để nói chuyện.

Tim Fred muốn bung lòng ngực, vọt ra ngoài. Vì cách đây hai hôm, một giáo sư bạn chàng, đã xa gần cho chàng biết sự liên hiệp hợp pháp giữa chàng? và Tuyết.

- Thưa bà, tôi hiểu tôi là một đàn ông xấu xa, mặc dầu tôi là kẻ bị Tuyết tấn công. Tôi xấu, vì đã không mạnh dạng cự tuyệt những cám dỗ, mời mọc của Tuyết. Tôi xấu vì phải đợi cho đến khi bạn tôi thông báo, tôi mới tự dẫn xác đến thú tội với bà. Vì tôi nghĩ có lẽ, chỉ có ông bà mới cứu được tội phạm của tôi.

Mặt Fred đỏ mồn hời. Giọng chàng đầy sợ hãi. Dáng dấp lung túng, gần như muốn quỳ lạy của Fred làm lòng Nguyễn chùng xuống. Thực ra, riêng nàng, nàng chẳng thắc mắc gì về hành động của Tuyết. Nàng hay nhắc chừng Tuyết phải mang condom bởi vì nàng sợ cô bé có thể nhiễm HIV hoặc mang bầu vào cái tuổi 15. Còn Tuyết ngủ với ai, giao du thân mật với người nào, nàng không để ý.

Đưa ly nước trà lên mời Fred, rồi Nguyễn bóp một ngụm:

- Ông Fred đến đây hôm nay chỉ để nói có thể?

- Thưa còn nữa: Tôi muốn chấm dứt tức khắc tội lỗi. Nếu không tôi phải xin đi dạy ở một tiểu bang khác.

Nguyễn đưa tay khoác, và vồn vã ngăn lại:

- Ở kìa, ông Fred. Làm gì mà ông sợ hãi quá vậy? Tôi có cách bảo đảm cho ông, nếu ông bị liên đới tới pháp luật. Lúc này, tôi bảo ông sẽ cùng Tuyết đến nhà ông nói chuyện. Chắc ông nghĩ chúng tôi sẽ tố cáo? Điều đó thì không đúng. Tôi đến đó để nói một kế hoạch cho

ông phòng thân nếu ngày nào đó có cảnh sát đến còng tay ông..

Fred xoa xoa hai bàn tay vào nhau, lòng xôn xao một niềm vui. Chàng không thể nào ngờ gặp may mắn như thế:

- Thưa bà. Tôi như kẻ chết chìm, đang được bà cứu mạng. Bà có thể cho biết những gì bà sắp nói để cứu tôi không?

Nguyễn ngồi tréo chân mặt lên đùi chân trái. Cái áo kimono xẻ ở giữa, phơi trần da thịt trắng hồng kêu gọi cho Fred thấy. Nhưng tâm hồn chàng đang dạo động. Hãi hùng. Fred không muốn, hay không dám nhìn cái hấp dẫn đó nữa.

- Trước hết, ông Fred có thể cho tôi biết, vì sao con gái tôi lại mê ông đến độ cháu từ bỏ hết bồ bịch Việt Nam còn trẻ.

Fred cúi hẳn mặt nhìn xuống thăm dò, trong khi Nguyễn lại xổ ra một chiêu kêu gọi nữa: nàng chồm tới phía Fred và thật thấp, để Fred có thể nhìn trọn bộ ngực no tròn bên trong áo kimono. Giọng Fred nhỏ, trầm:

- Thực tình tôi không biết. Tôi chỉ có thể nói lại những lời Tuyết hay nói với tôi mỗi lần em làm tình."Fred ơi! Hồi trước em ghét Mỹ đến thế nào, thì bây giờ em suy tôn anh hơn một ông vua." Hoặc "Em có thể đổi hết những gì em có trên đời để được nằm dưới anh mà hưởng".? Hoặc "Làm sao người da trắng và da vàng có được một dương vật và kỹ thuật làm tình thần thánh như anh v.v.

Fred nói xong, ngẩng đầu lên với vẻ khiêm nhường, thì mắt chàng bắt gặp gương mặt ngất ngây nũng nịu của Nguyễn. Nàng hớp một ngụm trà, mà mắt lảng lơ thu hồn Fred:

- Hồi nãy ông Fred có nói: "Ông xấu vì đã để con quỷ thấp hèn của mình chiến thắng lý trí."

- Dạ đúng thế. Không phải một mà nhiều lần, với Tuyết.

Nguyễn chúm chím cười khó hiểu, làm Fred run hơn:

- Thưa, chẳng lẽ bà không xót thương cho kẻ tội phạm đã biết tự xưng

tốt. Lại còn ngồi đó cười lên đau khổ của tôi?

- Ấy chết. Nguyễn vội khua tay cải chính. Không phải thế! Tôi cười chúm chím vì không dám cười lớn, và tôi cười vì nghĩ : đâu phải thế gian này chỉ có mỗi mình ông là có tội. Cả tỷ tỷ người đang mắc tội, trong đó có tôi.

Mắt Fred long lanh, ánh lên niềm vui nhỏ, vì chàng chợt có bạn "đồng hành". Kẻ đó lại là mẹ của Tuyết. Nguyễn nói tiếp bằng giọng thanh thản, hồn nhiên:

- Hình như cứ mười người thì đã hết chín mắc để "con quỷ thấp hèn chiến thắng lý trí!" Mỗi người phạm một cách. Chỉ khác là ở số lượng những lần phạm tội. Chàng những người tin rằng Thượng Đế có thể xóa tội cho mình, thì họ lại càng dễ mắc tội hơn. Làm thế nào mắc tội rồi xưng tội thì hết tội? Ông Fred có tin, chính tôi, mỗi ngày cũng để "Con quỷ thấp hèn chiến thắng lý trí của tôi", nhưng chỉ những tội nhỏ, những tội rất nguời. Còn tội lớn hơn thì tôi nhất quyết cự tuyệt. Nếu ông Fred lớn tuổi mắc tội làm tình với gái vị thành niên, thì tôi là một tội phạm chung thân khổ sai. Vì tôi đã phạm không biết bao nhiêu lần với những cậu bé 16, 17.

Fred chồm tới, hỏi gấp rút:

- Bà nói, bà cũng phạm tội làm tình với trẻ vị thành niên?

Nguyễn gật đầu? với sự hãnh diện, làm Fred không tin mắt mình. Chàng không thể tưởng tượng một giai nhân tuyệt sắc như thế, một bác sĩ phu nhân như thế mà cũng.

- Tại sao không? I know what I'm doing! Tôi biết tôi đang làm gì. Anh biết đi một xe mới, mặc bộ đồ mới, ở cái nhà mới, tại sao tôi không được quyền làm tình với một người "mới". Mới: đồng nghĩa với trẻ, đẹp, khỏe!!! Cho nên ông Fred, dù có dụ dỗ Tuyết, cũng chẳng làm tôi bận tâm. Điều tôi lo âu là không biết Tuyết có hoàn toàn hạnh phúc với ông hay không. Thế thôi. Nhưng ông đã nói những câu Tuyết hay rên lên trong khi làm tình. Tôi hoàn toàn yên tâm, không thắc mắc. Và ông cũng đừng thắc mắc. Cứ hồn nhiên mà hưởng.

Fred hình như vẫn chưa an lòng, chàng hỏi lại:

- Hồi nãy bà có nói: "Bà có một kế hoạch cho tôi phòng thân nếu ngày nào đó cảnh sát đến còng tay tôi." Chẳng hay đó là kế hoạch gì. Xin bà vui lòng cho tôi biết được không?

Nguyễn nhỏ giọng, dù ở nhà chẳng có ai, ngoại trừ hai người. Nàng làm cho ra vẻ bí mật, cho Fred chú ý hơn:

- Tôi định nói là nếu pháp luật có làm phiền ông, ông cứ thẳng thắn nói họ làm. Vì ông là tình nhân của chính tôi, chứ không phải của Tuyết. Tuyết lui tới nhà ông là làm cái gạch nối cho tôi với ông!

Fred yên lặng, ngồi nhìn chết trân nơi Nguyễn. Vì sau khi nói như thế, Nguyễn phát một cử chỉ nửa lả lơi, nửa mời mọc, có cái gì đó thật khó nói, đã làm chàng từ địa vị một người khách có tội, trở thành người "thân quen" - thân quen đã từ lâu - Nguyễn cầm tách trà của Fred hớp một ngụm, rồi, cũng với tách trà đó, nàng mời Fred. Anh chàng dán sát đôi mắt ở dung nhan diễm lệ của Nguyễn. Mà miệng thì uống tí nước trà. Cử chỉ mời trà đó của hai người như thu ngắn sự cách biệt da vàng và da đen, nghèo và giàu. "Bà già vợ" và "Chàng rể". Những lời Tuyết khen ngợi về Fred sau mỗi lần Tuyết đến ái ân với Fred lại vang vang bên tai Nguyễn. Nàng rắp tâm sẽ có một ngày tìm được Fred, để nói chuyện, để xem căng xem giòn và để. không ngờ hôm nay chính Fred dẫn xác đến.

Chương XVIII

Fred đứng cao như cây đại thụ. Vóc dáng chàng như cầu thủ Michael Jordan. Mặt chàng sáng ngời nét thông minh. Nước da mùng quăn đó "chịu đựng" nắng mưa, bão táp không biết meat. Chợt Nguyễn đưa một câu:

- Không biết trong hai chúng ta, ai đang để "con quỷ thấp hèn chiến thắng lý trí?"

Nói xong, Nguyễn lại cầm tách trà của Fred uống thêm một ngụm rồi lại mời Fred. Lần này, mắt anh chàng vẫn không rời nổi giai nhân, nên hai bàn tay anh "vô tình" chụp, bao bên ngoài bàn tay Nguyễn. Rồi Fred duyên dáng, nhếch cười, để lộ hàm răng trắng ra:

- Có lẽ cả hai chúng ta đang là hai con quỷ, hai con quỷ không thấp hèn, đang đòi làm một hành động nào đó rất người, như bà nói! Hình như đây cũng là lần tôi phạm tội nữa, nhưng lòng tôi yên ổn hơn, vì.

- Vì tôi trên tuổi vị thành niên?

- Không, vì bà là giai nhân tuyệt sắc? Đẹp lạ lùng!!!

- Ông Fred nịnh đầm! Ông đúng thật là người Hợp Chúng Quốc.

- Thừa không, bà có thể đừng tin lời tôi. Cứ bước ra phố, hỏi bất cứ người nào về nhan sắc của bà.

Bàn tay Nguyễn vẫn nằm trong hai bàn tay hộ pháp của Fred. Tách nước trà còn ấm. Nhưng không ấm và nồng bằng hơi ấm hai bàn tay Fred! Nàng đứng sát Fred hơn, gỡ cái tách khỏi tay Fred để xuống bàn ngược mắt nhìn Fred trên cao, và "lửa" hực bốc lên, làm mặt nàng hồng, mắt hoa, môi nài nỉ đòi một buổi sáng hoàng đạo nữa..

Fred thật tình xúc động mãnh liệt. Chưa bao giờ chàng dám tưởng tượng được cầm tay một giai nhân như Nguyễn. Mặc cảm da đen làm chàng sống thu người như "con sâu làm tổ, trong trái vải cô đơn". Dù đã đậu tiến sĩ, và đã làm giáo sư trên 15 năm, Fred vẫn không sao quên mình là da đen, một da đen bản thủ tội lỗi của những cuốn phim trộm cướp, đánh đập, hiếp dâm. Những câu truyện đầu môi

của người da trắng nói về "Mọi Phi Châu" v.v.

Phòng khách yên lặng, vì cả hai "đối thoại" bằng mắt. Nguyễn muốn làm chuyến phiêu lưu vào xứ sở của thú rừng. Nguyễn muốn làm chủ một giai nhân thân hình của một Mike Tyson. Nguyễn muốn đổi thử món ăn xem nó ra sao mà con gái nàng đã hết lời khen ngợi.. Cả hai thật sát. Nguyễn cố tình cà đôi vú no cứng của mình vào người Fred. Trong khi tư cách giáo sư của Fred vẫn còn e dè thì Nguyễn khám phá ra dương vật của chàng đã "sưng" lên một đồng:

- You are a bad boy! Anh xấu lắm nghe chưa!

Lần đuổi Thắng ra khỏi nhà thì Nguyễn vịn có Thắng đã xằng bay với Tuyết. Còn bây giờ nàng đã tha thứ cho chính mình khi đang xằng bay với nhân tình của con gái. Cho nên Nguyễn vội vã cải chính ngay cho Fred nghe:

- No, I mean, I?m a bad girl! Tôi mới là đàn bà xấu. Vì tôi giật và tư tình với bồ của con tôi.

- Thưa bà, thế thì tôi cũng xấu nốt, vì tôi đang ngoại tình với bà già vợ (mother in law)!

- Nhưng Fred ơi! Có những điều con quỷ thấp hèn có lý trí của mình! Tại vì quanh ta, họ bảo đó là tội, nên mình trở thành tội phạm. Em thì có riêng lối suy nghĩ. Em biết cái nào tội, cái nào không! Anh đã là chồng của con em đâu?

Nguyễn tháo cái nút áo kimono ra. Fred chết nửa thân người. Hai chân chàng bỗng run như cây sậy. Phía trước của thân người Nguyễn lồ lộ ra. Xong, cái áo ngủ rơi xuống đất, cũng là lúc Nguyễn cầm tay Fred dắt vào phòng ngủ của nàng. Cánh cửa được khoá kỹ, đèn trong phòng một ngọn duy nhất xanh dương, trả ập cái không khí mờ ảo lãng main mà cả hai đều bất ngờ được hưởng. Fred bế Nguyễn lên nhẹ nhàng như một đứa bé. Chàng đưa Nguyễn lên cao, nhìn chăm bẵm bộ lông lồn nàng chỗ cái chỏm nhọn dương cao lên của cặc Fred. Tự tay Nguyễn cởi áo cho Fred. Rồi đến thắt lưng, zipper, cái quần Fred rơi xuống, thì cũng là lúc bàn tay mỹ miều của Nguyễn thọc vào xì líp của Fred để rút con cặc to sỗ sàng, to kỳ dị, dài quá kích thước ra. Nguyễn ngấm và yêu quá một bảo vật từ thuở

bé giờ nàng chưa thấy.

Hèn chi mà Tuyết, con nàng, đã tự nguyện lìa xa mọi nhân tình dế dế khác để còn yêu có mình Fred. Fred vĩ đại, Fred cao to, Fred khoẻ mạnh, Fred học thức. Trước mặt Nguyễn bây giờ, Fred là một thần tượng bất diệt. Chỉ nhìn con cặc đồ sộ khi Fred trần truồng đứng đó, thì không những một mình Nguyễn mà bất cứ một đàn bà nào của bất cứ giống dân nào cũng phải thêm chảy nước miếng, mà quỳ xuống, bò lạy, xin được sờ mó, hôn nó một lần cho biết. Nước lồn của Nguyễn tự động rỉ ra ướt nhẹt hai mép. Hai mí mắt nàng nặng trĩu, mở không lên.

Buổi sáng im lặng, không khí dâm dục đặc quánh phủ quanh phòng, lean chiếc giường Ý có kiếng soi. Giọng của Barbara Streisand náo ruột the thiết trong bài "One life to live" vang lean. Nguyễn quỳ đó như một nô lệ của một ông vua Á rập. Nàng lấy một tô sữa, đến cầm cặc Fred ngâm vào rồi khoát tay rửa ân can như một môn đệ của đạo sex bên Ấn Độ, rửa cặc Fred xong, Nguyễn nâng tô sữa lên uống cạn.

Thấy vậy, Fred yêu quá, chịu không nổi, chàng cũng lấy một tô sữa khác, bắt Nguyễn đứng dang hai chân ra, chàng dùng tay rửa khắp loan, rửa luôn âm đạo, và xin Nguyễn đái vào một tí trong tô. Fred uống ực, sạch ráo, ném cái tô xuống đất vỡ tan, ôm Nguyễn ngất ngư với cái hôn lâu gần 10 phút, không vật nhau, không đụ nhau.

Mười phút cuồng si. Mười phút của môi gặp môi, mà cả hai tưởng như đã trong nhau từ thuở nào. Tuổi của cả hai là những hoả diệm sơn ngập lửa. Cả hai là những cao thủ võ lâm học nay những chiêu vô địch. Nhìn cặp này mới đúng là đôi nhân tình lý tưởng của dục vọng.

Nguyễn mở tủ lấy chai champagne ra khui. Nàng bắt Fred quỳ hứng miệng ngay loan. Nguyễn đổ rượu từ hai núm vú chảy dọc xuống từ từ, theo chòm lông lồn thành một vòi nhỏ, vào miệng Fred. Fred no nê. Được một lúc, Nguyễn ngừng, đưa chai vào miệng nốc. Rượu làm cả hai man rợ, cuồng nhiệt hơn. Nguyễn xô Fred name xuống giường, cầm cặc bú. Vừa bú, Nguyễn vừa nhìn mình trong kiếng. Nàng mang heat tài nghệ tuyệt vời ra tặng Fred. Fred quần quai lạ, nàng mặc kệ. Nguyễn chỉ biết nhìn mình trong gương soi để tự thoả

mãn với ái dâm man rợ đầu tiên nàng tung ra sáng nay với một da đen Phi Châu.

Nguyễn no nê với khúc dồi to đen láy. Nàng say mềm với trận chơi có một không hai. Nguyễn lại mở tủ lấy hũ cream (loại tròn sà lách). Nàng cầm cặc Fred quét vào đó rồi nưt như ăn một cây kem, rồi lại uống champagne. Đã dâm sẵn, nhờ rượu, bây giờ Nguyễn trở thành một hoàng hậu Cleopatre thứ hai.

Thình lình, Nguyễn nằm chàng hăng ra, thong hai chân xuống đất, phành lòn, bắt Fred đổ rượu vào lòn và dùng miệng hút ra, nuốt. Nguyễn nhét từng quả nho vào âm đạo, Fred dùng môi lùa ra ăn. Hết một chùm nho nhỏ, Nguyễn mới cầm hai vai Fred kéo lên, bắt chàng dâm cặc vào đụ. Cả hai nhìn mình trong gương. Họ có cảm tưởng như đang xem một cuốn phim sex trên màn bạc. Nguyễn bỗng nói:

- Hèn chi mà da trắng chẳng bao giờ chịu cho da đen các anh được ngang hàng với họ ngoài xã hội. Fred đụ em hay anh đang đưa em về với thiêng đàng, tiên cảnh? Em sẽ bảo Tuyết cho em được làm nhân tình thứ hai của anh.

Fred không dám đề tron thân người chàng trên Nguyễn vì anh to con quá. Chàng phải chống hai khuỷu tay. Còn hai chân thì chịu dưới đất. Fred rút cặc chàng bóng lưỡng như con cá chình. Nguyễn tron trắng, môi há tang hoác. Cằm ngưỡng lên không. Hai tay cào xé vai Fred, và la như voi phá rừng.

Động tác của Fred chậm rãi, bình thường. Chàng chưa tung chiêu nào độc đáo mà mồ hôi Nguyễn đã vã ra như tắm. Nàng nói bay đủ mọi thứ, mà hồn thì đã về tận chín từng mây xanh. Chưa từng có con cặc nào? to như thế vào lòn. Nó chậ ních. Nó vào tận tử cung. Miệng lòn của Nguyễn ngậm không muốn hết bề tròn con cặc Fred. Tiếng rên của Nguyễn nghe thê thảm như lời khóc. Nàng níu chặt cổ Fred. Sướng tuyệt cùng. Sướng không bút nào tả nổi. Nguyễn chỉ còn nhìn chăm bẳm "Mike Tyson" doing vô lòn nàng từng "quả đấm" nặng ngàn cân.

Fred đụ bình thản như một thiền sư đang lẩn chuối ở vách núi. Quả tình thượng đế đã ban cho da đen một biệt tài không có giống dân nào trên quả đất so sánh nổi. Nằm dưới, Nguyễn dẫy đành đạch như

con cá mắc cạn trên đất khô. Mặt nàng rúm như muốn khóc. Hơi rượu nồng từ môi nàng phả ra mỗi lần Fred nấc xuống.

- Oh! God. Trời đất quỷ thần ơi! Cả thế giới làm to và đánh giá trệt về da đen! Hãy để cho nó đụ như đang đụ tôi, thì quý ngài sẽ thấy vàng bạc, châu báu đều vô nghĩa. Hãy lật đổ mọi chủ nghĩa. Hãy đập phá mọi tượng thờ! Hãy sơn đen một khúc gỗ để hình dương vật mà thờ từ trong thôn ấp đến thành thị. Cặc da đen là huyền thoại. Cặc da đen là vạn tuế!!! Cặc Fred bất diệt!!!

Nguyễn dịch nguyên văn câu vừa rồi ra tiếng Anh và dũng dặc đọc lên, tán thán tài nghệ tuyệt luân của Fred.

- Fred, có người tình như anh, em chẳng còn biết buồn là gì. Em chẳng còn can nghe nhạc tình Trịnh Công Sơn. Em chẳng cần đọc thơ Du Tử Lê. Nếu anh muốn, em sẽ hãnh diện dẫn anh đi ngoài phố. Em sẽ đưa anh đến phòng mạch chồng em..Nghĩa là Fred muốn gì, từ em, cũng có!

Fred vẫn im lặng, chất Champagne làm chàng đứ đừ cũng có. Nhan sắc tuyệt trần của Nguyễn làm chàng say ngất cũng có. Fred tưởng như mình đã qua đời, và chàng đang hưởng lạc cảnh ở chín tầng mây cao. Làm sao chàng được diễm phúc nằm đụ với giai nhân Á châu đẹp lộng lẫy như Nguyễn cho nên chàng không dám chú ý nhiều đến những lời Nguyễn rên la. Fred cũng chẳng dám nhìn nhan sắc thần sầu của Nguyễn. Chàng cố hết sức lép vào cuộc mây mưa cho Nguyễn phải thần phục, phải cheat lẫn quay ra, mới thôi.

Điện thoại vẫn reo. Vừa đụ, Nguyễn vừa trả lời với đầu giây:

- Chị Hải hả? Sao em thở mạnh hả? Em đang đụ chị ơi! Vâng một kóp mới. Không, không phải kóp nhí. Mà chàng đã 40, và da đen, tên Fred Humphrey. Ối! Nó nấc nữa chị ơi! Em chết chứ không sao sống nổi bữa nay đâu chị Hải ơi! Hả. Dạ to, to lắm. To lạ lùng. Em tưởng là nó không vào được trong em. Ai dè.dạ chàng đang tận tình đụ em nay. Hả, em say hả? Có uống tí champagne, nhưng vẫn tỉnh táo để thưởng thức những cú? nấc tuyệt vời của Fred. Đã lắm chị ơi! Chị phải đụ da đen một lần trước khi chết. Nếu không, sẽ hối hận! Dạ không, chàng là Giáo sư của con em.Đụ da đen rồi chị sẽ quên bỏ nó hết mấy thằng kóp nhí.Hả Chị có tìm cho em một cậu có 15? Mười

lăm thì đã biết gì mà đụ? Thế à? Chị đã đụ thử rồi? Không biết sau khi đụ với Fred này rồi, em có còn thiết tha với những cậu 16, 17 không chớ đừng nói là 15. Cái gì? Cậu ấy có thể kéo dài ba tiếng. Chị đã ra bốn lần? Gì? Mười lăm mà làm gì có con cặc to khiếp hồn thế? Vâng, vâng, em đụ xong chàng này, sẽ gọi đến cho chị. Để em thử xem. Khiếp, mười lăm tuổi mà dám làm chị phải khen thì chắc là tuyệt. Vâng, em sẽ gọi. Chắc chắn. Bye!

Bà Hải muốn giới thiệu cho Nguyễn cậu bé có 15 tuổi người Cần Đức. Đặc điểm là cậu có con cặc rất to và chơi rất dai. Nguyễn chỉ ừ cho qua chuyện, chứ làm sao ai có thể đánh ngã nổi thần tượng Fred da đen đang đụ nàng nay. Đặt điện thoại xuống, Nguyễn ôm cứng Fred, hầy mông lên hứng từng cú nắc độc đáo của Fred và nàng ra lai láng một quả sượng ngút trời mây. Fred vẫn nắc đều đặn coi như chẳng có gì xảy ra. Nguyễn thích thế. Liên tục, chát chúa, âm ập. Đụ là phải như thế. Phải như chiến sĩ xung kích. Gặp địch là bám sát đánh không ngừng nghỉ, cho đến khi nào xác địch nằm trắng đồng, mới gác súng!

"Cây súng" của Fred trong kinh hồn quá. Fred rút ra tận bên ngoài miệng lớn, rồi mới từ từ nạy mạnh vào. Lồn Nguyễn bắt buộc phải ứa ra nước thường xuyên, đến nỗi lúc nàng ra, nó đã thành một giòong nhỏ, như giòong sữa, chảy rỉ rả xuống tấm nệm giường màu ngà.

Điện thoại lại reo. Ông Đoàn, chồng bà, gọi về:

- Đoàn đây em! Em đang đụ với một Mỹ da đen hả?

- Vâng sao anh biết?

- Lúc nãy về định lấy mớ giấy tờ đưa cho người khai thuế, anh chợt nghe em rên toàn tiếng Mỹ. Anh để ý nghe cả tiếng của Fred, giọng Mỹ đen. Nên anh lại "trả tự do cho em", trở lại phòng mạch..Gọi em để thăm, đừng phiền.

- Nhưng làm sao anh biết chàng này tên Fred?

- Giời, em gào tên anh ta muốn vỡ nhà, làm gì không nghe. Chắc là em vừa ý lăm nhỉ? Sung sướng không?

- Trên mức sung sướng! Từ bé, em chưa từng đụ người nào co của quý to kinh khủng như Fred! Phải chi được rồi, anh nên về, ngồi trong tủ xem chàng ta đụ em.

- Thật vậy hả? Anh còn hai cái hẹn nữa, nhưng anh có thể gọi lại đòi đến chiều. Anh sẽ về trong vòng 15 phút. Nhớ chờ anh nhé! Anh muốn xem của quý của Fred!

Mười lăm phút sau, Nguyễn vợ bảo Fred bế nàng vào phòng tắm cho nàng đi đại, để Đoàn mở cửa vào mà Fred không biết, Đoàn khiếp vía khi nhìn thấy thân hình vạm vỡ cao to và nhất là con cặc dài thần sầu của Fred. Vợ ông đứng cạnh Fred trong như em bé. Một người trắng nõn nà như bông bưởi. Người kia đen nâu như cục than ham. Nhờ gương mặt Fred có vẻ trí thức, nếu không chàng trông như một tướng cướp.

Cặc Fred chìa doing lên, giật giật. Nguyễn quỳ xuống hai tay ông tong tiu nó, hôn hít nó, chà nó lên trán, mắt, mũi và cuối cùng là cặp môi hồng. Nguyễn ngậm vào. Hai môi nàng bị banh ra. Miệng Nguyễn nhỏ quá so với khúc gân mạp thù lù của Fred. Vậy mà nàng vẫn ăn, vẫn nut và bú dễ dàng, tự nhiên, còn xoay qua hướng tủ, cho chồng nàng nhìn rõ hơn. Tim Đoàn quặn lên nổi đau, xót xa. Dù đã trả hằn tự do cho vợ, tự nhiên lòng Đoàn vẫn hằn lên cái đau điếng của người chồng bất lực. Vì mê đụ quá, Nguyễn đã không còn phân biệt được màu da kẻ làm tình.

Nhưng Đoàn lại nhớ đến bảy tám con cặc giả chàng đặt mua cho vợ xài gần 10 năm. Nó màu gì? Đen, trắng, đủ loại! Tệ hại hơn là nó vô tri, vô giác. Cho nên Đoàn chột tự an ủi: cứ thà cho vợ vui nốt với quăng đời còn lại như thế, còn hơn, một mình thủ dâm trong phòng tắm, trên giường, ngoài hồ bơi!

Hoàn toàn Fred không hề biết có chồng Nguyễn ngồi trong tủ áo nhìn ra. Nguyễn bú cặc say sưa, cuồng nhiệt Fred là vì thế. Vậy mà Fred cứ tưởng Nguyễn thèm món này nhất, nên chàng cứ đứng ưỡn người ra, hai tay ôm tóc Nguyễn. Nguyễn bú lâu gần hai mươi phút thì miệng nàng lật hai trứng dái lên ngón vào mà chuốt êm dềm. Bất thành linh, Fred cầm cặc, nut ngay vào mồm Nguyễn.

- I come, Nguyễn. Eat it. Anh ra Nguyễn ơi, nuốt hết đi!

Những tia khí đặc quánh, mẩn mẩn, thơm mùi thuốc tẩy bắn ra từ cặc Fred. Nguyễn bung đầy một họng, ngược lên nhìn Fred, rồi nuốt ngon như ăn một ly kem. Chưa hết, còn nữa. Nhưng Nguyễn nhả con cặc ra, để Fred bắn khí đầy lên mặt, lên mắt, lên tóc nàng. Rồi Fred quỳ xuống, ôm mặt Nguyễn liếm hết. Hai người quỳ như thế mà quyền lười nhau hùng hục, say sưa. Nguyễn lật Fred nằm ngửa ra, lấy champagne rửa cặc cho chàng, rồi ngồi lên, đưa cửa quý của Fred vào lồn, lái phi thuyền, động súng cối. Cũng thế, Nguyễn cố tình quay mặt về hướng tử cho chồng được thưởng ngoạn con cặc dị kỳ của Fred đang làm lồn nàng "cháy lửa".

Hai bàn tay hộ pháp của Fred vói lên, bóp nhuyển như hai trái vú như hai quả đào chính tới. Nguyễn nhóm lên, động xuống. Ngược mặt lên trời gao la thê thảm:

- Lẽ ra em đâu phải lăng loạn như thế này hả Đoàn?

Cả tháng nay, em dụ vài chục cậu bé tuổi nhỏ hơn con mình. Và bữa nay, dụ với một Mỹ đen. Đã lắm chồng ơi! Cặc nó đầy ắp lồn em. Sướng kinh khủng, em đang lên mây đây này! Ngồi thế này cặc nó mới vào hết và đụng tử cung em. Sướng chết người, anh ơi. Nguyễn gào thào thào bất tuyệt. Fred không hiểu gì hết. Mà chàng cũng chẳng cần hiểu làm gì cho meat. Cứ nằm phành ra đó, cho người yêu dụ đã đời. Bây giờ Nguyễn không động súng cối nữa mà sàng gạo. Hai tay Nguyễn chống lên ngực Fred, hai đầu gối quỳ trên thảm hoa, Nguyễn sàng vòng tròn. Hình như đã lắm hay sao mà Nguyễn la không ngớt! La vang nhà, la át cả tiếng ca của Frank Sinatra đang mùi mẫn trong cassette. Đoàn thò tay vào quần, cầm con cặc héo hơn cũng xục mạnh theo động tác sàng gạo của vợ. Đoàn muốn mua chút hương thừa của những ngày còn ân ái. Mà khúc gân bèo nhèo, eo xèo, chỉ gượng gạo, cứng lên một tý cho có chất rồi đầu vẫn hoàn đấy. Nó nhất định án binh bất động. Chàng đành chịu ngồi yên khoanh tay nhìn show sống động của vợ với Fred đang tiếp diễn.

Hơn mười hai giờ, Đoàn rời khỏi tử, ra dấu cho vợ biết chàng đói bụng lắm. Nguyễn gọi theo bảo mua cho nàng hai phần cơm Tây, xong ôm Fred dụ tiếp. Hình như Fred là nhân tình có thể làm Nguyễn ngây ngất, mê ly hơn ai hết. Vì Nguyễn chẳng rời Fred lấy nửa phút. Nàng hôn da thịt của Fred không còn sót chỗ nào. Fred hạnh phúc.

Chàng đang tắm trong hồ nước khoáng lác với một nàng tiên đẹp tuyệt trần, đẹp sâu mộng. Những cái nắc của Fred vẫn đều đặn, ung dung, chắc nịch. Tiếng rên của Nguyễn nghe náo nùng như tiếng chim ăn đêm kêu giữa trời khuya bão tuyết.

Phải có những lúc thật êm đềm như thế này Nguyễn mới thấy cuộc đời thật đáng sống. Và Nguyễn hoàn toàn không biết hoàn toàn không biết, từ sáng đến giờ, Chính từ nội trú đã về, đang nằm phòng bên cạnh, Chính nghe tiếng rên của mẹ chàng và của Fred. Chính đã bị quá kích thích, bò sang phòng Nguyễn. Nhưng lúc đó cánh cửa bị khoá chặt, nên chàng không sao vào được bên trong để xem lén cảnh Fred và Nguyễn làm tình. Chờ cho ông Đoàn đi khuất, Chính nhẹ nhàng mở hé cánh cửa, bò êm ru vào, không phải núp trong tủ, mà ngay kệ đựng sách, cách giường ngủ Nguyễn có một thước. Nghĩa là mọi chi tiết trên hai cơ thể Fred và Nguyễn đều rõ mồn một.

Ngoài kia, Fred ngừng đụ. Chàng rút cặc ra, đặt Nguyễn nằm lên giường. Chàng lấy hũ cream lúc nãy, trét vào lồn Nguyễn, rồi le lưỡi liếm sạch. Nguyễn co hai chân, phành háng ra cho Fred thoải mái bú lồn. Cái lưỡi Fred cũng là một vũ khí lợi hại. Nguyễn chưa từng được thưởng thức trước đây. Hai bắp vế non và hai đầu gối của nàng được chiếc lưỡi dài của Fred làm tê liệt mọi thần kinh. Fred cạp vào bắp chân mà "nhai" nhẹ, chàng ngậm cả trọn năm ngón chân sơn đỏ của Nguyễn vào mồm mà nut. Cái lỗ đít của Nguyễn đã được chiếc lưỡi của Fred ân cần liếm, rồi nut vào ngoáy. Mồ hôi hột ứa ra trên mặt Nguyễn. Nàng nhắm cứng hai con mắt. Miệng gào lớn:

- Chết má con ơi! Cho má sống thêm vài năm nữa đi con. Ôi chưa ai làm cho tôi sướng kiểu này. Sao con lại dám nut lưỡi vào đó hả Fred? Hả, hai ngón tay của con lại đút vào ngoáy lồn má nữa hả? Tôi có tới hai cái sướng lặn trời ơi! Làm sao thờ đây? Ôi hai ngón tay "mất dạy" nó đang khuấy lồn tôi. Ôi, nó đụng luôn tử cung của tôi nữa nè trời.

Nguyễn nhăn nhúm khuôn mặt, bỗng nước mắt trào ra. Thấy Nguyễn khóc, Fred sợ quá, hỏi:

- Sao thế? Bộ anh làm em đau hả?

- No! Don't stop! Không! Tiếp tục đi. Em khóc là vì quá tê tái. Đừng

có ngừng, Fred ơi. Anh ngừng là tôi cắn lưỡi tôi chết cho anh coi. Đừng ngừng con ơi! My son!

Fred khoái lỗ tai khi Nguyễn gọi chàng là con trai. Mà người sướng cuồng điên lúc bay giờ, phải nói là Chính đang đứng sau kệ sách. "Chết má con ơi", "Đừng ngừng con ơi".

- Tại sao em lại gọi anh là my son? Fred hỏi Nguyễn.

- Tại vì em đang bị "con quỷ thấp hèn hành hạ". Em phải nghĩ anh là con em, em mới khoái gấp triệu lần, Fred biết không? Anh phải tiếp tục bú lỗ đít em đi, ngoáy lồn em đi! My son!

Chính nhìn rõ hai ngón tay mập ù của Fred đang ngoáy lồn của Nguyễn, một cái lồn búp lên, mu cao và lông nâu đen rậm rạp. Hột le đỏ hồng. Nước lồn làm hai ngón tay Fred láng bóng. Cái lưỡi Fred dài như lưỡi chó, thọc vào, rút ra ở hậu moan Nguyễn. Hai bàn tay Nguyễn bóp nhuyễn như hai trái vú. Cặp mông thì nay lên không dứt, và mồm Nguyễn nói huyền thuyên như bà điên:

- Tôi ăn một lúc hai món ngon tuyệt trần. Con trai ơi, cứ vậy làm tới đi con. Má sẽ cho con hột xoàn, tiền bạc. Sướng không thể tả nổi. Làm như vậy không cần đụ cũng được.

Chính cảm cặc thủ dâm. Lần đầu chàng nhìn tận mắt lồn của Nguyễn, vú Nguyễn, toàn thân Nguyễn và đặc biệt nghe Nguyễn nói: "Má sướng quá con trai ơi!" Dầu biết mẹ chàng chỉ loạn trong tư tưởng, Chính vẫn sướng. Chàng ước mơ được phép nhảy ra, đẩy Fred sang một bên, để chàng được..Nhưng Chính hiểu điều đó chẳng thể xảy ra. Nhất là Chính biết rõ tính tình của mẹ chàng. Xem thế mà không phải thế. Vì nếu là thế, chàng đã không phải tình nguyện vào nội trú. Chàng đã táo bạo thử vài lần. Nhưng mẹ chàng như vách núi Trường Sơn, vững như Thạch Bàn, để chẳng có gì đáng tiếc xảy ra.

- Con ơi, hai ngón tay của con hay quá, nó linh động hơn con cặc nhiều lắm. Con liếm bớt nước lồn của mom đi.

Fred rút lưỡi ra khỏi hậu moan, liếm hai ngón tay, rồi liếm luôn cái khe nằm giữa hai mép lồn. Rồi chàng trườn lên ôm mặt nút lưỡi

Nguyễn. Trong khi Nguyễn đưa tay xuống, đâm cặc Fred vào lồn, bắt Fred khởi đầu lại một trận đụ kinh hồn, khiếp vía khác. Lần này, Fred để hai chân Nguyễn lên vai chàng. Tay Fred bợ mông đít Nguyễn cao lên, chàng quỳ thẳng đứng, để đầu cặc hích mạnh cái mông đóc và hột le Nguyễn. Thỉnh thoảng lại đâm sâu vào miệng lồn. Rồi lại rút ra hích mông đóc. Động tác? của Fred chỉ giản dị có thể, mà như ai mang cả đạo hùng binh đến đánh phá lồn Nguyễn. Nàng ngây ngất nói không thành tiếng, chỉ âm ư, rên thê thiết như con vật bị thọc huyết sắp chết.

Đến khi Fred cầm cặc, ngoáy lỗ lồn Nguyễn như chùi chảo, thì mười đầu ngón tay Nguyễn bấu sâu vào cườm tay Fred. Máu chàng tuôn ra. Fred cắn răng chịu cho đến khi Nguyễn chấm dứt cơn sướng đang tàn bạo làm cả hai người tê điếng. Và, đó là lúc Chính cũng phọt ra những tia hồ trắng xóa, bắn vương vãi dưới đất, Chính đã vô tình hít hà lớn quá, làm Nguyễn quay lại. Mắc cỡ quá, Chính lăm lũi bỏ đi..

- Ai vậy? Fred hỏi.

- Con trai em. Nguyễn trả lời.

Rồi nàng nhìn những mảng khí trắng của Chính rơi vương vãi trên thảm hoa, lòng Nguyễn như có cái gì dày vò, ăn năn kinh khủng. Nguyễn hoàn toàn không biết Chính đứng đó chứng kiến trận làm tình chí tử của Fred với nàng cả giờ đồng hồ. Nàng ăn năn bởi đã vô tình gọi Fred là con trai để cho sự lăng mạn ở Chính vỡ bờ, vượt ranh giới, đến phải thủ dâm.

Nguyễn ngồi day, choàng áo kimono, rủ Fred mặc quần áo ra dùng bữa ở phòng ăn. Nàng ghé lại gõ cửa phòng Chính, để rủ Chính cùng ăn trưa. Chính mở cửa. Chàng không dám nhìn thẳng mẹ, giống hết tâm trạng khi chàng đứng ở hành lang, nhìn Nguyễn mặc đồ tắm đi ngang qua, và cũng giống hết tâm trạng khi mẹ chàng khám phá ra những bức tranh chàng để trên băng ghế sau xe toàn là hình Nguyễn mặc đồ tắm.

Sự đứng đắn, cái ngừng chân lại, cái ngoảnh mặt quay long của Nguyễn như chiếc neon đỏ rực sáng rực lương tâm u tối của Chính. Những tia sáng đó làm Nguyễn sáng ngời như hào quang và làm

Chính kính phục nàng.

- Con ra ăn trưa với mẹ. Nguyễn nói tình bơ như không có gì xảy ra trước đó năm phút. Hình như nàng cũng cố làm ra như thế để giải tỏa mặc cảm của Chính.

Chính bước theo nàng ra tới bàn ăn và Nguyễn giới thiệu:

- Fred, bạn của mẹ. Còn đây, Chính con trai em.

- Cảm ơn anh đã làm cho mẹ tôi hạnh phúc.

Không biết Chính có khen Fred thật tình không mà mặt chàng buồn man mác. Nguyễn xếp thức ăn ra, mà mặt nàng thì theo dõi từng cử chỉ của Chính, rồi bảo hai người đàn ông:

- Hai anh em dùng hai phần cơm Tây đi nhé. Mẹ ăn trái cây với phó mát. Cử ăn. Ăn nhiều, người sở ra khó coi lắm. Nguyễn vẫn đóng kịch cho Chính hoàn toàn tự nhiên hơn:

- Mẹ nghe con có người tình lớn tuổi, cũng tên là Nguyễn?

- Dạ, nhưng không còn nữa, sau khi Thắng bị mẹ đuổi ra khỏi phòng. Hình như con vô duyên với những người đàn bà tên Nguyễn.

- Thế thì hãy tìm những cô bé có tên khác mà yêu.

- Dạ..Chính dạ giọng tiểu nữ, hệt hang, buồn xo.

Luôn luôn, mỗi khi Chính tìm cơ hội để tấn công, thì Nguyễn là người can đảm đẩy lui. Vì như nàng nói với Fred "Em có sự suy nghĩ riêng. Em biết điều nào tội, điều nào không. Và em cũng tuyệt đối không a dua với tội lỗi". Bị hệt hang vì câu trả lời của mẹ, Chính bắt sang chuyện khác:

- Con nghe em Tuyết bảo mẹ có vài cậu bồ tuổi nhỏ thua con?

- Có chứ. Sao không? Mỗi người có một sở thích. Miễn sở thích đó không làm thong thả đạo đức.

Không chịu thua, Chính vẫn có dành lấy phần thắng:

- Vậy sao mẹ lại làm tình với tình nhân của Tuyết?

- Trường hợp này thì con cứ xem như mẹ với Tuyết xài chung một chiếc xe. Tình nhân chưa phải là chồng. Vì một đàn bà có thể có nhiều tình nhân, nhưng chồng thì phải một! Cũng như giữa mẹ, con, chỉ có một mối tình duy nhất: đó là tình mẫu tử. Mình có thể sống lãng mạn. Không thể để lãng mạn thành sự thật. Mẹ hiểu con đang suy nghĩ gì. Cả mẹ nữa. Nhưng phải cố đừng để thế gian cười mẹ, người đàn bà mất nết! Con có thể trẻ dạ, non lòng, hành động bộp chộp, thiếu suy nghĩ. Nhưng mẹ, tuyệt đối không thể làm chuyện của súc vật.

Một hơi dài, không dứt, Nguyễn hạ đo ván thằng con trai suýt có hành động bộp chộp. Mà Nguyễn nói chuyện bằng tiếng Anh để Fred hiểu, vừa giữ lịch sự người chủ nhà. Chính như con gà chọi bị sưng lông, gãy cánh, đành bỏ dở bữa cơm, xin phép mẹ và Fred, vào phòng riêng, đóng cửa. Fred đưa tay bắt tay Nguyễn, tỏ vẻ thân phục giai nhân.

Nguyễn muốn nói một lần như thế, cho dứt khoát. Sau bữa cơm, Nguyễn lại dẫn Fred vào phòng, tắm cho nhau, đắp lông cho nhau. Ngay trong bồn tắm, Nguyễn đã mây mưa bão táp ngợp trời với Fred cho đến chiều tối mới tan trận. Đáng lẽ ngày mai, vào lúc chiều, Chính mới phải trở lại nội trú. Nhưng chàng đã khăn gói, lái xe vào đó ngay sau khi mẹ chàng dẫn Fred vào phòng tắm. Chính không muốn nằm đó, lát nữa, phải nghe thêm những âm thanh rên la đầy kích dục. Chàng đã hiểu hơn về thể đứng của mình, từ hôm đó. Chính đánh giá lầm về người mẹ có dâm tính. Chính hiểu leach một đôi khi, mỗi lần chàng bắt được những phút lãng mạn. Không thể để lãng mạn thành sự thật.

Nguyễn còn nói thêm như lời xưng tội: "Mẹ hiểu con đang suy nghĩ gì. Cả mẹ nữa. Nhưng phải cố đừng để thế gian cười mẹ, người đàn bà mất nết..Mẹ, tuyệt đối, không thể làm chuyện của súc vật!"

Biên giới tình mẫu tử đã dựng lên, sừng sững như vạn lý Trường Thành. Chính, dù đang mang dòng máu dâm của mẹ, chàng cũng phải mở mắt, hiểu: chàng không phải là súc vật.

Chương XIX

Bây giờ, Chính đã thực sự trở thành một người lớn, chín chắn, đáng hoàng hơn, thông mẹ nhiều hơn. Chàng về nhà mỗi cuối tuần, tôn trọng những gì Nguyễn và Tuyết đang hưởng. Để tránh sự doom ngó của thiên hạ, Nguyễn cho phép Tuyết đưa Fred về nhà mỗi lần Tuyết cần làm tình. Hai mẹ con đã thoả thuận: "Hai người dùng một chiếc xe". Không phải doây là lần đầu. Trước đây, Tuyết đã xin phép mẹ hưởng kép nhí của Nguyễn như Vinh, Dũng. Cho nên chuyện đã thành thông lệ. Cứ thích, là hưởng chung.

Giữ đúng lời hứa, nên tối hôm qua đụ xong Fred, Nguyễn gọi ngay cho bà Hải:

- Alô, em. Nguyễn đây chị. Xong cuộc là em gọi chị ngay.

- Gớm, em gái của chị đụ một trận lâu suốt ngày thế à?

- Là ít đấy chị. Có khi thâu đêm luôn. Đến sáng lại đụ tiếp. Sao ? Cậu bé 15 tuổi của em đâu rồi? Tiên gì, chừng nào gặp? Lúc sáng, nghe chị gọi, em đang bận đụ như tử với chàng da đen. Nó làm đã quá, em quên bố nó hết các kép nhí v.v. Cho nên em trả lời cho có lệ. Chị đừng giận em nhé!

- Không đâu em gái! Chị thông cảm mà. Đang đụ mà có ai gọi điện thoại đến làm như phá đám. Dễ nổi sùng lắm. Chị biết mà. Đây này, cậu bé tên là Cẩn, trẻ lắm, người Nam. Tuần rồi đi nhảy đầm ở nhà người bạn bất ngờ chị làm quen được với cậu ta. Chị thì có máu thích đụ trẻ con. Càng nhỏ càng tốt. Nó đụ được thì mình cho đụ. Còn không, mình bắt nó bú lồn. Xong mình lại bú nó, hút tinh khí trẻ con, mình sống lâu và khoẻ người ra đấy Nguyễn ạ! Ông Đặng Tiểu Bình của Trung Quốc nhờ bú lồn trẻ em mà thọ đến 93 tuổi đấy! Bà Từ Hy thái hậu ngày xưa mỗi đêm bú cặc năm, sáu cậu bé mà thọ gần 100 tuổi. Chị mách cho em để em tìm mấy cậu nhí mà bú, mà đụ.

- Thì em vẫn làm đấy chứ. Có điều chỉ mới bắt đầu có hơn tháng nay. Còn suốt 10 năm qua, em như đoá hoa không được tươi. Với lại tìm trẻ con đâu phải là chuyện dễ!

- Em khỏi lo Chị sẽ cung cấp đầy đủ. Cứ chi ngọt như em đã làm cho

bọn Dũng, Vinh, Lạc.là của nào cũng có. Nói thật, nếu em muốn, chị cũng có thể cho em hưởng bọn nhỏ có 12, 14 đang học trung học. Trẻ con ở Mỹ nó rành chuyện đu đéo như ăn cơm bữa. Cuối tuần này chị dẫn Cẩn đến cho em hưởng. À này, weekend này cậu Chính con trai em, có về không vậy? Chị muốn thử cậu ta.

- Dạ có. Và em cũng có nói qua với nó về chị. Cháu đang chơi chị đó. Với cháu, chị khỏi cần chi gì cả. Cứ đu sao cho hay là được! Bây giờ cháu là "người lớn" rồi..À này, lúc này chị bảo, nếu em muốn, chị cũng có thể giới thiệu cho em những cậu 13, 14 hả?

- Chứ còn gì nữa. Chị có mấy bà bạn già trên 50, mê và thèm của này lắm. Chúng nó bú lồn còn sướng hơn mấy kếp lão nhà mình nữa em ạ. Có khi lông lồn đã bạc, mà ngày nào cũng bắt chị dẫn đến cho bà ấy một cậu 13. Đánh đấm nhau suốt ngày, tối mới thả cho thẳng bé về.

- Mười ba, mười bốn thì cặc dài ra làm sao mà biết đu? Em chưa tưởng tượng nổi mình có thể ôm một cậu bé 13 mà đu, không phải là kỳ, mà nhớ ngộ nó chả biết tí gì.

- Lúc đầu, chị cũng nghĩ thế. Nó như cháu nội của mình chớ bao nhiêu. Thế mà đầu vào đấy. Kỹ thuật và kinh nghiệm trên giường của chúng nó mình phải gật đầu báỉ phục. Chị đang cặp một cậu 14, tên Liêm. Nó đâm đến độ chị gần như bỏ chạy. Nó bú lồn là phải từ hai đến ba tiếng. Mình ra xong nó lại đòi bú. Còn đu thì.thôi, càng nói càng chảy nước miếng, chịu không nổi. Nứng lắm rồi đây này.

- Mười ba, mười bốn? Chúng nó đã có lông dài chưa?

- Sao lại không? Nó không rậm rạp như cá kếp lão. Nhưng thú vị là ở chỗ đó. Rau non mà em. Cặc còn dính da quy đầu, trắng phau. Nước khí còn loãng. Ừm, nói thèm quá! Chị để em thử bé Cẩn này xong, rồi sẽ đưa đến em vài cậu nhí 13 cho em hưởng. Thôi nhé, gặp lại cuối tuần. Nhớ bảo Chính chờ chị. Bye!

Đặt điện thoại xuống, Nguyễn kéo chăn lên tới cổ nằm miên man với những gì bà Hải nói. Nàng vẫn thắc mắc làm sao con trai 13, 14 biết làm tình? Nếu nó biết, chắc Nguyễn sẽ mê lắm, vì nàng là bà chúa thích đu trẻ em. "Có bà lông lồn đã bạc, mà ngày nào cũng bắt chị

đưa đến cho một cậu 13". Nguyễn chưa thử qua, nhưng nghe bà Hải diễn tả, Nguyễn lâng lâng, mơ hồ, tưởng tượng cảnh đụ, bú của một chị lớn tuổi với một trẻ em, chắc là thú vị lắm ! Nếu không thật sự khoái lạc thì nó cũng mang đến cho mình thứ cảm giác lạ. Tự nhiên Nguyễn thèm quá. Thèm có ngay một cậu bé 13, Nguyễn sẽ chính tay lột truồng nó ra, tắm cho nó, xúc nước hoa cho nó và bắt nó bú lồn. Nguyễn sẽ nhìn vào kiếng để xem, để sướng như cảm giác ăn một trứng vịt loan. Tuy non mà bổ vô cùng.

Nguyễn vặn tí nhạc Trịnh Công Sơn. Nhắm mắt lại tưởng tượng có một thằng bé 13 đang nằm ôm Nguyễn. Rồi nàng tự cho tay xuống xoa lồn và bảo bằng giọng mơ hồ:

- Em xoa lồn chị đi. Bú chị cho hay, rồi đút cặc vào đụ.

Một ngón tay, chỉ một ngón thôi, Nguyễn rà cửa mình rồi đâm vào nhẹ nhẹ, thụt. Nguyễn cố hết sức làm đủ cánh mà sao nó vẫn không đạt được tuyệt đỉnh. Tức quá, Nguyễn quay số bà Hải và phàn nàn:

- Chị ác quá. Khi không gieo vô đầu em hình ảnh của những cậu bé 13, 14 tuổi, để em thèm nhỏ giải ra. Em dùng một ngón, tưởng tượng nó là cặc của một cu cậu..Mà sao vẫn không tới nơi. Có cách nào chị dẫn tới cho em một bé con tuổi đó, cho em hưởng ngay. Bao nhiêu cũng được. Em thèm lắm chị ơi!

- Khiếp! Đâm thế là cùng. Bây giờ có thằng này, nó là của bà Phán Quỳ. Chị cúp cua của bà ấy một bữa, dẫn nó đến "hầu" em ngay. Nhớ chi cho đẹp nhen.

- Chị còn lạ gì tính em nữa. Thích thì bao nhiêu cũng chi.

- Xong, chị đến trong vòng 30 phút!

Nguyễn hạnh phúc, hồi hộp nằm chờ. Ba mươi phút nữa nàng sẽ được ái ân với cậu bé 13 tuổi! Nàng vươn vai trên mình, triển chân, tự khoái lạc với cảm giác lạ từ hồi giờ chưa có. Nó là của bà Phán Quỳ, như vậy có nghĩa là thằng bé đã sành sỏi kinh nghiệm phục vụ người lớn chứ không phải là tay mơ! Điện thoại reo:

- Alô. Dừng đây Nguyễn. Hai tuần rồi không gặp em, nhớ quá.

- Em cũng nhớ Dũng lắm. Nhưng, nói thật, bạn lu bù với một lô kếp nhí, nên em quên không gọi thăm anh. Nhớ nhất hàm ria Clark Gable của anh.

- Tối nay anh lại đón em đi Hyatt Hotel nữa, được không?

- Tối mai đi. Vì hôm nay em lại "bận" với một em bé 13 tuổi, mới tinh. Xin lỗi nhen. Tối mai, đừng quên nhé!

- OK! Chúc người đẹp hưởng một ngày vui. Tối mai!

Đối thoại của Nguyễn bây giờ với các nhân tình nhí hồn nhiên như gái mới lớn lên. Hồn nhiên và chân thật. Có sao nói vậy, không gian dối, lừa gait. Mà rồi tình nhân đến với nàng vẫn không ngớt!

Chuông gọi cửa. Bà Hải đến. Nguyễn choàng áo kimono ra đón. Bà Hải đưa cậu bé 13 tuổi vào, và giới thiệu:

- Chị Nguyễn, bạn thân, rất thân của chị. Còn đây là Lập, 13 tuổi. Nguyên cho chị gửi Lập ở đây chơi, chiều tối chị sẽ đến đón. Em ở đây chơi nghe Lập. Coi chị Nguyễn như bà Phán Quý, và tự nhiên như người nhà..

Vừa nói, bà Hải vừa nháy mắt tinh nghịch với Nguyễn xong từ giả ngay. Nguyễn mời Lập bước vào bên trong, xong khoá chặt cánh cửa. Bà Hải gửi Lập cho Nguyễn giống như gửi con một babysister. Vì, Lập nhỏ quá. Nhỏ ngoài sức tưởng tượng của Nguyễn. Sự trang hoàng sang trọng của phòng ngủ Nguyễn, nhất là mùi nước hoa thơm ngát, làm thằng bé choáng ngợp. Lập chỉ bước được ba bước là đứng sững lại, nhìn Nguyễn không chớp mắt.

Lập nhìn kỹ nhất là đôi bàn chân thon nhỏ, trắng ngần, sơn móng đỏ của Nguyễn. Nàng không mang dép. Chân trần như thế mà bước lên tấm thảm màu rượu chát có thêu hoa. Nguyễn cũng nhìn cậu bé. Cái nhìn của Nguyễn bây giờ khác với cái nhìn khi nàng si mê, chăm chú trước một thanh niên cường tráng khoẻ mạnh như Fred, như Cường. Cảm giác của Nguyễn bây giờ như người vừa hái quả dưa xiêm chín tới, sắp chặt ra uống nước, ăn cơm non của nó.

Thấy Lập đứng nhìn mình chết trân, Nguyễn khoát vài động tác vừa làm duyên, vừa gợi dục cho cậu bé si mê hơn. Như Nguyễn chống một tay ở cạnh sườn. Tay kia thò vào áo, thoa thoa phần da ngực trên vú. Hay liếm môi cho ướt, mắt mờ màng, nhoẽn cười khêu gợi. Lập thấy Nguyễn trẻ và đẹp gấp trăm lần bà Phán Quỳ. Bà Quỳ tóc đã muối tiêu, trên 50 tuổi, vú sệ, bụng phình ra vì đẻ nhiều. Lập đụ bà Phán Quỳ là để kiếm tiền, để thoả chút dục vọng thích làm tình với người già. Không ngờ bà khoái chi tiền nhiều quá, làm ngày nào Lập cũng phải đến "phục vụ". Hôm nay, gặp Nguyễn, Lập sửng sò, kinh ngạc trước nhan sắc chim sa cá lặn của Nguyễn, đến nỗi cất bước đi không muốn nổi. Vịn vai Lập, Nguyễn hỏi nhỏ:

- Em bao nhiêu tuổi hả Lập?

- Dạ 13 tuổi 5 tháng. Nhưng chị yên trí là em "lớn" hơn tuổi mình có.

Nguyễn cười khúc khích vì thấy cậu bé lém liếng. Cậu sợ Nguyễn chê nhỏ nên đã nói phở đầu cho Nguyễn yên trí.

- Sao chị cười? Chị không tin em lớn hơn 13 tuổi hả?

Nguyễn hơi lắc lắc cái đầu mà dán sát vào Lập:

- Chưa thấy, chưa tin. Chị có nghe bà Hải bảo em là bồ bà Quỳ?

- Dạ bồ thì không đúng. Em là "thợ" thì đúng hơn. Làm sao em chọn một bà lớn hơn má em để làm bồ được.

- Em là thợ?

- Dạ không hơn, không kém. Em chỉ đến, làm cho bà ấy thoả mãn, lấy tiền. Như vậy là thợ chứ còn gì?

- Thế hôm nay em cũng đến đây làm "thợ"?

- Ban đầu em cũng nghĩ thế. Nhưng bây giờ thì không.

- Tại sao?

- Tại sao hả? Chị nhìn chị trong kiếng không biết Trời cho chị đẹp?

Đẹp như chị thì đâu cần gì bọn thợ quèn như em. Cho nên, em biết hôm nay, nếu "có gì xảy ra", chẳng qua chị muốn đổi món cho ngon miệng. Dầu sao, nếu được nằm với chị trên giường, em sẽ mang hết tài nghệ và kinh nghiệm, trong muôn mặt, làm hài lòng chị. Làm được chuyện đó, còn hơn "lãnh lương" thợ! Và nếu được, em tình nguyện làm thợ cho chị suốt đời, không cần lãnh lương.

Nguyễn dìu cậu bé lại ngồi trên chiếc giường Ý vì nàng chột cảm động về lời lẽ chân thành của Lập:

- Chưa gần em, mà chị đã khoái lắm. Nghe chị hỏi: em vừa bảo sẽ mang hết kinh nghiệm và tài nghệ để làm hài lòng chị. Như vậy em đã biết làm tình từ lâu?

- Em nói chị đừng cười Em biết bú lồn năm 11 tuổi, còn đụ thì chỉ vài tháng nay thôi. Người đầu tiên em đụ không phải bà Phán Quỳ. Mà là dì Hải lúc nãy. Mà dì Hải là em bà con của mẹ em. Anh Quang, con dì Hải đụ mẹ em. Nên dì Hải dụ em qua nhà, đụ lại "trả thù"! Còn bà Phán Quỳ, thì em đụ để lấy tiền. Thế thôi.

- Thế còn năm 11 tuổi em đã biết bú lồn. Mà bú ai?

- Chuyện đó chết em mang theo. Sẽ không bao giờ nói cho ai biết. Trời cạy miệng, em cũng không nói. Xin chị đừng bắt em phải khai. Tội nghiệp em!

- Thôi em không muốn nói thì thôi. Chị không ép.

Rồi Nguyễn liên tưởng: có thể nào Lập là một Chính thứ hai không? Có gì bí ẩn mà Trời cạy miệng Lập cũng không nói? Hèn chi lúc mới gặp Lập, Nguyễn thấy đôi mắt cậu bé có cái gì buồn xa xăm, u ẩn, bí mật. Miệng Lập thì tươi như đoá hoa. Mà đôi mắt thì như trăng mùa thu. Và tình nhân của Lập lại là những chị già: Bà Hải, bà Phán Quỳ, rồi bây giờ đến Nguyễn.

Nguyễn cầm hai vai Lập, quay cậu bé đối diện với mình. Nàng nhìn Lập nhu nhìn một đĩa bê thui, sắp được nàng cầm đũa gắp từng miếng, chấm tương, ăn ngấu nghiến. Máu dâm đang sùng sục dâng lên trong từng tế bào Nguyễn. Nàng kéo Lập sát vào hơn, ôm mặt Lập, dùng mũi hôn như hôn một đóa hoa mới nở vừa được hái ngoài

vườn. Nguyễn khoái trá đang làm chủ một búp măng tươi, mát, đầy sinh lực của tuổi 13. Mặt Lập hồng lên, không phải vì bền lễn, mà vì máu dâm trong em cũng đang toả lên. Vì thật gần, Lập tận mắt nhìn nhan sắc khuyển thành của Nguyễn. Tóc, lông mày, mắt, mũi, nhất là cặp môi, lúc nào cũng rực lửa tình dục, lúc nào cũng chờ sẵn ăn tươi nuốt sống bất cứ ai Nguyễn đam mê, thèm khát.

Với Lập, Nguyễn đam mê, thèm khát kiểu khác. Dĩ nhiên có tình dục, nhưng cộng thêm cái tâm lý một chị già tuổi đáng má, mà ôm trong tay một cậu bé con mới nứt mắt, mới biết đụ có vài tháng. Lập khỏi cần cỗi quần, khỏi cần thoát y, Nguyễn cũng đoán biết "trái ớt" của Lập nhiều lắm chỉ to hơn ngón tay cái một tí, và lông thì tượng trưng mọc cho có chất. Bà Hải, bà Phán Quý có thích thú, chắc chỉ trong khi Lập bú lồn là cùng.

- Em cởi áo cho chị đi.

Lập lần hai bàn tay hơi run run lên cởi một, rồi hai cúc áo kimono. Đến nút thứ ba, thì toàn thể hai trái vú căng cứng hồng hào của Nguyễn lộ ra. Hơi thở Lập bắt đầu loăn xộn. Thỉnh thoảng em thở hắt ra thật nhẹ. Hai trái vú nay không thôi, thì cả bà Hải và bà Phán Quý cũng chẳng ai có thể so sánh nổi. Nguyễn để Lập hoàn toàn tự do, tò mò, táy máy, như một cậu bé bò vào phòng đồ chơi. Vú Nguyễn đẹp quá đến độ Lập không dám sờ vào, chỉ nhìn sững sờ như bị thôi miên. Lập cho tay thấp xuống, kéo cái thắt lưng khỏi áo Nguyễn, hai bắp đùi trắng tươi nằm hai bên chùm lông nâu đen rậm rạp, quần tít.

Tim Lập khua trống. Lông đó khác với lông muối tiêu của bà Hải, bà Phán Quý. Nguyễn cố tình dang hai bắp đùi. Lập thiếu đường lọt hai con người ra ngoài khi thấy cái lồn bum búp, no cao của Nguyễn. Lập ngược lên, nhìn Nguyễn như cám ơn bà chị đã cho cậu trọn quyền tự do ngồi ngắm toà thiên nhiên thiết đẹp thần sầu. Chốc chốc, Lập lắc đầu và nói:

- Đẹp quá chị Nguyễn ơi!

Câu nói thật giản dị, đơn thuần. Nhưng giọng của Lập là cả rừng yêu thương bát ngát. Nhan sắc trời cho của Nguyễn đã thu hết hồn vía, tim óc của Lập mất rồi.

- Em chưa cởi hết ra cho chị mà.

Lập lại "kính nể" đưa hai tay lên, tuột cái kimono ra khỏi hai bờ vai trắng ngần, thon nhỏ của Nguyễn. Mặt Lập lại hừng đỏ lên như mặt trời mới mọc. Tí mồ hôi đã vã ra trên trán, làm khuôn mặt non dại của Lập như đang chạy ngoài nắng mới về. Quái lạ, cái máu lãng mạn của Nguyễn lại về, ngượng ngùng, hành hạ Nguyễn. Bất giác nàng bảo:

- Con cũng cởi áo quần ra đi, rồi mình đụ..thật lâu.

Thằng bé chăm chăm nhìn mắt Nguyễn. Mặt nó như thằng say, mắt nó bỗng mất hết thần sắc, môi run run, tay quờ quạng, nắm chặt hai vai Nguyễn hồi nhỏ, khẩn cấp:

- Cái gì? Nói sao? Mình sẽ đụ hả? Chớ không phải chỉ bú lồn không thôi sao?

Nguyễn im lặng, mím cười thích thú. Thích thú như một gián điệp vừa phát hiện một điểm bí mật của địch quân, rồi nói rất chậm:

- Con đã bú lồn má đâu. Hãy bắt đầu đi, ngay tức khắc.

Chương XX

Lập đứng thẳng day, cử động như thẳng điên. Lập vội vàng cởi áo, rồi cởi quần, xô Nguyễn nằm ngửa ra, banh hai bắp vế, húc đầu vào lồn Nguyễn, hùng hục như tằm ăn lên. Nguyễn như khán giả đang thưởng thức vở tuồng do nhi đồng trình diễn. Mỗi thứ thiếu một chút, mà sao nó hấp dẫn, linh động, lôi cuốn từng chập, từng phút. Khán giả Nguyễn môi chu lên thành chữ O. Mắt trợn chỉ còn lòng trắng. Cằm ngược cao, thở hồng hộc như đang chạy nước rút. Không phải sướng thuần túy. Nó trộn cái thú vị lạ lùng, mà chưa lần nào nàng có với người lớn.

Giống như ăn mà cứ sợ thiếu, sợ hết. Phải lừa, phải nuốt, phải ngón lẹ vào, phải gấp liên tục, bất tận!!! Lập bú lồn theo bản ngã thèm khát, chứ không có chút tình yêu, Nguyễn nghĩ thế! Đó là Nguyễn nghĩ thôi, còn nội tâm lúc bấy giờ của Lập, thì chỉ có Trời biết! Lập càng vội vàng bú vụng về, Nguyễn càng tê tái khoái lạc, mới lạ chứ. Tiếng rên và cách quần quai của nàng cũng khác lạ hơn tất cả mọi lần làm tình trước đây. Thỉnh thoảng, Nguyễn ngóc đầu lên, nhìn nhận diện thẳng bé để như biết chắc đó là Lập, chứ không phải người khác.

Lập cũng thế, lâu lâu phải nhìn bộ lông lồn đẹp của Nguyễn, cái mu búp tròn lồn Nguyễn để yên trí rằng đó là của Nguyễn chứ không phải của "ai" khác. Lập ngậm vào hột le nút thật lâu như bé con bú vú. Dần tỉnh cơn mê, Lập mới thực sự trở tài nghệ, banh rộng hai mép lồn Nguyễn ra, dùng lưỡi quét êm đềm lên xuống. Rồi đột xuất đâm thẳng lưỡi vào lỗ lồn, ngoáy, móc, làm nửa thân dưới của Nguyễn rung như cây trước gió.

- Hay quá con trai ơi. Ai dạy mà con bú tuyệt vời quá vậy? Bú cho lâu nghe con! Đến khi nào má ra mới ngừng nhen.

Lập nhấn mạnh cái lưỡi vào mòng đóc của Nguyễn móc.

Bây giờ thì Nguyễn công nhận Lập có kinh nghiệm thật. Bởi vì không phải Lập chỉ móc mòng đóc bằng lưỡi, mà hai ngón tay mặt còn thọt vào lồn Nguyễn mà đụ. Ngoán tay cái thì chà nhẹ hột le. Ba thứ sướng cùng một lúc khiến hai đầu gối Nguyễn rung chuyển không ngớt. Lập liếc lên thấy mặt Nguyễn cuồng si, dâm đãng, la hét. Lập thích thú vì những chiêu Lập đưa ra đều có tác dụng mạnh, làm bà

chị chịu không nổi. Hai tay Nguyễn quơ quơ lên không trung. Lưng ễnh lên quần quai. Bỗng, Nguyễn tuốt chiếc nhẫn hột xoàn đeo trên tay, cầm ngón của Lập, đeo vào, không nói một tiếng.

Lập khoái quá. Món quà thưởng đầu tiên của bà chị. Cậu bé càng hăng say hơn như? một du kích vườn vừa được quàng khăn đỏ, không cần biết chết sống là gì, cứ xông lên, tiếng công vũ bão. Nước lòn của Nguyễn? là nước lòn nhà giàu. Nguyễn tắm xà phòng nhà giàu, tắm nước hoa đắt tiền vào khắp âm hộ. Mùi thơm độc đáo hấp dẫn đó không thôi, đủ làm Lập mê mẩn tâm thần. Đầu cần gì phải nhìn hột le, hai mép lòn đỏ, cái lỗ sâu hoắm cũng màu đỏ, như màu ho quỳ ngày teat..

Đầu óc Nguyễn đang lảng mạng những gì thì cũng chỉ có Thượng đế biết. "Mình chỉ nên lảng mạng ở những phút lảng mạn. Đừng để lảng mãng thành sự thực!" Nguyễn bảo thế với Chính. Mỗi lần Lập hầy tới, ấn cái lưỡi móc mòng đóc, là Nguyễn ngưỡng cổ lên, hú một tiếng thê thiết. Bà Phán Quý trả tiền cho Lập hậu hĩnh cũng chỉ vì cái món đó. Lập có thể liên tục bú như thế suốt hai ba tiếng đồng hồ mà không mỏi lưỡi. Nhưng Nguyễn chỉ chịu được có non nửa tiếng, thì nâng cặp mông lên cao, nhấn cái mặt Lập vào sát lòn. Nàng ra ào ào như nước trong miệng Lập.

Cậu bé nuốt hết, xong le lưỡi kiểm gọn, gạch bóng hai bắp vế. Lập trườn lên hôn mặt Nguyễn và hỏi khẽ:

- Em làm chị vừa lòng không?

Nguyễn chả mở mắt, đầu ngoẻo sang một bên, thờ dốc, và gật đầu. Chưa bao giờ nàng ra nhiều như thế từ ngày lấy chồng. Nàng ôm cứng Lập nút lưỡi. Cảm giác dụ một trẻ con vẫn làm Nguyễn ngây ngất khoái lạc. Nhìn kỹ Lập. Thằng bé non choẹt. Lập là một bé con 13 tuổi đang nằm ôm Nguyễn nút lưỡi. Hơi thở Lập thơm lạ lùng. Nó giống giống với mồm một em bé mới mọc răng, còn thơm mùi sữa..Mười ba tuổi mà đã bú lòn làm nàng ra hết một lần? Mười ba tuổi, vẫn còn nhỏ thua con trai đầu của Nguyễn đến sáu tuổi. Làm sao sáng nay nàng bỗng được điểm phúc ôm cậu bé non nớt như thế mà làm tình? Nguyễn để cậu bé này được mà! Cho nên trong cơn sướng, thỉnh thoảng Nguyễn chột nói những câu như: "Con bú lòn mẹ sướng quá con ơi!"

Hình như có sự trùng hợp nào trong câu nói đó, khiến Lập sững sờ người, xông tới, nỗ lực phục vụ chí tình bà chị đẹp như tiên. Nó đang nằm trọn trên người Nguyễn, nút lười mê man, làm chủ hoàn toàn tấm thân ngà ngọc vừa mới cho miệng nó no ứ một ngụm nước lòn thơm ngát.

Nguyễn lật Lập nằm ngửa ra để "khai phá" thêm vườn rau non buổi sáng. Bỗng mắt nàng trọn to lên khi nhìn thấy con cặc to kỳ dị của Lập:

- Em phải nói thiệt cho chị biết, em bắt đầu đụ từ bao giờ?
- Em đã khai thiệt cho chị biết, em chỉ bắt đầu từ vài tháng nay.
- Vài tháng làm sao của quý của em to kinh hồn vậy?
- Tại em bị bú cặc cũng hồi 11 tuổi. Chắc chị lại định hỏi ai bú chớ gì?
- Đúng, Dì Hải, hay bà Phán Quỳ. Ai bú em?
- Trời cạy miệng, em không nói. Chị đừng giận em. Em đã nói chết mang theo. Dù đã đứt khoát không còn trò chơi đó nữa. Nhưng nỗi ám ảnh vẫn theo em từng phút.

Nguyễn lại mủm mỉm cười vì hình như nàng đã thấu hiểu được ba phần tư nỗi thầm kín riêng tư của? Lập. Nằm song song với cậu bé, Nguyễn cho tay nâng niu khúc gân cứng ngất đang chống ngược? của Lập. Nguyễn nhìn những sợi lông măng mới mọc loe hoe của Lập và để hồn theo những ý nghĩ dị kỳ, hoang đường, lãng mạn. Nàng cứ tự hỏi: tại sao Lập quyết định dấu kín. Trò chơi đó với ai mà Lập đã dứt rồi, nó vẫn còn theo ám ảnh?

Quả tình cặc của Lập to thật! Dù nó không dài như của người lớn, nhưng mập như trái chuối sứ. Nguyễn đưa môi vào hôn khe khế. Rồi đưa mũi vào hít "đọt hoa" non đó. Nó vẫn thơm mùi da thịt trẻ con. Mùi thơm này người lớn dứt khoát chẳng ai còn. Cho nên Nguyễn cứ ngửi và hít say sưa khúc gân cứng đó của Lập, mà chẳng thấy chán:

- Cặc của con đẹp quá con trai ơi! Thơm quá là thơm! Ngửi hoài

không chán. Chắc mong phải giết Lập từ nay bà Phán Quỳ, để mỗi buổi sáng, tội mình đụ nhau như vậy hoài.

Lập sướng tê người, vì Nguyễn vừa nói điều nó muốn. Nó muốn không làm "thợ" cho gái già Phán Quỳ nữa, tới đây ôm thân hình đẹp, thơm phức của Nguyễn, sướng hơn. Lập bất ngờ nhìn chiếc nhẫn hột xoàn trên ngón tay mình. "Tiền công" này của Nguyễn cũng lớn và hấp dẫn gấp ngàn lần của bà Phán Quỳ. Mừng tượng lại những buổi sáng phải vác xác lại ôm bà Quỳnh mà bú lồn và đụ, Lập rung mình.

Cổ truồng ra, thân hình phì nộn của chị già 58 tuổi, trông chả còn chỗ nào hấp dẫn. Hai vú to, sệ xuống phía dưới. Bộ lông lồn xum xuê như chỏm tóc màu muối tiêu, che hết cái háng của bà. Bụng thì lúc nào cũng như đang có chửa vì đã mang nặng đẻ đau đến tám đứa con. Vậy mà bà vẫn còn dâm đặc biệt. Hể Lập đến là bà cổ truồng ra trước, cầm trái chuối già đụ một mình cho Lập xem chán rồi mới bắt thằng bé banh lồn bú vài tiếng.

Nắm ngón tay Lập vào quây lồn bà là thường như cơm bữa.

Lãnh được một trăm của chị già, Lập không những mỗi cả lười, cặc, mà luôn cả hai bàn tay như vừa đi cử tạ mới về. Vậy mà sáng nào không thấy Dì Hải tới đón, đưa đến nhà bà Phán Quỳ là Lập nhớ, Lập thèm, mới quái lạ! Lập mê nhìn bà Quỳ bắt con chó berger liếm lồn trong khi bà bú cặc Lập. Không biết bà huấn luyện con Lucky hồi nào, mà hể nghe bà bảo "Come on! Suck me" là nó hai chân phóc lên giường, hai chân dưới đất, le lười đỏ loom dài thông, liếm ngon lành cái lồn già đã được trét đầy bơ. Nó ngừng liếm, thì bà lại trét lớp bơ khác.

Một lần, theo lời yêu cầu của Lập, bà Phán kêu Lucky lên giường, bà lật ngửa nó ra, tay xục cặc cho con chó cứng ngắt rồi bà kê miệng "chuốt viết chì". Con chó la oải trời. Xong bà ngồi choàng qua, cho cặc Lucky vào lồn, ngồi đụ say sưa như đụ người ta. Những lần như thế là Lập phải xìt khí vào mồm bà chan chứa.

Một lần khác, bà Quỳ cầm chai coca, mở nắp phén, đút lọt ngúm hai phần ba chai vào lồn, rồi bắt Lập uống nước coca chảy người ra từ lồn bà. Hôm nào, Lập cũng phải đút trọn bàn tay nhỏ bé của cậu vào

ngoáy cho bà ra vài cái rồi nước được lãnh một trăm đô. Tại sao 13 tuổi, Lập không thể có một girl friend bằng tuổi mà phải tìm toàn bà già mà đụ? Không một ai trên quả đất này biết, ngoại trừ Lập. Nhưng Lập đã nói "Sống để đó, chết mang theo" Bí mật đó sẽ già theo tuổi Lập và nó sẽ vào hòm, xuống huyết sâu, vĩnh viễn.

Nguyễn đang mãi miết hôn say sưa cặc Lập. Hôn chớ không phải bú. Nàng muốn hít cho hết mùi thơm da thịt trẻ con, ăn cho hết đĩa rau non, uống cho hết nước dừa tươi, xong Nguyễn mới ngậm vào, khoan thai bú tận tình. Bất giác Lập rên:

- Sướng quá Mom ơi! Sướng nhất từ xưa đến giờ..Hơn hồi mười một tuổi nữa, mom ơi! Bú mạnh hơn lên đi Mom.

Lời Lập rên kích thích toàn bộ thần kinh Nguyễn. Vừa bú, Nguyễn vừa lái thân người nàng nằm áp lên mặt Lập, trợn cái lồn lên mồm Lập. Tiếng "heo ăn cám" lại vang lên trong căn phòng hoàn toàn im lặng, sang trọng.

- Lồn mom đẹp và thơm quá, mom ơi!

Nguyễn hiểu có cái gì? làm nàng bắt chột sướng kinh khủng? Lập bú dù có hay, thì cũng đâu bằng Dũng với hàm ria cá chột, bằng lưỡi dài của Fred.Vậy mà hồn Nguyễn đang bay bổng lên mây xanh. Nàng chẳng còn biết gì xung quanh. Nàng tưởng như lần đầu tiếp giáp với tình dục. Nàng bỗng thấy mình nhỏ lại tuổi 13, ngày còn tung tăng cắp sách đến trường nhật chữ. Cặc của Lập no ứ hự trong miệng Nguyễn. Nguyễn nút ân cần thiết tha để mua triệu triệu nỗi sướng đang dâng lên tràn cơ thể nàng.

Bàn tay Nguyễn nâng nâng hai hòn dái Lập để thương yêu. Tự nhiên, không biết sao, Nguyễn bỗng yêu thằng bé này kinh khủng. Những kếp nhí trước kia đến với Nguyễn chỉ là những anh thợ đúng nghĩa, chẳng ai để lại dấu ấn sâu đậm làm Nguyễn có thể nhớ thương. Còn với Lập? Đang ăn bê thui đó, đang uống trái dừa non đó, mà nàng cứ sợ không no, cứ sợ ngày mai, không còn nữa. Bởi "món quà" Lập ngày bất ngờ đến, và đến giữa lúc Nguyễn đang thêm chết được một cậu bé 13.

Chỉ qua lời cám dỗ của bà Hải mà Nguyễn muốn làm cuộc phiêu lưu

lạ lòng này. Tưởng chỉ là sự đổi món, không ngờ Lập đã đương nhiên thành thần tượng đúng với óc lãng mạn của Nguyễn. Rồi sợ cú trợn lồn lên mặt Lập, bắt cậu bé nằm ngửa ra bú, sẽ bị ngộp. Nguyễn lật ngược lại, cho Lập nằm trên. Cả hai loan đầu phục vụ tận tình. Khoảng trên một tiếng thì Lập nấc mạnh và ọc hồ đặc ra đầy miệng Nguyễn. Nàng nuốt từng ngụm nhỏ vào họng để thưởng thức, không dám ực một lần, sợ hết, sợ tan, sợ phôi pha.

Nguyễn chưa đối với ai như thế, kể cả chồng nàng hồi còn sung sức. Nguyễn vực Lập lên nằm song song với mình. Đầu Lập gối lên cánh tay Nguyễn. Nàng hiểu trai 13, sức chỉ có thế (nàng nghĩ thế), nhưng cậu bé đòi lên đụ Nguyễn nữa.

Nguyễn cương Lập, bắt chú bé cứ nằm nhắm mắt tỉnh dưỡng cho lại sức. Nguyễn ôm Lập, áp Lập như áp một đứa con. Nàng vuốt tóc Lập, chùi mồ hôi cho Lập, bắt Lập nhắm mắt ngủ một tí cho nàng tha hồ ngắm sự thơ ngây măng sữa ở Lập. Nguyễn gác một chân qua người Lập, nhìn rõ từng chi tiết. Cái gì ở cậu bé cũng là mới nở, hồn nhiên, non nớt. Bỗng Nguyễn thấy mình tàn nhẫn đã bú Lập? làm cậu bé "ói" một miếng hồ đặc quánh.

Lập thì sung sướng được dúi cái mặt vào cổ, vào tóc Nguyễn. Dưới kia cặc Lập đang nằm trong bàn tay Nguyễn. Mấy chị già kia có khi nào cho Lập được nghỉ ngơi. Phải xài Lập cho xứng với 100 đô la. Tự nhiên nó có cái cảm giác, từ đây, nó thuộc riêng của Nguyễn, dù Nguyễn không muốn:

- Chị Nguyễn ơi ! Em yêu chị mất rồi. Lập nói thì thảo.

Không trả lời, Nguyễn xóc người Lập sát vào hờn mà áp. Tình này có phải là tình yêu không? Có phải Lập đến đây để giải quyết sinh lý cho Nguyễn không? Hoàn toàn không. Nguyễn đang mua một bức tranh quý về treo trên tường. Mỗi ngày ngắm vài lần. Thị giác nàng không đã nư một lúc. Mà nó day dưa, kéo dài, lằng lằng, chẳng lúc nào tan loãng. Bức tranh chưa ráo mực này sẽ được Nguyễn lộng kiếng, treo ngay đầu giường. Nó sẽ "sống" với Nguyễn từ đây cho đến ngày nhắm mắt.

Chân nàng vẫn gát qua người Lập. Tay nàng vận tưng tiu cặc Lập. Nàng đùa với khúc gân như đùa với "trái ớt" của thằng bé con mình,

chứ không phải một tình nhân. Nguyễn sướng với cảm giác riêng tư của một người lớn dâm loạn với một trẻ con. Nguyễn cà cà đầu cặc vào miệng lồn đang ướt nhẹt để khoái lạc với những cảm giác lạ kỳ. Cậu bé thì nhắm mắt để đó. Thỉnh thoảng lại húc hích cái đầu vào cổ Nguyễn như một em bé nhõng nhẽo với mẹ. Nguyễn đang sống riêng một thế giới thần tiên, đề mê. Nàng muốn thế giới đó biệt lập, cô đơn, bay như những cụm mây lang thang trên không trung, chẳng bao giờ hạ cánh.

Ôm một búp bê biết cử động như thế này mà đùa boon, mà thiết tha tình tự, còn gì là hơn. Nguyễn biết cậu bé không ngủ, vì khúc gân cậu đang cương cứng, giật giật trong tay nàng. Bàn tay lập thì x exe đầu vú Nguyễn. Mũi Lập cứ hôn tới tấp nhẹ nhàng trên cổ, trên tóc nàng. Hình như mỗi người đang sướng một kiểu. Đầu óc họ đang theo một cảm giác riêng tư. Lập thì thảo bên tai Nguyễn:

- Cho con lên nằm trên Mom!

Nguyễn gật đầu, trở mình nằm ngửa ra. Lập trườn lên. Hai chân Nguyễn dang ra. Lập lừa lừa đâm cặc vào lồn Nguyễn rồi nấc. Nguyễn sợ cậu bé lại ra, mất sức, nên nói:

- Nằm yên được rồi, đừng nấc. Bé lại ra nữa, mệt lắm. Mom thích bé cứ đút vào nằm như thế này cũng sướng lắm rồi. Lập nút lười em đi. Bó mạnh vú em đi. Em muốn ra một lần nữa, mình ơi! Đừng, đừng nấc. Em không muốn anh ra!

Nguyễn bảo thế, nhưng thằng bé vẫn cứ nấc êm đềm:

- Lần thứ hai thì mom có thể yên trí là con đụ trên hai tiếng.

- Thật vậy không? Thế thì anh đụ em đi. Anh muốn giết em cũng được. Anh phải làm sao cho em ra vài ba lần em mới thoả mãn cơn dâm được đụ một bé con. Đó, nấc xéo qua, xéo về như thế đã ngứa lắm mình ơi! Cám ơn Thượng Đế đã cho con được đụ một thằng nhỏ xúu có 13 tuổi! Bữa nay em phải ra với anh sáu bảy cái em mới chịu. Em nhốt anh luôn trong nhà này. Ăn rồi cởi truồng ra, hai đứa đụ suốt ngày nhen Lập?

Bé Lập không cần nghe những gì Nguyễn nói. Nó cứ nấc, vừa nhìn

say đắm gương mặt đẹp thần sầu của Nguyễn. Môi nàng tót lên như đòi hỏi. Cặp lông nheo Nguyễn cong vuốt. Mũi hơi hinh hinh làm toàn thể gương mặt Nguyễn như một thần vệ nữ Ai Cập. Hai tay, hai chân Nguyễn ôm gọn lỏn thân hình bé bỏng của Lập mà hưởng.

Cánh cửa phòng xích mở. Tuyết xuất hiện trong chiếc áo ngủ mỏng dính màu xanh dương, bên trong không mảnh áo lót. Đóng cửa xong, Tuyết rón rén, mặt hí hửng, bước lại giường mẹ. Thấy cậu bé tí teo đang ôm đụ Nguyễn, Tuyết hỏi:

- Kép mới hả mẹ?

-Ừa, kép mới. Lập đay con! Có 13 tuổi mà mẹ mê quá.

- Chào em bé tuổi trẻ, tài cao. Khiếp, Lập đụ thế nào mà bà cụ la oải trời. Nằm phòng bên cạnh nghe hấp dẫn quá.

Lập cứ bình thản và hồn nhiên nắc Nguyễn và chào lại:

- Có lớn hơn người ta không mà dám gọi người ta là "em bé"?

- Lớn hơn là cái chắc. Tôi 15 lận bạn à. Cỡ dế dế như bạn, gặp tôi, chỉ có thác thôi, sống không nổi đâu.

- Thế thì bạn chưa thấy quan tài, chưa đổ lệ. Cứ đứng đấy mà xem tôi đụ người yêu lớn tuổi của tôi, thì biết.

Tuyết hơi ngạc nhiên về cách trả lời của Lập. Rồi cô này đứng đó nhìn Lập bắt đầu quỳ lên, cầm cặc ngoáy lỗ lồn Nguyễn. Hai ngón tay bên trái của Lập se hột le Nguyễn. Thỉnh thoảng cậu bé hẩy mạnh đít vào cho con cặc lút tận trong xa, rồi lấy ra, ngoáy tiếp. Nguyễn la làng muốn vỡ căn phòng, trong khi Tuyết đứng gát một chân lên thành giường, vén áo ngủ lên, cho hai ngón tay vào lồn, ngoáy.

Thằng bé vừa đụ Nguyễn, vừa nhìn Tuyết. Nó thích thú làm cho hai mẹ con cùng la gào thê thảm. Lúc Lập cầm cặc hích mạnh vào mòng đóc Nguyễn, thì nàng la:

- Tuyết ơi, con có thấy nó đụ mẹ chưa con? Đụ, mẹ không sợ. Sợ nhất cái màn này đây Tuyết ơi! Làm sao cho mẹ dần được cơn

sướng ngất ngư này hả con? Con có thấy bé con nào đụ rành rõ như vậy chưa Tuyết? Ồi, nó xe hột le như giồng bão vậy chịu sao thấu hả trời?

Tuyết tới hai con mắt. Nó chưa từng thấy ai đụ táo bạo như thế, ngay cả ông giáo sư da đen Fred. Tuyết trả lời:

- Con thấy rồi! Hưởng đi mẹ. Lát nữa cho con mượn Lập. Thèm quá mẹ ời. Cả tuần nay không đụ cái nào.

Tuyết vờ nói cho mẹ thương mà nhường Lập cho đụ ké. Chứ cả đêm hôm qua, Fred nằm ở phòng Tuyết suốt đêm, sáng ra mới về. Nguyễn sàng mông đít theo động tác ngoáy lồn của cậu bé. Rập ràng, nhịp nhàng như đang nhảy đầm. Mắt Nguyễn không rời thằng kếp trẻ 13. Dù Lập đang cố đụ như người lớn, mà mặt cậu vẫn là đoá hoa non còn dính những hạt sương muối long lanh. Bất giác, Tuyết cúi phăng cái áo ngủ ra, nhảy phóc lên giường, ôm vú Nguyễn mà bú, tay trái bóp vú kia. Nguyễn bỗng la lên:

- Trời xanh đất đỏ ời! Coi hai đứa con tôi đê hãm tôi nè! Ước gì có con cặc ai ở không bỏ vô miệng tôi, cho tôi bú nữa thì đây là Thiên đàng hạ giới!

Tuyết vói tay mở hộc tủ đầu giường, lấy ra con cặc nilông, đút vô miệng cho nàng bú. Nguyễn nhắm mắt tưởng tượng cặc của người khác. Thế là lồn đang đụ. Hột le đang được se. Hai vú đang được bú. Mồm thì bú cặc. Nguyễn chí tình hưởng cho hết cái khoái lạc xác thịt có một không hai này. Biết bao giờ mới có một pha làm tình tuyệt vời như vậy. Nhưng, nàng cũng chỉ kéo dài được hơn nửa tiếng.

Nguyễn liệng con cặc xuống sàn nhà. Kéo Tuyết lên cho Tuyết ngồi ngang mặt nàng. Lần đầu tiên, Tuyết được mẹ banh lồn ra, chúi môi vào bú say sưa như heo ăn cám. Và Nguyễn ra một cái sướng tuyệt cùng. Sướng chưa từng thấy:

- Hai con ời! Mom chết luôn rồi hai con ời!

Rồi Nguyễn nhà lồn Tuyết ra. Buông tay nằm thờ:

- Mệt, mệt quá chừng hai con ời! Bây giờ hai đứa đụ cho mẹ xem đi.

Đụ cho lâu. Làm sao cho mẹ ghen, mẹ sướng theo con nhé Tuyết! Phải làm cho mẹ ghen lên mới được.

Tuyết nằm ngửa ra. Một tay se vú, tay kia đùa với mớ lông lồn. Lập rút cặc khỏi lồn Nguyễn, tụt xuống đất ngồi xem. Lập không phải chỉ xem Tuyết sờ lồn, mà còn xem ánh mắt của Nguyễn đang theo dõi để "ghen" với Tuyết.

Lập chọc cho Nguyễn ghen lên bằng cách cầm bàn chân trắng nõn của Tuyết mà hôn, rồi liếm từng khe ngón chân. Tuyết nhột và đã ngứa quá, bèn dùng hai ngón chân kẹp hột le. Một ngón bàn tay kia chấm nước miếng, chà nhẹ trên hột le. Mặt đắm đuối say sưa, nói như nằm mơ:

- Mẹ ơi! Bỏ của mẹ đang qua phòng con mò con kìa! Ảnh đang bú mấy ngón chân của con kìa. Mẹ phải ngồi day nhìn mới thấy rõ. Ôi, ảnh đang liếm gót chân của con nữa. Anh mới đụ xong mẹ em, bây giờ anh mò tới em nữa hả, Lập? Anh là con quỷ anh biết không? Mẹ ơi, mẹ nhìn đầu gối con nó đang giật lia lịa kìa. Bụng của con kìa! Nhìn đi, mẹ.

Nguyễn vẫn trần truồng, ngồi hằn day, nhìn người yêu 13 tuổi đang ve vuốt, làm cho Tuyết nứng lên khốc liệt. Nguyễn, một lần nữa, sống với vở kịch do nàng giàn dựng.: "Hai con đụ cho mẹ xem. Phải làm sao cho mẹ ghen lên mới được!" Và, nàng đang ghen thật.? Giá một anh kếp nhín khác như Phong, như Dũng, như Vinh, có lẽ Nguyễn tỉnh bơ. Đằng này "Thằng con cưng 13 tuổi tên Lập", mới nửa tiếng trước đây, nàng còn ôm ấp nó trong lòng. Nó mới dú cái mặt non choẹt và cổ, vào tóc nàng mà nhõng nhẽo. Nàng mơ hồ xây giấc mộng vàng, sẽ nuôi "con chim cúc" này cho đến lớn, và lấy nó làm chồng luôn.

Vậy mà bây giờ nó đang "trắng trợn ngoại tình" ngay với con gái của nàng! Nguyễn đang trải qua cái thú đau thương. Tim thì buốt gái tái tê, mà mắt Nguyễn thì vẫn không rời được cảnh "ngoại tình" của Lập. Nguyễn vừa sung sướng các tế bào vì cảnh Lập đang dùng lưỡi liếm hai bàn chân nhỏ nhắn của Tuyết, vừa quặn thắt vì "tình nhân" riêng của nàng đang làm cho người khác sướng. Nhìn gương mặt say mê đắm data của Tuyết, nhìn Lập đang chăm chỉ quét lưỡi dần lên bắp vế Tuyết, Nguyễn thật sự sôi gan. Cái lưỡi yêu quý đó đang làm

Tuyết quận người, chu môi thở phì phào, mắt trợn trắng:

- Mẹ ơi, bú vú con giùm chút đi. Ảnh liếm đã quá chừng là đã. Lát nữa mẹ ngồi lên mặt con cho con bú lồn mẹ đi.

Nguyễn cúi xuống xoa xoa vú mới nở của Tuyết. Nàng, bất thành linh ngậm vào bú như người say rượu.

- Cảm ơn mẹ, sướng quá mẹ ơi.

Đó là lúc lưỡi Lập đã vào quét đường khe lồn của Tuyết. Nó thấy lồn Tuyết đẹp hơn lồn Nguyễn (dĩ nhiên). Hột le của Tuyết nhỏ hơn, đỏ hơn, nên trịn hết cái mặt khô ngô vào, cho nước lồn tré đầy, rồi mới trở tài bú. Vừa bú vú Tuyết, Nguyễn vừa liếc xuống xem Lập đang trở tài.

Hai ngón tay Lập banh hột le Tuyết ra, dùng lưỡi đánh lăng tãng. Nửa thân hình Tuyết rung chuyển, hẩy lên tê tê. Tuyết rên như những lên cơn sốt, nói không thành tiếng. Mười ngón tay em bầu vai mẹ, và nắc nắc lên từng chập:

- Mau lên đụ em đi mình. Đụ thật mạnh cho bà già ghen nhen. Đó, phải rồi, đâm vô đi anh, đâm hết vô, nắc đi. Mẹ nhìn kìa. Bờ nhí của mẹ đang hăm con kìa. Bóp mạnh vú con đi mẹ ơi! Đã quá Thượng Đế ơi!

Vì "ghen" quá, thay vì đưa lồn cho Tuyết bú, Nguyễn đứng lên chàng hăng, ịn mặt Lập vào lồn mình, bắt Lập bú. Một cảnh làm tình sôi động, hấp dẫn tuyệt vời đang diễn ra trên chiếc giường Ý sang trọng. Đẹp hơn phim X của Mỹ. Dâm hơn phim Nhật. Loạn hơn phim Tây. Một kếp nhí 13 đang đụ hai mẹ con, người nào cũng đẹp như tiên. Cả ba đều lăng mạn. Cả ba đều dâm data:

?Hai đứa con làm mẹ ghen muốn khóc quá!

Đang phanh lồn cho Lập bú, Nguyễn bỗng trào nước mắt. Không hiểu nàng sung sướng mà trào lệ, hay đang "sống" quá với Thú Đau Thương? Có lẽ mỗi thứ một chút. Nàng đang thưởng thức đĩa đồ trộn, gia vị ngọt ngào, đậm đà mà từ thuở con gái cùng làm tình với thằng bé mới lớn. Làm sao giả khi nàng và cô con gái đang cùng la

lên, rên những lời khoái lạc tuyệt vời?

Nguyễn chợt thấy hình ảnh của cả ba phản ảnh từ tấm gương soi mặt ở bàn phấn, ở cánh cửa tủ, ở trên tường. Ba góc ạnh đều đẹp như tranh. Nàng thấy nước mắt mình đang chảy xuống đôi má. Mặt nàng nửa khoái lạc điên cuồng, nửa bi thương tội nghiệp. Nàng bỗng sợ sẽ có lúc Lập xa nàng, vĩnh viễn. Và tiếng Lập sẽ rên lên hằng trăm năm đêm từ phòng Tuyết! Có thể như thế không? Nguyễn cảm thấy "Lộ hoa trong phòng nàng" đang úa héo. Mà Tuyết thì như nụ tầm xuân, vừa hé những đài hoa, khoe nhụy trinh trắng. Nghĩ tới đó, là Nguyễn đủ ghen tương chất ngất. Hai tai nàng nhấn mạnh đầu Lập vào lồn, bắt thằng bé phải bú tận tình, phải liếm, phải ngộp thở, Nguyễn mới chịu. Vì nhìn xuống, Nguyễn thấy rõ con cặc Lập đang đụ chặt cứng cái lồn 15.

Rồi tiếng rên la của Tuyết nữa, như lửa đốt:

- Lập ơi, anh vừa đụ em, vừa bú lồn mẹ con em, coi dâm quá đi. Chưa bao giờ con sướng như bữa nay mẹ ơi! Ước gì có con cặc của ai nhét vô miệng con cho con bú thì thú biết chừng nào. Bữa nay con sẽ có chữa với Lập, vì mẹ ơi, anh không có mang condom! Mẹ cũng có chữa. Hai mẹ con mình để một lần. Hai đứa con sẽ giống Lập như đúc. Gọi Lập bằng Cha, gọi mẹ bằng Mom, gọi con bằng chị..Vậy mới loạn chứ! Dâm quá đi Trời đất ơi! Con tôi kêu tôi bằng chị!!! Tự nhiên sao con thèm bú cặc quá mẹ ơi!

Lập bỗng rút cặc ra khỏi lồn của Tuyết, dùng hai đầu gối bò lên phía trên, dí cặc vào mồm Tuyết. Lẽ cố nhiên Nguyễn cũng phải di động theo ch miệng Lập không rời khỏi lồn nàng. Thế là Lập bú lồn Nguyễn. Tuyết bú cặc Lập. Hai tay Lập ôm chặt hông đít Nguyễn. Nó ngất ngư với con sướng tàn bạo. Nhìn xuống, Nguyễn thấy con gái đang nút ngon lành khúc gân của Lập. Nguyễn lại ghen! Càng ghen nàng càng thèm đụ một cách cuồng bạo. Nên Nguyễn nhảy xuống giường, nhặt con cặc giả lúc nãy, nằm song song với Tuyết, nhìn Tuyết bú cặc, trong khi nàng nhét cu ni lông vào lồn đụ chặt chúa:

- Tôi ghen quá chừng là ghen. Lập ơi, anh vác cặc cho người khác bú thì em đi đụ thằng khác nè. Anh đừng có tàn nhẫn bỏ em Lập ơi là Lập. Anh là chồng của em, anh biết không? Anh muốn đụ ai thì đụ, nhưng lát nữa phải đụ cho em ra vài cái nhen Lập.

Tay Nguyễn thụt conc ặc cả vào lồn liên tục mà mắt không rời Lập và Tuyết. Lâu nay hai mẹ con vẫn trao đổi nhân tình. Nhưng sao lần này Nguyễn bỗng ghen? Nàng chợt hiểu tim mình đã say đắm yêu Lập. Nguyễn như người vừa đào được kho tàng quý giá, vừa ôm ấp chưa thoả hết lòng tham, thì Tuyết bỗng chợt đến chia xẻ. Cho nên, với Nguyễn, Lập không là tình nhân, mà phải nói là một viên kim cương, một mỏ vàng, mới đúng. Lúc áp Lập trong lòng, Nguyễn chợt xây một giấc mộng lãng mạn: sẽ nuôi hửn Lập trong nhà, sẽ công khai cho mọi người biết Lập là người chồng chính thức, sẽ không rời Lập nửa bước.

Nước mắt Nguyễn lại tuôn ra. Nguyễn nói thiết tha:

- Em ghen quá rồi Lập ơi! Tuyết, con cho mẹ mượn Lập một tý được không? Mẹ muốn ra với Lập một lần nữa trước khi để con hưởng với chàng suốt chiều nay?

Tuyết thấy mẹ khóc thật, Tuyết không nỡ làm khổ mẹ nữa. Em ngừng bú cặc, bảo Lập:

- Anh qua đụ cho mẹ em ra vài cái đi, tội nghiệp mẹ quá!

Lập nhảy qua, nằm lên Nguyễn. Nguyễn vút con cặc giả sang một bên, tức khắc đút cặc Lập vào và ôm thẳng bé đụ tha thiết. Vừa đụ, Nguyễn vừa khóc tức tưởi như tủi thân. Nàng cảm thấy mình như đứa trẻ bị mẹ bỏ rơi lâu ngày, hôm nay mới mang về cho tắm rửa ăn uống đàng hoàng.

Lòng Lập chùng xuống. Nó tưởng chỉ đóng kịch với Tuyết cho Nguyễn ghen, và ghen trong kịch. Không ngờ Nguyễn đau lòng thật. Tim nàng xoắn lại, se thắt. Lập ôm Nguyễn hỏi:

- Bộ Mom ghen thật sự hả? Tụi này tưởng là mom ghen giả.

Nước mắt Nguyễn lại tràn thêm ra, cổ nghẹn cứng, không nói nên lời. Đây là lần đầu trong cuộc đời tình ái, Nguyễn thấm và hiểu chữ đau khổ. Lập đặt môi vào môi Nguyễn, cuồng nhiệt hôn vì ân hận. Tuyết đã âm thầm rời khỏi từ lúc nào không biết, để hai người tiếp tục đụ mê man. Cái đụ kéo dài cho đến chiều tối. Căn phòng tối mịt, không

còn thấy hình ảnh nào nữa. Chỉ con nghe giọng rên thiết tha, rào rạt của một đàn bà 38 và cậu bé con 13. Nguyễn cứ để cậu bé cắm cặc vào lồn nàng, rồi hai người áp nhau, tình tự. Nàng không cần sướng xác thịt, chỉ ôm khấn khít Lập để hạnh phúc với quả tim. Vả chăng, Nguyễn biết: cứ bắt Lập tiếp tục nắc. Lập sẽ lại ra, sức cậu bé sẽ yếu đi. Nguyễn không muốn thế. Nguyễn muốn búp bê Lập phải mạnh khỏe, phải yêu đời, để lúc nào nàng cần là Lập cũng được phục vụ được bằng đường lưỡì, chứ không phải bằng dương vật. Nên Nguyễn thương yêu nói khẽ với Lập:

- Em muốn hai đứa mình cứ ôm nhau yêu nhau như thế này cũng đủ. Anh còn bé lắm, ra hoài không tốt. Em sẽ mua nhiều thức ăn bổ cho anh ăn từ ngày mai. Lúc nào cần lắm, anh chỉ bú em. Thế là sướng lắm rồi. Lập có biết không? Hình như Lập với em, bây giờ là một. Anh phải là người yêu em vĩnh viễn.

Nằm trên người Nguyễn, cậu bé Lập nhắm mắt, chà nhẹ nhẹ phần dưới của mình lên mu lồn Nguyễn để nghe sung sướng. Nó có nghe Nguyễn nói, mà không hiểu lắm những lời tỏ tình của người lớn. Lập cũng chẳng cần hiểu làm chi. Cậu bé chỉ biết mình đang nằm trên một thân hình mát rượi, thơm tho, tuyệt đẹp. Vậy là vừa ý rồi. Gương mặt thơ ngây của nó đang được bà chị ôm hôn say nồng, liên tục. Mà những cái hôn ở đây, như là tình mẹ hôn con. Nguyễn đang lãng mạn chìm đắm giữa hư và thực. Đó là lý do nàng không bật đèn lên. Vì trong bóng đêm, trí óc Nguyễn tha hồ ngao du và sống với hằng vạn tưởng tượng..

Mà Lập cũng thế. Có lúc nó im lặng thật lâu. Vì ôm Nguyễn, mà hồn nó đã bay xa, rất xa, về quá khứ, hồi nó mới 11 tuổi.

Giữa lúc đó, ông Đoàn về, mở cửa, bật đèn. Ông thấy vợ ông đang trần truồng, ôm trên bụng cậu bé con cũng trần truồng. Đáng lẽ ông đã tắt đèn, rút lui êm, trả tự do cho bà xã như ông đã hứa. Nhưng ông đứng lại, nhìn trần trối thẳng bé. Hình như ông có gặp nó ở đâu vài lần. Ông đang cố moi óc để nhớ lại thì chợt Lập chào:

- Ba! Ba ở đây hả?

Ông Đoàn đứng như trời trồng. Có thể như thế sao? Ông chợt cất giọng run run, dè dặt hỏi:

- Cháu là.

- Lập. Lập con bà Hường, Phạm Thị Ngọc Hường. Ba quên con rồi hả? Chắc con lớn quá, ba nhận không ra? Để con giới thiệu: Chị Nguyễn, bồ con. Còn kia là ông Đoàn, bác sĩ Đoàn, ba của Lập.

Lập vẫn nằm trên người Nguyễn để giới thiệu. Trong khi Nguyễn mở to đôi mắt, miệng há lớn, nhìn chồng. Lập đã thơ ngây mở màn một bi kịch được ông Đoàn giấu kín như bưng suốt 13 năm. Một bi kịch mà chính bà Nguyễn cũng không tin! Phạm Thị Ngọc Hường, tên cô y tá giúp việc cho phòng mạch chồng Nguyễn, và đã đột nhiên xin nghỉ làm cách đây 13 năm. Bỗng Nguyễn nhìn Đoàn, rồi nhìn Lập. Hai người giống hệt nhau như hai giọt nước. Hèn chi Nguyễn phải tắt đèn trong khi làm tình với Lập. Nàng không dám nhìn Lập, vì cậu bé cũng giống hệt Chính, con trai nàng.

Cả buổi chiều nay, đụ ngây ngất với Lập, Nguyễn không ngớt tự hỏi tại sao Trời đất lại oái oăm cho Lập giống hệt Chính, trong khi nàng đã dứt khoát, cắt lìa nơi ám ảnh oan khiên với Chính. Nàng đã lùi lại đứng sau làn ranh tình mẫu tử. Nguyễn đã can đảm, dùng hết nghị lực, không những với Chính, mà cả luôn với nàng, để chẳng có gì xảy ra như súc vật. Vậy mà..bây giờ, Nguyễn đã trót.yêu bé Lập, yêu cuồng si, yêu dữ dội đến độ nàng sẽ công khai lấy Lập làm chồng vĩnh viễn.

Đau hơn nữa, là chiều nay, Lập cũng đã đụ luôn Tuyết, trước mặt nàng. Hai đứa bé đã đụ say sưa, cuồng loạn đến làm nàng phải ghen mà khóc. Ông Đoàn đứng đó, sẵn sàng hứng đỡ những lời mắng mỏ, đay nghiến của Nguyễn về tội ông đã ngoại tình với nữ y tá tên Hường. Nhưng Nguyễn chẳng nói gì cả. Lòng nàng đau như cắt. Vì như đã trình bày: dù Nguyễn rất lẳng mạn, nhưng nàng chẳng bao giờ chịu a dua với tội lỗi. Dù nàng không phải là Thánh, nhưng chẳng bao giờ để lẳng mạn thành sự thật.

Đầu ông Đoàn hơi cúi xuống, nhưng đôi mắt sợ seat vẫn lâu lâu hướng về phía Nguyễn. Bé Lập, thì sau khi giới thiệu, vẫn dúi mặt vào hôn cổ, hôn tóc, hôn má Nguyễn để tiếp tục hưởng nốt cái khoái lạc kéo dài từ buổi chiều cho đến lúc trời tắt nắng!

Còn Nguyễn? Dù im lặng, nhưng nàng không muốn bé Lập biết nỗi đau lòng của nàng, và sự thật về bi kịch đã và đang diễn ra trên giường nàng. Nguyễn vẫn ôm Lập khẩn khít. Chân Nguyễn vẫn quàng treó qua mông Lập. Mông đít Nguyễn vẫn hẩy hẩy cử động, tuyệt nhiên không hé lộ tí tì cho Lập nghi ngờ. Nàng sợ: Lập sẽ vội vàng mặc đồ, rời phòng nàng, xa nàng vĩnh viễn. Nàng đang giả vờ sượng với Lập, mà ông Đoàn thì tan nát cả cõi lòng! Phải chi vợ ông xô bé Lập ra, ngồi day, chanh chua day nghiền, sỉ vả ông không hết lời, thì tốt biết mấy. Đắng này Nguyễn im lặng. Cái im lặng ngàn cân, nặng như tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ máy chém trước giờ hành quyết. Hình ảnh Lập đang ôm đụ Nguyễn trên giường bỗng làm ông Đoàn rưng rưng nước mắt.